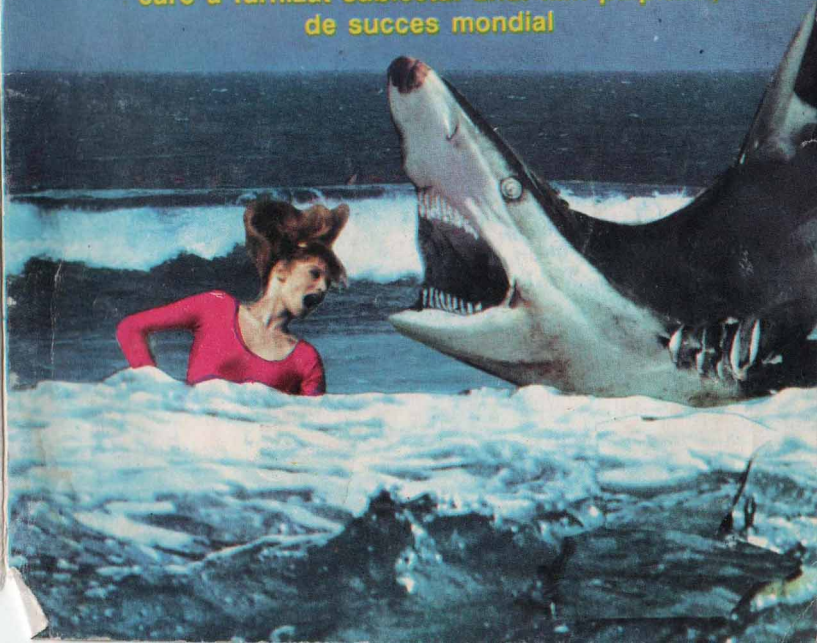

PETER BENCHLEY

FALCI

Un **BEST-SELLER**

care a furnizat subiectul unui film palpitant,
de succes mondial

PETER BENCHLEY

FĂLCI

Coperta de ELENA GHIMIȘ

ISBN 973-96024-0-1

JAWS

© Copyright PETER BENCHLEY 1974

Toate drepturile versiunii române aparțin editurii CONSTELAȚIA S.R.L.
BUCUREȘTI — 1994

PETER BENCHLEY

FĂLCI

Traducere de AGOP BEZERIAN

**EDITURA CONSTELAȚIA S.R.L.
BUCUREȘTI — 1994**

Toate personajele din această carte sunt imaginare.
Orice asemănare cu o persoană în viață sau decedată este
o pură coincidență.

Pentru WENDY

PARTEA I

CAPITOLUL UNU

Uriaşul peşte înainta lent, fără să facă zgomot, prin apa întunecată, propulsat de scurtele mişcări ale cozii sale în formă de semilună. Ținea botul căscat, atât cât să permită unui şuvoi subţire să-i irige branhiile. Nu făcea mişcări de prisos. Din când în când îşi corecta direcţia, aparent lipsită de ţel, prin uşoara strângere sau extindere a aripioarei pectorale, la fel ca pasărea când îşi modifică zborul înălţând o aripă sau aplecând-o pe cealaltă. Ochii lui nu distingeau nimic, din cauza întunericului, iar celelalte simţuri nu percepeau ceva neobişnuit de semnalat creierului său mic şi primitiv. Se putea chiar presupune că peştele dormea, dacă se făcea abstracţie de slabele mişcări reflexe imprimate în instinctul său de milioane şi milioane de ani de luptă continuă pentru supravieţuire: lipsit de băşicile de plutire obişnuite la restul peştilor, el învăţase că poate trăi numai mişcându-se neîntrerupt, prin fluturarea cozii şi a aripioarelor care împingeau în branhiile apa purtătoare de oxigen. Dacă ar fi încetat mişcărilor, peştele ar fi căzut la fundul apei şi ar fi murit sufocat.

O noapte fără lună făcea ca întunericul să fie la fel de nepătruns pe pământ, ca şi în apă. O fâşie dreaptă şi lungă de plajă, atât de albă încât sclipea, despărţea marea de uscat şi de la ferestrele unei case, pierdută în spatele dunelor presărate cu rare smocuri de iarbă, o lumină tremurătoare se prelingea pe nisipul din jur.

Uşa casei se deschise şi în prag apăru un cuplu. Se opriră — femeia şi bărbatul — o clipă, privind spre marea

întunecată, se sărutară scurt și coborâră cele câteva trepte, pe nisip. Bărbatul era beat și se împiedică la ultima treaptă. Femeia râse, îl luă de mână și împreună alergară pe plajă.

— Mai întâi să înotăm, zise femeia, ca să-ți limpezești capul.

— Lasă-l naibii de cap, răspunse bărbatul. Se răsturnă pe spate, răsând pe înlundate, și o trase pe femeie lângă el. Începură să bâjbâie cu nerăbdare febrilă fiecare la îmbrăcăminte, apoi trupurile se contopiră, zbătându-se cu frenezie pe nisipul răcoros.

Bărbatul rămase întins pe spate, cu ochii închiși. Femeia îl privi și zâmbi.

— Ce facem, ne scăldăm? întrebă ea.

— Du-te tu. Te aștept aici, răspunse el.

Femeia se ridică și se duse până acolo unde spuma ușoară a valului îi mângâia gleznele. Apa era mai rece decât văzduhul, căci se aflau de-abia la mijlocul lunii iunie.

— Nu vrei să vii, ce spui? strigă femeia, dar nu primi răspuns: bărbatul adormise deja.

Femeia se retrase câțiva pași, apoi se avântă în apă. Alergă la început cu pași mari, grațioasă, dar se clătină când un val mai mare i se sparse de genunchi. Își redobândi echilibrul și se aruncă în valul următor, care i se înălță până la mijloc. Apa îi ajungea numai până la coapse. Se opri, dădu la o parte părul care îi căzuse pe față, apoi continuă să înainteze până ce apa îi ajunse la umeri și, menținând chipul la suprafață, începu să înoate cu mișcări zvâcnite ale brațelor, ca un înotător neexperimentat.

La o sută de metri de mal peștele simți o modificare în ritmul mării. Încă nu izbutise să vadă femeia și nici mirosul nu i-l percepușe. Trupul său însă era înzestrat, de la cap la coadă, cu șiruri multiple de canale senzoriale fine cu mucus, dotate la extremități cu nervi care detectau vibrațiile din apă și le transmiteau creierului. Peștele se întoarse către țărm.

Femeia continua să înoate spre larg. Se oprea din când în când ca să-și verifice poziția, orientându-se după

luminile casei de pe plajă. Fluxul era slab, iar apa se menținea la același nivel în raport cu plaja. Dar ea începea să obosească, așa că — după ce se odihni puțin, călcând apa — porni înapoi spre locul de unde plecase.

Acum vibrațiile erau mai puternice și peștele își dădu seama că e vorba de o potențială pradă. Mișcările cozii sale se iuțiră, giganticul său trup fu propulsat cu o viteză ce tulbură minusculăle viețuitoare fosforescente, făcându-le să licărească și să învâluie silueta lunguiață cu o mantie de scântei.

Peștele se apropie și zvâcni ca fulgerul la vreo patru-cinci metri de înotătoare și la doi metri de suprafața apei. Femeia simți doar unda apei care o înalță, apoi o readuse în vechea ei poziție. Se opri, își reținu respirația, dar — nemaisimțund nimic — își reluă înotul ei stângaci.

Rechinul percepu mirosul străin și începu să înoate în cercuri tot mai strânse, apropiindu-se în același timp de sursa care îl emana, iar mișcările lui — bruște, dezordonate — semnalau o iminentă amenințare. Aripioara dorsală străpunse și începu să spintece suprafața sticloasă, pe când coada sa lovea apa la stânga și la dreapta, cu un ușor sâsâit. Trupul său imens era scuturat de vibrații la fiecare mișcare pe care o făcea.

Pentru întâia oară femeia simți că o cuprinde frica, deși nu știa de ce. Adrenalina i se răspândi în trup și membre, generând o căldură care o tulbură și o îndemnă să înoate mai iute. Își dădu seama că se afla cam la douăzeci de metri de țărm, căci zărea deja dunga albă, lină, a spumei acolo unde valurile se spărgeau și se pierdeau în nisipul plajei. Apoi văzu luminile casei și o clipă se simți reconfortată când i se păru că cineva trecuse prin fața uneia din ferestre.

Peștele era la vreo cincisprezece metri, lateral, când coti brusc la stânga, se scufundă în apă și cu două lovituri puternice de coadă se năpusti asupra prăzii.

La început femeii i se păru că s-a împiedicat de un pietroi sau de vreun buștean rătăcitor. Mai întâi nu simți

nici o durere, doar o smucitură violentă la piciorul drept. Călcă apa cu stângul și se aplecă să-și pipăie talpa, bâjbâind prin întuneric cu mâna stângă, dar nu și-o putu găsi. Își trase mâna în sus, pe picior, și deodată o năpădi un val de greață și amețală. Degetele ei dăduseră peste un ciot de os și de carne zdrențuită. Înțelese că valul cald care îi pulsa peste degete în apa rece era propriul ei sânge.

Durerea și panica o copleșiră simultan. Femeia își aruncă înapoi capul și lansă un răcnet gutural de groază. Peștele se îndepărtase înghițind fără să mestece mădularul femeii. Oase și carne alunecară, sub un singur impuls, prin gâtlej, în stomac. Apoi se întoarse, orientându-se după suvoiul de sânge care țâșnea din artera femurală a femeii — rază la fel de clară și reală ca al unui far într-o noapte senină. De data aceasta peștele atacă de dedesubt, năpustindu-se cu fălcile căscate asupra femeii. Uriașul cap conic o lovi cu forța unei locomotive, aruncând-o afară din apă. Fălcile se încleștară în jurul toracelui victimei, zdrobind și transformând oase, carne și organe într-o pastă informă. Peștele, cu trupul femeii în bot, se prăbuși în apă. Se auzi un plescăit, ca un tunet, și o ploaie — amestec de spumă, sânge și organisme acvatice fosforescente — se împrăștie în jur.

În apă, peștele își smucea violent capul la stânga și dreapta, cu dinții triunghiulari încleștați, pentru a tăia și rupe puținele tendoane ce rezistaseră. Cadavru se dezmembră. Peștele înghiți ceea ce îi rămăsese între fălci, apoi continuă să caute hrană. Creierul său primitiv încă mai înregistra semnalele prăzii din apropiere. În apa îmbibată de sânge pluteau bucăți de mușchi zdrobiți, dar animalul nu le putea desluși, de aceea se învârtea prin norul lichid, turbure — care începea să se limpezească — nădăjduind să înșface vreun rest întâmplător. De-acum însă majoritatea bucăților din cadavru se risipiseră, câteva se scufundaseră lent, așezându-se pe fundul nisipos unde se mișcau alene în ritmul curentului. Altele se îndepărtau plutind chiar sub nivelul apei, împinse de valurile care se pierdeau și se topeau în spuma de pe dunga plajei.

Bărbatul se deșteptă, tremurând în răcoarea dimineții. Avea gura cleioasă, gâtlejul uscat, iar râgâitul care îl trezise duhnea a bourbon și cereale. Soarele nu răsărise, dar o dungă trandafirie la orizont anunța apropiata apariție a dimineții. Stelele clipeau încă pe cerul care începea să se lumineze. Bărbatul se ridică în picioare și începu să se îmbrace, indispus pentru că femeia nu îl trezise când se înapoiasse acasă. I se păru ciudat că ea își abandonase îmbrăcămintea pe plajă, o adună și porni spre locuință.

Păși pragul în vârful picioarelor și deschise ușa cu grijă căci, dacă era bruscată, scârțâia. În salonul pustiu domnea întunericul; peste tot se vedeau împrăștiate pahare pe jumătate golite, scrumiere pline și farfurii murdare. Traversă încăperea și o luă la dreapta, pe culoar, în jos, apoi depăși două uși închise. Ușa camerei pe care o împărțea cu femeia era deschisă și, la lumina veiozei ce rămăsese aprinsă, văzu că amândouă paturile erau neatînse. Aruncă boarfele pe unul din paturi, apoi se înapoie în salon și aprinse lumina pentru a constata că nici una din cele două canapele nu fusese ocupată.

Casa mai avea două camere de dormit: proprietarii foloseau una, doi oaspeți se aflau în cealaltă. Bărbatul crăpă, cu infinite precauții, ușa de la primul dormitor: în fiecare din cele două paturi dormea, după toate aparențele, câte o persoană. Închise ușa și trecu la camera de alături: gazdele, soț și soție, dormeau la câte o extremitate a ărișului pat dublu. Bărbatul închise fără zgomot și această ușă și se înapoie la el în cameră, ca să-și ia ceasul. Erau aproape orele cinci.

Se așeză pe unul din paturi și se uită la îmbrăcămintea aruncată pe celălalt. Se convinsese că prietena sa nu se afla în casă. Nu avuseseră alți oaspeți la cină, de aceea era limpede că nu plecase cu vreunul din ei; doar dacă întâlnise, în timp ce el dormea, vreun cunoscut pe plajă. Chiar și atunci era normal să fi îmbrăcat ceva.

De-abia acum luă în considerație posibilitatea unui accident și, foarte repede, posibilitatea deveni certitudine

în mintea sa. Se înapoie la dormitorul gazdelor și puse mâna pe umărul bărbatului din pat.

— Jack! îl strigă ușor, scuturându-l. Hei, Jack!

Omul suspină și deschise ochii.

— Ce e?

— Sunt eu, Tom. Îmi pare teribil de rău că te-am trezit, dar s-ar putea să avem o problemă.

— Ce problemă?

— Ai văzut-o pe Chrissie?

— Ce vrei să spui, dacă am văzut-o pe Chrissie! Ea e cu tine!

— Tocmai, că nu este. Vreau să spun că nu dau de ea.

Jack se sculă și aprinse lumina. Soția sa se agită puțin și trase cearșaful, acoperindu-și capul. Jack se uită la ceas.

— Iisuse Cristoase! exclamă el. E cinci dimineața! Și spui că nu știi unde ți-e prietena?

— Îmi pare rău, răspunse Tom. Îți amintești când ai văzut-o ultima dată?

— Sigur că îmi amintesc. A spus că vă duceți să înotați puțin și ați ieșit împreună. Tu când ai văzut-o ultima oară?

— Pe plajă. Apoi am adormit. Vrei să spui că nu s-a înapoiat?

— Nu am văzut-o. Cel puțin nu înainte de a ne culca. Asta a fost în jurul orei unu.

— I-am găsit îmbrăcămintea.

— Unde? Pe plajă?

— Da.

— Te-ai uitat în salon? Tom dădu afirmativ din cap. Și în cameră la soții Henkel?

— În cameră la soții Henkel? Tom roși. Nu o cunosc de prea mult timp, poate că e cam trăsniță. S-ar putea ca și soții Henkel să fie la fel de aiuriți. Dar nu vreau să sugerez nimic. Am vrut doar să o caut prin toată casa înainte de a te trezi.

— Și ce crezi?

— Încep să gândesc, răspunse Tom, că poate a avut un accident. Poate că s-a înecat!

Jack se uită la el câteva clipe, apoi aruncă din nou o privire la ceasul său.

— Nu știu la ce oră își începe activitatea poliția în orașul ăsta, zise el. Dar cred că este timpul potrivit să aflăm.

CAPITOLUL DOI

Len Hendricks ședea la biroul său de la postul de poliție din Amity și citea un roman polițist intitulat *Al dumneavoastră, mortal*. În clipa când sună telefonul eroina, o fată cu numele de Whistling Dixie, era pe cale de a fi violată de niște dèrbedei cu motociclete. Hendricks lăsă telefonul să sune până când domnișoara Dixie îl castră pe primul dintre agresori cu un cuțitaș pe care îl pitise în părul ei bogat.

Apucă receptorul și îl duse la ureche.

— Poliția din Amity. La telefon de serviciu polițistul Hendricks, vorbi el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt Jack Foote, de pe Old Mill Road, se auzi în receptor. Vreau să anunț dispariția unei persoane. Sau, cel puțin, cred că a dispărut.

— Repetați, domnule. Hendricks luptase în Vietnam, în cadrul unei unități de transmisiuni, și îi plăcea terminologia militară.

— Unul din oaspeții mei a ieșit azi dimineață pe la ora unu ca să se scalde și nu s-a înapoiat încă, zise Jack. Prietenul ei i-a găsit îmbrăcămintea pe plajă.

Hendricks mângâli ceva pe un carnet.

— Cum o cheamă pe persoană? întrebă el.

— Christine Watkins.

— Vârsta?

— Nu știu. O secundă... În jur de douăzeci și cinci, spune prietenul ei.

— Înălțimea și greutatea?

— Așteptați puțin. Urmă o pauză. În jur de un metru șaizeci și cinci și vreo cincizeci și cinci — șaizeci de kilograme.

— Culoarea ochilor și părului?

— Ascultați, domnule polițist, la ce vă folosesc amănuntele pe care le cereți? Probabil că e singura femeie care s-a înecat, cel puțin în seara aceasta, nu-i așa? Presupun că nu se înecă mai mult de o persoană în medie pe noapte, aici, așa e?

— Cine afirmă că s-a înecat, domnule Foote? Poate că s-a dus să se plimbe.

— Goală-puşcă, la ora unu dimineața? Ați primit vreun raport despre o femeie care umblă despuiată prin împrejurimi?

Hendricks savură prilejul ce i se oferea de a fi rece și nesuferit.

— Nu, domnule Foote, nu încă, răspunse el. Însă de îndată ce va începe sezonul de vară nu știi la ce te poți aștepta. În august anul trecut un grup de pederastați a organizat o partidă de dans afară, lângă club. În pielea goală! Culoarea părului și ochilor?

— Părul ei... o, blond spălăcit, cred. Culoarea nisipului. Ochii, nu știu, trebuie să-l întreb pe prietenul ei... Nu, nici el nu știe. Să zicem căprui.

— Okay, domnule Foote. O să ne ocupăm și de îndată ce aflăm ceva, o să luăm legătura cu dumneavoastră.

Hendricks puse receptorul la loc și își privi ceasul: arăta orele cinci și zece. Șeful nu se va scula decât peste vreo oră, iar Hendricks nu ținea să-l trezească pentru un anunț atât de vag despre o persoană presupus dispărută. Căci tot ceea ce se știa era că muierea se zbenguise prin tufișuri cu un tip întâlnit pe plajă. Pe de altă parte, dacă apa o arunca undeva la mal, Brody — șeful — va ordona ca tărășenia să fie rapid rezolvată, înainte ca trupul să fie

găsit de vreo bonă care a ieșit la plimbare cu niște copilași, provocând o tevatură neplăcută.

Raționamentul, îi spunea mereu șeful, este ceea ce îi trebuie unui „sticlete“ ca să fie bun în meserie. Iar partea cerebrală a activității polițistului jucase un rol determinant în hotărârea lui Hendricks de a se alătura forțelor polițienești din Amity, după înapoierea din Vietnam. Salariul era mulțumitor — 9000 de dolari pentru început, 15000 de dolari după cincisprezece ani, plus alte avantaje. Munca de polițist oferea siguranță, ore regulate de activitate, precum și șansa de a se amuza uneori, nu doar să urecheze niște puști neastâmpărați sau să ia de guler vreun bețiv, ci și cazuri mai serioase, bunăoară spargerii, violuri ocazionale (vara trecută un grădinar negru asăltase șapte femei albe, dar nici una nu depusese plângere) și, pe un plan mai elevat, posibilitatea de a deveni membru respectat al comunității orășenești. Meseria de „curcan“ în Amity nu era prea primejdioasă, în nici un caz nu avea de înfruntat pericolul de care se loveau confrății lor din metropolă. Ultimul accident în care fusese implicat un polițist din Amity în exercițiul funcțiunii se petrecuse în 1957 când un gradat încercase să oprească un șofer beat ce gonea cu viteză mare pe șoseaua care ducea la Montauk și fusese proiectat într-un zid de piatră.

Hendricks era convins că îndată ce va scăpa de schimbul acesta nenorocit — de la miezul nopții la opt — va începe să-i placă munca pe care, deocamdată, o considera adevărată corvoadă. Pricepea foarte bine de ce i se oferea invariabil ultimul schimb: șeful Brody vroia să-i domolească treptat pe tinerii săi colegi, făcându-i să-și însușească spiritul fundamental al meseriei de polițist — bunul simț, judecata sănătoasă, toleranța și politetea — în acea perioadă a timpului când nu erau suprasolicitați.

Schimbul aglomerat era cel de la opt dimineața la patru după-amiaza, când era nevoie de polițiști cu experiență și tact. Șase oameni făceau de serviciu în schimbul acesta: unul supraveghea traficul la intersecția dintre

Mainstreet și Walerstreet, doi patrulau cu mașina, unul răspundea la telefonul de la circă, altul rezolva problemele de cancelarie, iar șeful se ocupa de public — de doamnele care se plângeau că nu se pot odihni din cauza larmei de la Randy Bear și Saxon's, cele două localuri cu băuturi din oraș; de proprietarii de case ce reclamau că vagabonzii poluau plaja sau tulburau liniștea; precum și de bancherii, mijlocitorii de afaceri și avocații care se abăteau pe acolo ca să expună planurile lor menite să mențină caracterul exclusiv estival al orașului Amity, pentru atragerea în continuare a vilegiaturiștilor.

Schimbul de la patru la miezul nopții era cel al belelelor, când tineri nărăvași din Hampton veneau în turmă și invadau Randy Bear, provocând încăierări sau pur și simplu se îmbătau în așa hal, încât deveneau primejdioși pe drumuri; când vreo câțiva derbedei se furișau pe partea întunecoasă a străzii, jefuind trecătorii; și când — cam de două ori pe lună în sezonul de vară, după ce se acumulaseră suficiente motive — poliția se simțea obligată să improvizaze un soi de arest într-una din imensele case de pe țarm. Între patru și miezul nopții, șase din cei mai voinici polițiști, toți între treizeci și cincizeci de ani, se aflau la post.

De la miezul nopții la opt deobicei era liniște. Puteai să te bizui că nouă luni pe an va fi pace. Cel mai important eveniment al iernii trecute fusese furtuna electrică ce determinase declanșarea mecanismelor de alarmă din toate cele patruzeci și opt de locuințe dintre cele mai mari și arătoase, conectate la poliție. În timpul verii, în această perioadă a nopții făceau de serviciu, în mod normal, trei gradați. Unul din aceștia însă, un tip tânăr pe care îl chema Dick Angelo, își luase concediu pe două săptămâni, ca să se înapoieze la datorie când sezonul se afla în plin avânt. Celălalt, Henry Kimble — un veteran cu treizeci de ani de activitate, alesese înadins schimbul acesta care îi permitea să recupereze orele nedormite, căci mai avea o slujbă, de zi: lucra ca barman la Saxon's. Hendricks se strădui să-l

trezească pe Kimble, chemându-l la radio, pentru a-i spune să facă un rond pe plajă în porțiunea din apropiere de Old Mill Road, deși știa că efortul său va fi zadarnic: ca de obicei Kimble dormea tun în mașina poliției parcată peste drum de Farmacia Amity. Așa că, în cele din urmă, Hendricks ridică receptorul și formă numărul de telefon al șefului.

Brody dormea; se găsea în starea aceea între somn și trezie, când visele se derulează și se schimbă cu repeziciune și sunt presărate cu momente de semiconștiență tulbure. Primul apel al telefonului îl aruncă înapoi, pe vremea când era elev la liceu, pipăind de zor o colegă în timp ce urcau scările. Al doilea apel destrămă imaginea. Se rostogoli în pat și luă receptorul.

— Daa...

— Șefu, sunt eu, Hendricks. Îmi pare rău că te deranjez așa devreme, dar...

— Ce oră e?

— Cinci și douăzeci.

— Leonard, e bine că nu e mai rău.

— Șefu, cred că o să avem parte de un „plutitor”.

— Un plutitor?! Ce Dumnezeu mai este asta?

Hendricks își îmbogățise vocabularul din lectura romanului pe care fusese nevoit să-l întrerupă.

— Un om înecat, preciză el cam încurcat. Apoi îi raportă lui Brody despre telefonul lui Foote. Mi-am zis că poate vrei să verifici personal până nu iese lumea pe plajă. Se pare că o să avem parte de o zi grozavă.

Brody oftă exagerat de adânc.

— Unde-i Kimble? întrebă el, însă imediat adăugă: O, las-o baltă! Pusese o întrebare stupidă. Într-una din zile o să-i aranjez în așa fel radioul ca să nu-l poată scoate din circuit!

Hendricks așteaptă câteva clipe, apoi vorbește din nou:

— Așa cum spuneam, șefu, regret că te sâcâi...

— Da, știu, Leonard. Ai făcut bine că m-ai sunat. Și, de vreme ce m-am trezit, o să mă scol și o să fac un duș, o să beau în fugă niște cafea și în drum o să mă abat pe

la plajă, în porțiunea dintre Old Mill și Scotch Street, doar ca să mă conving că „plutitorul” tău nu a acostat pe proprietatea vreunui particular. Apoi, după ce sosesc băieții, mă duc să discut cu Foote și cu prietenul dispărutei. Ne vedem mai târziu.

Brody puse receptorul la loc și se întinse, căscând. Se uită la nevastă-sa care dormea lângă el în patul dublu. Când sunase telefonul femeia se agitase un pic, dar — dându-și seama că nu era vorba de o urgență — se cufundase înapoi în somn.

Ellen Brody avea treizeci și șase de ani, cu cinci mai puțin decât bărbatul ei, însă de-abia îi dădea treizeci, ceea ce pentru el constituia o sursă deopotrivă de mândrie și de neliniște: de mândrie fiindcă — de vreme ce era frumoasă, arăta tânără și se măritase cu el — lăsa impresia că bărbatul ei avea gusturi excelente și că exercita atracție asupra femeilor; neliniște pentru că, în ciuda celor trei copii (pe care îi născuse, Ellen își menținuse silueta și aspectul tineresc, pe când Brody — deși nu se putea afirma că ar fi gras cu cei vreo nouăzeci și două de kilograme la înălțimea sa de un metru și optzeci și patru — începea să fie îngrijorat din pricina tensiunii arteriale și a mijlocului, care amenința să i se îngroașe. Uneori, vara, Brody se surprindea uitându-se cu jind la fetele acelea tinere, cu picioare lungi, care se fandiseau prin oraș cu sănii neștruniți, zbenguindu-se sub rochițele confecționate din cea mai fină țesătură de bumbac. Dar nu insista asupra senzației sale, căci îndată își punea întrebarea dacă și Ellen se simțea răscolită când îi privea pe tinerii aceia bronzăți și mlădioși, parteneri perfecți pentru fetele cu picioare lungi. Iar când îl fulgera gândul acesta se simțea și mai prost, căci recunoștea semnul inconfundabil că depășise pragul celui de al cincilea deceniu și că își trăise mai mult de jumătate din viață.

Vara era anotimpul care nu îi plăcea lui Ellen Brody, căci atunci o năpădeau și o torturau gânduri de care nu

dorea să-și amintească; gânduri despre ocaziile irosite și despre viața pe care ar fi putut-o trăi. Întâlnea lumea cu care crescuse: colegi de liceu măritate în prezent cu bancheri sau mișiți, petrecând anotimpul călduros la Amity și iarna la New York; femei grațioase care jucau tenis cu aceeași dezinvoltură cu care participau la tot soiul de convorbiri; pretinse prietene care (Ellen era convinsă) discutau sarcastic despre Ellen Shepard care se căsătorise cu polițaiul ăla pentru că o lăsase gravidă când o înghesuisese în spatele unui Ford-1948, ceea ce nu era adevărat.

Ellen avea douăzeci și unu de ani când îl întâlnise pe Brody. Tocmai absolvise anul premergător la Wellesley și venise să-și petreacă vacanța la Amity cu părinții, la fel ca în cei unsprezece ani precedenți, de când tatăl său fusese transferat cu slujba la New York de către agenția de publicitate de la Los Angeles. Deși, spre deosebire de unele prietene, Ellen nu era obsedată de măritiș, presupunea — totuși — că la un an sau doi după absolvirea colegiului se va căsători cu un bărbat aproximativ de aceeași condiție socială și financiară ca a ei. Gândul nu o indispucea, dar nici nu o entuziasma. Era mulțumită de mica avere pe care tatăl ei o agonisise și știa că mama nutrea același sentiment. Însă nu tânjea să trăiască repetând viața părinților ei. Avea cunoștință de măruntele probleme sociale, care pe ea o plictiseau copios. Se considera o fată simplă, mândră de faptul că anuarul din 1953 al școlii condusă de doamna Porter o menționa că fusese aleasă ca fiind „cea mai sinceră” dintre eleve.

Primul ei contact cu Brody fusese de natură profesională: o arestase sau, mai bine zis, prietenul ei fusese cel reținut. Era noaptea târziu și un tânăr beat-criță o ducea acasă, conducând mașina cu toată viteza prin străduțele foarte înguste. Mașina fusese interceptată și oprită de un polițist care o impresionase pe Ellen prin tinerețe, aspectul chipeș și politețea sa. După ce dăduse o citație prietenului fetei, îi confiscase cheile mașinii, apoi îi condusesese pe fiecare la locuința lui. Dimineața următoare Ellen ieșise la

cumpărături când, fără să vrea, se trezise lângă postul de poliție. Mai mult ca să se amuze intrase și întrebase cum îl cheamă pe tânărul polițist care fusese de serviciu pe la miezul nopții trecute. Apoi, înapoindu-se acasă, îi scrisese lui Brody, mulțumindu-i pentru că fusese atât de drăguț. O scrisoare asemănătoare trimisese și șefului poliției, laudându-l pe Martin Brody. Brody îi telefonase și, la rândul său, îi mulțumise pentru amabilitate.

Când o invitase la masă, apoi la cinema (avea seara liberă) ea acceptase din curiozitate. Până atunci nu avusese prilejul să vorbească, necum să iasă în oraș, cu un polițist. Brody părea nervos, însă Ellen se arătă sincer interesată de persoana și de munca lui, încât până la urmă se calmă suficient pentru a-i tihni seara. Ellen îl găsi încântător: puternic, simplu, amabil, deschis. Se angajase în poliție cu șase ani în urmă, iar ambiția sa — mărturisise el — era să ajungă șeful poliției din Amity, să aibă mai mulți copii, băieți, ca să-i ia la vânătoare de rațe toamna, și să economisească suficient pentru a-și putea permite, la fiecare doi sau trei ani, o vacanță adevărată.

Se căsătoriseră în noiembrie următor. Părinții doriseră ca ea să termine colegiul, iar Brody se arătase dispus să aștepte până la vara următoare; dar Ellen nu socotise că un an în plus de învățătură va putea influența în vreun fel viața pe care și-o alesese de bună voie.

În primii ani apăruseră unele momente dificile. Prietenele ei îi invitau la masă, la prânz sau seara, ori la mare să se scalde împreună. Atunci Brody nu se simțea în largul său, avea impresia că e privit de sus. Iar când ieșeau cu prietenii lui Brody, lui Ellen i se părea că viața ei anterioară le stârnește zâmbete. Lumea se purta cu ei de parcă se temea să nu facă un *faux pas*. Niciodată însă nu se mai întâlniseră cu fostele ei prietene. Deși lepădându-se de „stigmatul” de vilegiaturistă atrăsese simpatia localnicilor din Amity, o nemulțumea faptul că realizase lucrul acesta renunțând la multe din obiceiurile și amintirile plăcute, familiare, acumulate în primii ei douăzeci de ani de viață. Avea senzația că emigrase într-o altă țară.

Până în urmă cu patru ani răceala intervenită între ei nu prea o deranjase. Era ocupată — și destul de fericită — cu copiii, astfel că amintirile din trecutul deja îndepărtat nu o mai tulburau. Când însă ultimul ei copil începu să meargă la școală, se simți debusolată și gândurile se porniră să-i răscolească din nou memoria, căutând să-i reîmprospăteze amintirile despre modul cum mama își umplea timpul după ce copiii își luaseră zborul din cuibul părintesc: ieșirile la târguiești, ce constituiau un mijloc de a se distra, mai ales că avea bani suficienți pentru a cumpăra orice, cu excepția lucrurilor exorbitant de scumpe; mesele prelungite, cu prietenele, partidele de tenis, cocteilurile, excursiile de weekend. Ceea ce odinioară considerase mărunț și plictisitor îi revenea acum în memorie ca o imagine de paradis.

La început se strădui să restabilească legăturile cu prietenele pe care nu le mai întâlnise de zece ani, dar orice puncte de interes sau de experiență comune dispăruseră de mult. Ellen vorbea cu voioșie despre comunitatea din orașul în care trăia, despre politica locală, despre munca voluntară pe care o presta la Spitalul Southampton — subiecte pe care prietenele ei — care veneau la Amity de treizeci de ani în fiecare vară — le cunoșteau prea puțin și de care se sinchiseau și mai puțin. Ele discutau despre politica de la New York, despre galeriile de artă, despre pictorii și scriitorii pe care îi cunoșteau. Majoritatea întâlnirilor se încheiau cu reminiscențe melancolice și speculații despre locul unde se puteau afla fostele lor colege. Și totdeauna își promiteau reciproc să țină legătura și să se reîntâlnească.

Uneori încerca să înnoade noi prietenii cu vilegiaturiști pe care nu îi cunoscuse până atunci, dar legăturile erau forțate și, de aceea, scurte. Ar fi putut dura, eventual, dacă Ellen nu ar fi fost prea preocupată de cămin, de munca bărbatului ei și de salariul lui mic. Avea grijă ca toți aceia cu care lăcea cunoștință să afle că pășise în noua ei viață, la Amity, cu alte gânduri și intenții. Își dădea seama de caracterul mărunț al purtării ei și din cauza aceasta se

disprețuia, căci în realitate își iubea foarte mult soțul, își adora copiii și — în cea mai mare parte a anului — era mulțumită de soarta ei.

De-acum abandonase aproape cu totul incursiunile printre sezoniști însă resentimentele și dorințele refulate continuau să existe. Era nefericită, iar starea ei sufletească o puna pe seama soțului, fapt pe care îl știau amândoi. Ar fi dorit ca în anotimpul acela, care dura numai un sfert de an, să fie veșnic ocupată și preocupată de ceva.

Brody se rostogoli spre Ellen, se înălță în cot și își sprijini capul în palmă. Cu mâna cealaltă îndepărtă o șuviță de păr căzută pe nasul soției, care o gădila și o făcea să se strâmbe în somn. Resimțea încă erecția provocată de visul întrerupt și cumpănea dacă să o ațâțe pentru o rundă rapidă de dragoste. Știa însă că Ellen se încingea greu și că dispoziția ei matinală era mai degrabă nefavorabilă decât romantică. Totuși ar fi fost plăcut, deoarece în ultimul timp Brody nu prea avusese parte de sex în căminul său. Așa se întâmpla de fiecare dată când pe Ellen o bântuia dispoziția sufletească de sezon.

În clipa aceea gura femeii se întredeschise și începu să sforăie. Lui Brody îi pieri instantaneu toată pofta, parcă cineva îi turnase apă rece între picioare.

Se sculă și intră în baie.

Era aproape șase și jumătate când Brody ajunse la Old Mill Road. Soarele, care apucase să urce pe cer, își pierduse roșul aprins din zori, iar acum portocaliul se topea într-un galben orbitor. Nici un nor nu păta azurul cerului.

În teorie exista un „drept de trecere” regulamentar între casele de pe mal pentru a permite accesul nestingherit al publicului pe plaja care putea aparține unui particular până la semnul ce indica adâncimea medie a apei. Dar pasajele acestea dintre majoritatea caselor erau ocupate de garaje sau de garduri vii, sădite de proprietari. De pe șosea Brody nu vedea plaja, ci doar coamele dunelor și din această cauză era silit ca după fiecare sută de metri să oprească

mașina poliției și să parcurgă pe jos aleile particulare până acolo de unde izbutea să cuprindă cu ochii și să scruteze plaja.

Nu se zărea nici un trup de înecat. Tot ce se vedea pe fâșia albă de nisip erau câteva bucăți de lemn aruncate de valuri, una sau două cutii goale de conserve și un brâu larg de alge și iarbă de mare, împinse la mal de briza ce sufla spre sud. Practic marea era ticsită de curenți, de aceea dacă ar fi plutit un corp el ar fi fost vizibil ochiului liber. „Dacă într-adevăr există un „plutitor“, gândea Brody, el trebuie să fie sub nivelul apei și n-am nici o șansă ca să-l depistez până când apa n-o să-l scoată la mal“.

La șapte Brody străbătuse deja toată porțiunea de plajă de-a lungul străzilor Old Mill și Scotch. Îi sărise în ochi, răzlețită pe nisip, o farfurie de carton cu coji de portocale — semn că vara aceasta picnicurile promiteau să fie mai de soi.

O luă înapoi pe Scotch Road, se îndreptă către nord pe Bayberry Lane și la șapte și zece pășea în postul de poliție.

Hendricks tocmai termina munca de conțopist și făcu o mutră, dezamăgit — parcă — fiindcă Brody nu târa un cadavru după el.

— N-ai avut noroc, șefu? întrebă el.

— Depinde ce înțelegi prin noroc, Leonard. Dacă te referi la faptul că n-am găsit nici un înecat și că lucrul acesta nu este rău, atunci răspunsul meu e negativ. Kimble nu a venit?

— Nu.

— Sper că nu doarme. Ar fi grozav ca lumea ieșită la cumpărături să dea peste un „sticlete“ sforăind la volanul mașinii de patrulare a poliției.

— La opt fix se prezintă la datorie, îl asigură Hendricks. Nu a întârziat niciodată.

Brody își turnă o ceașcă de cafea, apoi se duse în birou și începu să răsfoiască presa — ediția de dimineață a cotidianului *Daily News* din New York și a ziarului local

Leader, care apărea săptămânal în timpul iernii și zilnic vara.

Kimble sosi puțin înainte de opt; cu uniforma mototolită, avea — într-adevăr — aspectul unui polițist care dormise în post. Bău o ceașcă de cafea împreună cu Hendricks, în așteptarea echipelor de zi. Schimbul lui Hendricks intră pe ușă la fix. Hendricks tocmai își îmbrăcase scurta de piele și se pregătea de plecare, când reveni Brody.

— Mă duc să discut cu Foote, Leonard. Vrei să vii cu mine? Nu ești obligat, dar mi-am zis că poate vrei să-l vezi pe „plutitorul” tău, zâmbi Brody.

— Sigur, cred că da, răspunse Hendricks. Nu am nimic de făcut pe ziua de azi, așa că pot dormi toată după-amiaza.

Se deplasară cu mașina lui Brody și, în timp ce acesta rula lent pe aleea din fața casei lui Foote, Hendricks zise:

— Pe ce pui pariu că dorm cu toții? Îmi amintesc, vara trecută mi-a telefonat o doamnă la unu după miezul nopții și m-a întrebat dacă mă pot duce la ea dimineăta cât mai devreme, pentru că avea impresia că îi lipsesc niște bijuterii. M-am oferit să mă duc imediat, dar ea nu a acceptat, spunând că vrea să se culce. Mă rog, m-am dus la ora zece, iar ea m-a dat afară, furioasă că am trezit-o. „Nu ți-am spus să vii așa de devreme!” m-a repezit ea.

— O să vedem, răspunse Brody. Dacă sunt îngrijorați în mod real de soarta femeii, atunci trebuie să fie treji.

Nici nu apucase bine să ciocănească și ușa se deschise: în prag stătea un bărbat tânăr.

— Vă așteptam, vorbi acesta. Eu sunt Tom Cassidy. Ați găsit-o?

— Eu sunt Brody, șeful poliției, dânsul e polițistul Hendricks. Nu, domnule Cassidy, nu am găsit-o. Putem intra?

— Desigur, desigur, vă rog să mă scuzați. Pofțiți în salon, mă duc după soții Foote.

Îi trebuiră mai puțin de cinci minute pentru ca Brody să afle tot ce dorea și să se lămurească. Apoi, ca să lase impresia că încă nădăjduia să afle un detaliu folositor, ceru să vadă valiza dispărutei. Fu condus în dormitor și răscoli lucrurile ei.

— Nu și-a pus costumul de baie? întrebă Brody.

— Nu, răspuse Cassidy; este acolo, în sertarul de sus. M-am uitat.

Brody tăcu câteva clipe, cumpănind cuvintele pe care urma să le rostească, apoi zise:

— Nu vreau să par nerespectuos, dar vă întreb: domnișoara Watkins nu avea apucături ciudate? Ca, de pildă, să dispară în mijlocul nopții? Sau să se plimbe goală prin împrejurimi?

— Nu știu ce să spun. Nici nu o cunoșteam prea bine, mărturisi tânărul.

— Așa! zise Brody. Cred că ar trebui să mergem din nou pe plajă. Nu e nevoie să veniți și dumneavoastră. E suficient să mă însoțească Hendricks.

— Aș dori să vin și eu, dacă nu vă deranjează.

— Nu mă deranjează. Am presupus că nu vreți...

Bărbații porniră pe jos de-a lungul plajei. Cassidy arată polițiștilor locul unde dormise — în nisip se vedea încă nealterată urma trupului său — precum și punctul unde găsisese îmbrăcămintea fetei.

Brody privi în susul și în josul țărmului. Cât putea cuprinde cu ochii — peste un kilometru în ambele direcții — plaja era pustie. Doar niște mormane de iarbă de mare împetritău din loc în loc albul nisipului.

— Să dăm o raită, propuse el. Leonard, dumneata du-te spre est. Domnule Cassidy, noi vom merge spre vest. Ai fluierul la dumneata, Leonard? Pentru orice eventualitate.

— Îl am, răspuse Hendricks. Te deranjează dacă îmi scot pantofii? Mi-e mai ușor să merg desculț pe nisipul bătătorit. Nu vreau să-mi ud încălțărilor.

— Fă cum poțtești, răspunse Brody. În mod tehnic, nu ești de serviciu, așa că îți poți scoate și pantalonii. În care caz însă o să te arestez pentru ținută indecentă.

Hendricks o luă spre răsărit. Simțea sub tălpi nisipul ud și aspru. Pășea cu mâinile în buzunare, cu capul aplecat, privind la scoicile minuscule și la ghemotoacele de iarbă de mare. Câțiva gândăcei, asemănători unor mici cărăbuși negri, fugeau din calea sa; iar când dunga subțire de spumă se retrăgea, vedea bășicuțe mici țâșnind din galeriile săpate de viermișori în nisip. Plimbarea îi făcea plăcere. Ce curios, gândea el, când trăiești toată viața într-un singur loc, aproape niciodată nu faci ceea ce fac turiștii care se duc acolo, ca — de pildă — să te plimbi pe plajă sau să înoți în ocean. Nu își amintea când se scăldase ultima oară, nici nu știa măcar dacă mai avea costum de baie. Gândul îi fugi la ceea ce auzise despre New York — că jumătate din populația orașului nu urcase pe terasă la Empire State Building și nici Statuia Libertății nu o vizitase.

Din când în când Hendricks își ridica ochii măsurând distanța rămasă până la punctul terminus. O dată privi înapoi, să vadă dacă Brody și Cassidy găsiseră ceva, și aprecie că erau aproape la un kilometru depărtare.

Se întoarse și porni din nou, când — deodată — zări un morman de iarbă și alge care părea neobișnuit de mare. Ajunsese la vreo zece metri când sesiză că în masa aceea încâlcită se afla ceva. Se apropie, se aplecă și înlătură o parte din iarbă, dar se opri instantaneu. Privi încremenit câteva secunde, apoi începu să se scotocească febril în buzunare după fluier. Îl găsi și îl duse la gură cu intenția de a sufla, dar nu izbuti: vomită violent, se clătină și se prăbuși în genunchi.

În mormanul de iarbă se vedea capul unei femei, legat încă de umeri, o parte a brațului și aproximativ o treime din trunchi. Masa de carne zdrențuită era albastră-cenușie, pestriță. În timp ce își deșerta stomacul pe nisip, îl fulgeră gândul care propulsă un nou val de vomă în sus, pe esofag

— că sânul care rămăsese pe cadavru se aplatizase și arăta că o floare presată într-un album de amintiri.

— Stai o clipă! Brody îl opri pe Cassidy, apucându-l de braț. Mi s-a părut că aud fluierul. Ascultă, îngustându-și ochii în razele strălucitoare ale soarelui de dimineață. Zări o pată întunecată pe nisip și presupuse că era Hendricks. Apoi auzi clar sunetul fluierului. Haide! își îndemnă însoțitorul și amândoi porniră în trap.

Hendricks era tot în genunchi când se opriră lângă el. Nu mai vărsa, dar capul îi atârna, iar din gura întredeschisă se prelingea un fir de flegmă.

— Domnule Cassidy, zise Brody care îl devansase cu câțiva pași pe tânăr, te rog să rămâi pe loc. Înlătură rețeaua de iarbă și când își dădu seama ce se afla dedesubt, simți că i se urca în gât gustul amar al fierei. Înghiți, închise ochii câteva clipe, apoi vorbi. Poți să te uiți, domnule Cassidy, și să-mi spui dacă ea este cea pe care o căutăm. Brody se luptă să-și controleze reacția stomacului. Cred — continuă el — că este o parte a ei.

Cassidy se apropie, șovăind. Brody înlătură iarba ca tânărul să vadă figura cenușie de dedesubt.

— Dumnezeu! izbucni Cassidy, ducându-și mâna la gură.

— Ea e?

Cassidy dădu afirmativ din cap, holbându-se cu ochii ținând la priveliștea ce i se înfățișa.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu știu. Nu sunt sigur, răspunse Brody. Dar prima mea impresie este că a fost atacată de un rechin.

Cassidy simți genunchii muindu-i-se și se prăbuși pe nisip, lângă Hendricks.

— Cred că o să vomit, mai apucă să zică și, pușându-și capul pe nisip, vărsă.

Mirosul acru al vomiei îl izbi instantaneu pe Brody, care ghici că nu va mai rezista.

— Să ne alăturăm majorității, zise el și începu să vomite.

CAPITOLUL TREI

Trecură câteva minute până ce Brody își reveni și fu în stare să se ridice în picioare, să se înapoieze la mașină. Telefonă la Spitalul Southampton după o ambulanță, care sosi de-abia peste o oră și care — după ce încărcase resturile cadavrului îndesate într-un sac de plastic — demară în trombă, cu sirena urlând.

La unsprezece Brody ședea la birou și pregătea formularele regulamentare privind accidentul. Completase toate rubricile cu răspunsurile potrivite, exceptând cea care cerea să se menționeze „cauza morții”, când sună telefonul.

— Carl Santos, Martin, se auzi vocea *coroner*-ului¹.

— Da, Carl, ce vești ai pentru mine?

— Dacă nu ai motive să suspectezi o crimă, eu zic că a fost un rechin.

— Crimă? se miră Brody.

— Nu îți sugerez nimic. Am spus doar că nu e imposibil, numai așa, ca vreun descreierat să ți fi făcut treaba asta cu un topor și un fierăstrău.

— Nu cred că este vorba de crimă. Nu văd motivele, nu am arma crimei și nici nu suspectez pe cineva.

— Atunci rechin a fost. Ba chiar unul uriaș, ticălosul! Chiar și elicea unui transatlantic nu ar fi izbutit să facă o asemenea treabă. Ar fi putut tăia în două, dar...

— Okay, Carl, scutește-mă de amănunte, stomacul meu este încă întors pe dos.

— Îmi pare rău, Martin. O să menționez „atac de rechin”. Cred că motivul ăsta e valabil și pentru tine, doar dacă... știi... dacă există alte considerente...

— Nu, răspunse Brody, și accentuă: De data asta nu există. Mulțumesc că m-ai sunat, Carl. Puse receptorul la loc, completă în formular, la mașină, „atac de rechin” la

¹ Medic legist și judecător de instrucție în același timp.

rubrica „motivele decesului” și se lăsă ușor să alunece pe spătarul scaunului.

Posibilitatea existenței „altor considerații” în cazul acesta nici măcar nu îi trecuse prin gând lui Brody. „Considerentele” acelea constituiau partea cea mai delicată a misiunii sale, silindu-l veșnic să caute cele mai valabile argumente spre binele comun, fără a-și compromite poziția și fără a încălca legea.

Sezonul de vară de-abia începea, iar Brody știa că de succesul sau eșecul celor douăsprezece scurte săptămâni depindea existența locuitorilor din Amity pe un an întreg. Un sezon bogat însemna suficiența prosperitate care să le asigure traiul pe timp de iarnă, când populația stabilă a orașelului număra doar o mie de suflete. Dacă se nimerea o vară „bună” populația creștea la zece mii, cei nouă mii de vilegiaturiști hrănindu-i tot restul anului pe rezidenții permanenți.

Negustorii — de obiecte de uz casnic sau de sport, cele două stații de benzină și farmacistul — aveau nevoie de o vară spornică, de afaceri multe și bogate, pentru a supraviețui peste iarnă, când viața comercială stagnea. Soțiile tâmplarilor, electricienilor și instalatorilor munceau vara ca ospătărițe sau ca mijlocitori de terenuri și clădiri ca să contribuie la rotunjirea fondurilor de întreținere a familiei în timpul iernii. La Amity existau doar două localuri cu permis permanent de a vinde băuturi alcoolice, astfel că cele douăsprezece săptămâni de vară erau hotărâtoare pentru majoritatea restaurantelor și birturilor. Pescarii cu ambarcațiuni de închiriat aveau nevoie de toate: și de vreme frumoasă și de bătaia peștelui și — mai ales — de mulți, mulți vilegiaturiști.

Chiar și după cea mai mănăoasă vară, iarna la Amity traiul era greu. Trei din zece familii recurgeau la ajutorul social. Zeci de bărbați, siliți de împrejurări, migrau în sezonul rece la Long Island, pe coasta ei de nord, în căutare de lucru, și munceau orice pentru câțiva dolari.

Brody știa că o vară proastă ar determina dublarea listei celor care vor solicita ajutoare. Dacă fiecare familie

nu închiria turiștilor măcar o cameră, nu s-ar fi creat suficiente locuri de muncă pentru negrii din Amity, majoritatea cărora erau grădinari, valeți, barmani și chelnerițe. Două sau trei veri proaste în șir — situație care, din fericire, nu se produsese de peste douăzeci de ani — puteau dezlănțui un ciclu ce ar fi dezorganizat orașul. Dacă oamenii nu ar avea destui bani să-și cumpere îmbrăcăminte, benzină și provizii substanțiale de alimente, dacă nu și-ar putea permite să aibă o casă proprie sau să facă reparațiile gospodărești curente, atunci negustorii și firmele prestatoare de servicii nu ar câștiga suficient pentru a rezista până la vara următoare; și-ar închide ușile, iar localnicii ar fi siliți să se aprovizioneze și să facă târguieli din alte părți, orașul ar pierde sursa lui de venituri, iar lumea ar părăsi Amity. De aceea între locuitorii din oraș se statornicise o înțelegere tacită: Fiecare era conștient că trebuie să îndeplinească părțicica sa de datorie pentru ca Amity să nu își piardă renumele de stațiune balneară atrăgătoare și ospitalieră. În urmă cu câțiva ani — își aminti Brody — doi tineri frați, dulgheri de meserie, se stabiliseră în orașelul lor. Sosiseră primăvara, când era muncă din belșug pentru toată lumea, căci începuse pregătirea caselor pentru sezonistii ce urmau să apară nu peste mult timp, și de aceea fuseseră întâmpinați cu prietenie. Păreau pricepuți în meserie și mai mulți confrăți de breaslă localnici începuseră să le trimită clienți.

Dar pe la mijlocul verii zvonuri neliniștitoare începură să circule pe seama fraților Felix. Albert Morris, negustor de articole de fierărie, proprietarul firmei Amity Hardware, dezvălui că aceștia cumpărau cuie ieftine, în locul celor galvanizate, dar încărcau nota de plată a clientului cu prețul cuielor de calitate superioară. În atmosfera din zonă, îmbibată de sare, cuiele simple rugineau în câteva luni. Apoi, Dick Spitzer, care ținea depozitul de cherestea, i-a spus cuiva că frații Felix comandaseră o cantitate de cherestea verde, de proastă calitate, pe care o folosiseră la construirea unor încăperi la o casă din Scotch Road, ale

căror uși se deformată în scurt timp. Fratele mai vârstnic, Armando, se lăudase într-o seară, la bar, unui tovarăș de bălătură, că un client îi ceruse să încheie niște lucrări, țintuindu-le la fiecare patruzeci de centimetri, dar el de fapt rărise spațiul dintre cuiele bătute la cincizeci de centimetri. Iar fratele cel mic, Danny, un tânăr de douăzeci și unu de ani, cu fața permanent invadată de o erupție rebelă de acnee, arăta cu mândrie prietenilor niște reviste erotice pe care — mărturisise chiar el — le sustrăsese din casele unde lucrase.

Dulgherii băștinași nu le mai trimiseseră clienți, dar cei doi frați își înjghebaseră deja afacerile și puteau rezista peste iarnă. Atunci, fără tam-tam, începuse să funcționeze automat înțelegerea tacită dintre localnici. Mai întâi li se făcură fraților Felix doar câteva aluzii că, prin modul lor de a lucra își pierduseră creditul moral de care beneficiaseră inițial. Armando reacționase cu aroganță. Curând mici necazuri începuseră să-i sâcâie. Într-o dimineață constatară că toate cauciucurile de la camioneta lor se dezumflaseră misterios, iar când apelară la stația de benzină „Amity Gulf“ li se răspunse că pompa se defectase. Când li se golise butelia de aragaz de la bucătărie, companiei specializate din oraș îi trebuiră opt zile până le livră alta plină. Comenzile lor de cherestea și de materiale diverse erau în mod inexplicabil încurcate sau onorate cu întârziere. Magazinele care până atunci le livraseră bunuri pe credit, acum le cereau să plătească peșin. La finele lui octombrie frații Felix erau înfrânți și părăsiră orașul.

Pe lângă menținerea legalității și urmărirea corectitudinii în cazurile judecate, Brody își aducea contribuția la funcționarea înțelegerii tacite prin spulberarea zvonurilor dezavantajoase comunității din Amity și-n colaborare cu Harry Meadows, editorul ziarului local *Leader*, se îngrijea la menținerea unui ton echilibrat în rarele știri neplăcute care, totuși, trebuiau publicate. Vara trecută, de pildă, ziarul menționase doar în treacăt violurile ca niște simple cazuri de molestare; Brody și Meadows fuseseră de acord că

spectrul unor violatori negri amenințând femeile din localitate nu ar fi încurajat turismul. Mai era și faptul că nici una din femeile care se plânseseră poliției că fuseseră agresate nu voia să repete plângerea în fața altcuiva. Dacă Brody surprindea pe vreunul din bogătașii localnici chelchelit la volan, trecea cu vederea gravitatea faptei — dacă vinovatul se afla la prima abatere — și îl amenda pentru că ar fi condus fără permis, avertizându-l însă că în caz de recidivă îl va trimite în judecată și va fi condamnat. Cazul însă era relatat în gazetă.

Relațiile lui Brody cu Meadows se întemeiau pe un echilibru delicat. Când grupuri de tineri veniți din Hampton provocau tulburări, Meadows căpăta toate detaliile ce îi priveau pe făptași — nume, vârstă, încălcările de care se făceau vinovați — pe care le și publica. Dacă însă tinerii din Amity făceau prea mare târâboi la vreo petrecere, atunci în *Leader* apărea o relatare de un singur paragraf — fără nume, adrese etc. — informând cititorii că poliția fusese solicitată să potolească niște neastâmpărați mai turbulenți care îi deranjaseră pe cetățenii ce locuiau pe — să zicem — Old Mill Road.

Deoarece mai mulți rezidenți sezonieri se amuzaseră abonându-se pe un an la *Leader*, chestiunea jafurilor și distrugerilor provocate unor case destinate vilegiaturiștilor în timpul verii devenise deosebit de acută. Ani de zile Meadows ignorase această problemă, lăsând lui Brody toată bătaia de cap — înștiințarea proprietarilor, pedepsirea vinovaților, grija ca locuințele avariate să fie reparate. Însă în iarnă lui 1968 șaisprezece case fuseseră călcate și tâlhărite în răstimp doar de câteva săptămâni. Brody și Meadows conveniră că a sosit vremea unei campanii organizate în *Leader* împotriva vandalilor. Ca urmare, patruzeci și opt de case fuseseră conectate prin fir cu postul de poliție, ceea ce a determinat în mod practic eliminarea (pentru că nu se știa care din locuințe erau și care nu erau legate de poliție bandelor de vandali, la ușurarea considerabilă a muncii lui Brody și la crearea imaginii de vajnic luptător cu pană pentru Meadows.

Din când în când Brody și Meadows se ciocneau. Meadows se opunea cu fanatism folosirii drogurilor. În același timp el era un meseriaș cu simțul datoriei care, când sesiza o temă ce se preta unui reportaj interesant (și care nu se supunea „altor considerente“) se ținea de ea ca porcul de truțe. În vara anului 1971, fiica unuia din cei mai bogați locuitori din Amity fusese găsită moartă pe plaja din fața străzii Scotch. Brody nu sesizase nimic necurat și, deoarece familia se opusese autopsiei, calificase oficial cazul drept „î nec“.

Meadows însă avea motive de bănuială că fata se droga și că drogul îl procurase fiul unui cultivator polonez de cartofi. Două luni îi trebuiră lui Meadows ca să pună cap la cap detaliile culese și să însăileze toată povestea, dar în cele din urmă obligase autopsierea cadavrului, dovedind că în clipa înecului fata nu era conștientă, fiind sub efectul unei supradoze de heroină. Tot el îl urmărise până îl descoperise pe acela care îi împingea pe tineri la practicarea acestui viciu și dăduse în vileag o rețea destul de mare de vânzători de stupefiante ce opera în regiune. Dezvăluirile avuseseră efect negativ asupra orașului, dar și mai rău îl afectaseră pe Brody, care — datorită faptului că în cazul respectiv fuseseră încălcate mai multe legi federale — nu izbuti să dreagă măcar în parte imaginea nefavorabilă creată de neglijența sa, nici după ce procedase la una sau două arestări. În schimb, lui Meadows i se conferiseră două distincții jurnalistice regionale.

Acum îi venise rândul lui Brody să insiste pentru a se face dezvăluiri complete. Intenționa să interzică accesul pe plajă câteva zile, până când rechinul ar fi părăsit apele care scăldau țărmul orașului Amity. Nu știa dacă peștii de soiul acesta prind gustul cărnii de om — așa cum auzise că se întâmplă cu tigrii — dar era hotărât să-l lipsească pe răpitor de alte victime omenești. De data aceasta însă el voia să se facă publicitate maximă, care să provoace frică de apă și să-i țină departe de plajă pe vilegiaturiști.

Brody știa că vor fi invocate argumente puternice împotriva hotărârii sale de a se aduce la cunoștința tuturor cele întâmplate. Ca și restul țării, Amity resimțea din plin efectele recesiunii. Până în prezent sezonul se profila a fi mediocru. Față de anul trecut închirierile erau mai numeroase, dar nu cu contracte „bune”. Majoritatea caselor fuseseră angajate de grupuri de câte zece până la cincisprezece tineri, care puneau mână de la mână pentru a plăti chiria. Cele zece — douăsprezece locuințe situate chiar în fața plajei, a căror chirie varia între 7 000 și 10 000 de dolari, încă nu fuseseră solicitate, și mai numeroase fiind casele neangajate din categoria celor cu chirie până la 5 000 de dolari. Știrile senzaționale despre un rechin care îi devora pe accia care se avântau în apă ar fi transformat mediocritatea în dezastru. Totuși, gândea Brody, un accident petrecut la mijlocul lui iunie, înainte de sosirea grosului vilegiaturiștilor, va fi — probabil — repede uitat; și, în mod sigur, efectul ar fi mai redus decât dacă s-ar petrece alte două sau trei cazuri asemănătoare. Era posibil ca peștele să fi dispărut deja, însă Brody nu voia să se bizuie pe o asemenea șansă, oricât de promițătoare, căci miza era prohibitiv de mare.

Formă numărul lui Meadows și întreabă:

— Hei, Harry, luăm prânzul împreună?

— Mă și întrebam când o să-mi telefonezi, răspunse Meadows. Sigur. La mine sau la tine?

Brusc Brody regretă că îl sunase la ora prânzului. Stomacul său încă resimțea șocul de dimineată și numai când se gândea la mâncare i se făcea greață. Se uită la calendarul de pe perete. Era joi și, ca toți ceilalți cetățeni cu venituri fixe și limitate, soția sa se aprovizionă de la supermarket, orientându-se după meniul special al zilei: luni — pui, marți — miel și așa mai departe până la finele săptămânii. Ellen nota zi de zi fiecare fel consumat, ca să nu îl repete săptămâna următoare. Peștele constituia singura variație — biban sau altceva — pe care îl intercala când vreun prieten pescar se abătea pe la ei și le oferea din

surplus. Specialitatea de joi era *hamburger*-ul, iar Brody își spusese că avusese parte de suficientă *țocătură* pe ziua respectivă.

— La tine, răspunse el. Ce ar fi să comanzi ceva la Cy? Am mânca în biroul tău.

— Perfect, acceptă Meadows. Spune-mi ce preferi și o să comand imediat.

— Salată de ouă, cred. Și un pahar de lapte. Sosesec fără întârziere.

Brody o sună pe Ellen, prevenind-o să nu-l aștepte la masă.

Harry Meadows era un bărbat uriaș pentru care actul de a respira constituia un efort suficient, ca să-i umple fruntea cu mari broboane de transpirație. Avea aproape cinzeci de ani, mânca prea mult, fuma fără întrerupere trabuce ieftine, bea bourbon scutit de taxe vamale și era — după cum se exprimase medicul său — candidatul de frunte al lumii occidentale la un imens infarct coronarian.

Când Brody sosi, Meadows se afla lângă birou fluturând un prosop spre fereastra larg deschisă.

— În semn de respect pentru un stomac gingaș, după cum mi-a permis să ghicesc meniul pe care l-ai comandat, explică el și adăugă: Mă străduiesc să curăț atmosfera de aromele Bufniței Albe.

— Îți sunt recunoscător, îi răspunse Brody, privind în jur, prin camera ticsită, în căutarea unui loc unde să se așeze.

— Aruncă prostiile alea de pe scaun, îi indică Meadows. Sunt niște documente oficiale de la regiune și de la centru, întocmite de comisia pentru șosele și de comitetul pentru ape. Costă, bănuiesc, vreun milion de dolari însă din punct de vedere informativ nu valorează nici cât o scuiptoare plină.

Brody luă mormanul de hârtii și îl puse pe un radiator de alături, apoi trase scaunul lângă birou și se așeză.

Meadows vârî mâna până la cot într-o pungă de hârtie maronie și scoase la iveală un pahar de plastic împreună cu un sandviș înfășurat în celofan, pe care le așeză în fața lui Brody, de partea cealaltă a biroului. Apoi începu să se ocupe de prânzul său — patru pachete diferite pe care le desfăcu tacticos și le etală cu dragostea bijutierului care expune niște nestemate rare: o chiftea imensă mustind de sos de roșii, o cutie de carton plină vârf cu cartofi prăjiți, o murătură cu mărar, de dimensiunea unui dovlecel respectabil, și — în fine — un sfert de plăcintă cu cremă de lămâie. Apoi se suci cu scaunul și extrase dintr-un mic frigider, aflat în spatele său, o cutie de bere de o jumătate de litru.

— Exceptional! exclamă el cu încântare, privind satisfăcut festinul din fața sa.

— Uluitor! exclamă Brody înăbușind cu greu râgâiala acidă ce amenința să i se urce pe esofag. Uluitor, să-ți bagi picioarele! Cred că am luat de o mie de ori masa cu tine, Harry, și tot nu m-am obișnuit!

— Fiecare cu slăbiciunile sale, amice, răspunse Meadows, apucând un sandviș. Unii aleargă după nevestele altora, alții se îneacă în whisky. Eu îmi aflu consolarea în hrana oferită de natura însăși.

— Ai să vezi ce consolare o să fie pe Dorothy când inima o să-ți spună: „Ajunge, neamule, adios!”

— Am discutat chestia asta cu Dorothy, răspunse Meadows, filtrând cuvintele prin mormanul de pâine și carne pe care îl mesteca, și am ajuns la concluzia că unul din avantajele pe care omul îl are față de animale este capacitatea sa de a-și alege modul de a muri. S-ar putea ca mâncarea să măucidă, dar ea îmi face viața atât de plăcută! La urma urmei, mai bine așa, decât în burta unui rechin! Cred că ești de aceeași părere cu mine, după toate cele întâmplate azi dimineață.

Brody tocmai se pregătea să înghită un dumatic din sandvișul cu salată de ouă și fu silit să facă un efort ca să

împingă totul în jos, pe esofag, luptându-se cu greața care simțea că tinde să urce.

— Să nu-mi faci una ca asta! zise el.

Continuă să mănânce în tăcere, câteva minute. Brody termină salata de ouă, își bău laptele, îndesă în paharul de plastic celofanul cu care fusese învelit sandvișul, și se lăsă comod pe spătarul scaunului. Meadows mânca fără întrerupere, iar Brody știa că nimic nu i-ar diminua apetitul. Își aminti cum, odată, Harry apăruse la locul unui sângeros accident de automobil și îi interviewase pe polițiști și victimele încă în viață, sugând tot timpul o bomboană.

— Despre cazul Watkins, începu Brody, am câteva idei, dacă vrei să le asculți. Meadows clătină afirmativ capul. Mai întâi mi se pare că pricina morții e clară ca lumina zilei. Am vorbit deja cu Santos și...

— Am vorbit și eu.

— Deci cunoști părerea lui. Un rechin a atacat-o, pur și simplu. Și dacă ai fi văzut rămășițele, ai fi de acord. Eu sunt...

— Le-am văzut.

Brody se opri, uluit mai ales din cauză că cineva care văzuse grozăvia de la malul mării, putea să șadă atât de liniștit și să-și lingă degetele mânjite de crema de lămâie din plăcintă.

— Deci ești de acord, izbuti el să rostească.

— Da. Sunt de acord în ce privește cauza morții ei. Dar nu prea sunt lămurit de alte câteva lucruri.

— De pildă?

— De pildă, că fata s-a încumetat să înoate în timpul nopții. Știi care era temperatura pe la miezul nopții? Cincisprezece grade! Dar apa, ia ghicește ce temperatură avea? Cam zece grade! Trebuie să nu fii în toate mințile ca să te scalzi în astfel de condiții.

— Sau beată! Și probabil că era, zise Brody.

— Poate. Nu, ai dreptate... probabil. M-am interesat puțin prin vecini. Soții Foote nu obișnuiau „iarbă“, mez-

calină sau alt soi de droguri. Totuși, mai este ceva care mă nedumirește.

Brody era plictisit.

— Pentru Dumnezeu, Harry! exclamă el. Încetează să alergi după himere! Uneori moare omul și din accident.

— Nu la asta mă refeream. Mi se pare al naibii de ciudat că un rechin s-a rătăcit pe meleagurile noastre când apa este încă atât de rece.

— Ei și? Poate că există rechini cărora le place apa rece. Cine cunoaște obiceiurile lor?

— Adevărat, sunt și din ăștia, de pildă rechinul de Groenlanda, dar el nu coboră niciodată atât de departe. Și chiar de ar ajunge până aici, de regulă nu se dă la om. Cine cunoaște obiceiurile lor? Să-ți spun ceva: în clipa de față eu însumi cunosc al dracului de multe lucruri, mult mai multe decât știam azi dimineață. Când am văzut ce a rămas din domnișoara Watkins am telefonat unui tip pe care îl cunosc — tânăr cercetător la Institutul Oceanografic din Woods Hole. I-am descris cum arăta cadavrul, iar el mi-a spus că — foarte probabil — o singură specie de rechin putea face treaba asta.

— Care?

— Marele rechin alb! Și alți rechini atacă oamenii, de pildă rechinul-tigru sau rechinul „cap de ciocan“, ori chiar și unul albastru; dar tipul ăsta — Matt Hooper — mi-a spus că pentru a tăia în două o femeie peștele trebuia că avea uite așa o gură (își întinse brațele în lături, spațiu de vreun metru), iar singurul rechin care atinge dimensiuni atât de mari este „marele alb“. Mai are și un alt nume.

— O! Interesul lui Brody scădea mereu. Care?

— Mâncător-de-oameni! Și alți rechini îl atacă pe om, din diferite motive: de foame, poate, ori din confuzie sau pentru că a simțit sânge. Apropo, fata aia, Watkins, nu cumva era la ciclu, noaptea trecută?

— De unde dracu să știu?!?

— Eram curios. Hooper zicea că într-un asemenea caz poți să fii sigur că rechinul va ataca, dacă se află prin apropiere.

— În legătură cu răceala apei ce a spus?

— Că nu e nimic neobișnuit ca un „mare alb” să se aventureze în ape cu temperatură atât de scăzută. Acum câțiva ani un băiat a fost devorat de unul în apropiere de San Francisco, când apa avea 16 grade.

Brody supse cu nesaț țigara și zise:

— Ai făcut investigații temeinice, Harry, după cum observ.

— Mi s-a părut că e — hai să-i spunem — o chestiune de bun-simț și de interes public să determinăm cu precizie ce s-a întâmplat, precum și șansele de a se repeta accidentul.

— Și, ai reușit să determini ceea ce ți-ai propus?

— Da, am reușit: șansele de a se repeta cazul sunt ca și inexistente. Analizând datele culese pot afirma că a fost un accident izolat. Hooper zicea că singurul lucru bun este raritatea rechinului mare-alb. Avem toate motivele să credem că monstrul care a atacat-o pe fată a părăsit de mult zona noastră marină. Nu există stânci în aceste ape, nu avem prin împrejurimi fabrici de conserve de pește și nici abatoare care să deverseze sânge sau măruntaie în mare, așa că, practic, nu sunt condiții care să atragă rechinii. Meadows se opri și se uită cu gravitate la Brody care îi susținu privirea fără a spune ceva. Așa că după mine, Martin, nu avem motive să creăm panică în rândul populației, în legătură cu un accident care, aproape sigur, nu se va repeta.

— Ăsta-i punctul tău de vedere. Un alt punct de vedere ar susține că, de vreme ce e puțin probabilă repetarea, nu e nimic rău să informăm lumea despre cazul care, totuși, a avut loc.

Meadows oftă.

— Poate că, din punct de vedere jurnalistic, ai dreptate. Cred însă, Martin, că e unul din momentele când trebuie să uităm de reguli și să apreciem ce este bine pentru cetățeni. Nu cred că e în interesul public să răspândim povestea asta și nu mă refer la locuitorii orașului. Ei vor

afla curând ce s-a petrecut, dacă mai sunt oameni care încă nu au auzit. Dar cititorii din New York, Philadelphia sau Cleveland, care urmăresc ziarul *Leader*?

— Te îmbeți cu apă rece, Harry!

— Vax! Înțelegi prea bine ce vreau să spun. Cunoști situația precară a închirierilor de imobile în sezonul actual. Suntem pe muchie de cuțit, și Amity și alte localități, ca de pildă Nantucket, Vineyard și East Hampton. O mulțime de vilegiaturiști nu și-au precizat încă opțiunile, dar sunt conștienți că vara aceasta ei vor putea alege la discreție unde să-și petreacă vacanța. Oferte de locuințe sunt din belșug... pretutindeni. Dacă public știrea despre o tânără care a fost făcută bucăți pe litoral, la Amity, de un rechin-monstru, nici o casă din localitate nu va mai fi închiriată. Rechinii exercită efectul ucigașilor cu toporul, Martin. Indivizii reacționează din instinct, nebunește, fără logică. Spunându-le că un rechin-ucigaș hălăduiește prin apele din împrejurimi, ne-am lins pe bot de turiști vara asta!

Brody dădu din cap.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Harry. Nici eu nu aș vrea să le spun oamenilor că un rechin-ucigaș își face mendrele în zona noastră. Te rog însă, doar o clipă, să judeci situația din unghiul meu de vedere. Nu vreau să combat argumentele tale și nici ale altora. Probabil ai dreptate că rechinul se află acum la depărtare de sute de mile, și că nu va reveni niciodată. Acolo, în apă, cel mai periculos este — de bună seamă — curentul subteran, din străfunduri. Totuși, Harry, există o șansă ca raționamentul tău să fie greșit și nu cred că ne putem asuma riscul. Să presupunem, de dragul argumentului, că încă o persoană ar fi agresată de pește. Ce facem, atunci? Vai de fundul meu! Se consideră că sunt pus să-i protejiez pe cetățeni, iar dacă nu pot face lucrul acesta, trebuie măcar să-i avertizez despre pericolele care îi amenință. Și tu îți pui fundul la bătaie, căci se presupune că — în calitate de ziarist — ai să ții lumea la curent cu noutățile zilei, iar un rechin care a ucis o ființă omenească este — nu încape îndoială — o știre!

demnă de difuzat. De aceea vreau să publici toată povestea, Harry. Iar eu o să interzic accesul pe plajă, doar vreo două zile, pentru mai multă siguranță. Mășura nu o să deranjeze pe nimeni, încă nu au venit prea mulți turiști, apa e rece. Dacă le spunem pe șleau ce s-a întâmplat, prevenindu-i despre măsurile adoptate, cred că vom proceda corect.

Meadows se lăsă pe spate, în scaun, și cugetă câteva clipe; apoi vorbește.

— Nu mă pot amesteca în treburile tale, Martih, zise el, dar în ceea ce mă privește, hotărârea a fost deja adoptată.

— Ce vrei să spui?

— Că *Leader* nu va tipări nici o relatare despre rechin.

— Uite-așa!

— Nu chiar așa! Hotărârea nu îmi aparține în întregime, deși — în ansamblu — sunt de acord cu ea. Eu sunt editorul ziarului, Martin, dar — ca proprietar — posed doar o părțică din el, insuficientă ca să pot rezista presiunilor.

— Ce presiuni?

— Am primit șase telefoane în cursul dimineții: cinci din partea unor susținători care publică reclame în *Leader* — de la un restaurator, un hotelier, două agenții imobiliare și de închirieri, precum și de la un negustor de înghețată. Erau foarte neliniștiți și dornici să afle dacă intenționez să public sau nu o relatare despre cazul Watkins; totodată, au ținut neapărat să-și exprime părerea că pentru a sluji cât mai bine interesele cetățenilor din Amity trebuie să lăsăm ca tărașenia aceasta să se potolească pe tăcute. Domnul Coleman din New York, deținătorul a 55 la sută din acțiunile ziarului, a fost cea de a șasea persoană care mi-a telefonat. Se pare că el însuși primise mai multe telefoane și mi-a atras atenția ca *Leader* să nu publice nici o știre despre cazul în chestiune.

— Bănuiesc că nu ți-a precizat dacă faptul că soția sa este agent de vânzări și închirieri imobiliare are vreo legătură cu hotărârea sa.

— Nu, subiectul acesta nu a fost abordat, răspunse Meadows.

— Îmi închipuiam. Ei bine, Harry, care-i concluzia? Tu n-ai să publici nimic despre cele întâmplate, așa că pentru fideli cititori ai ziarului tău nimic nu s-a schimbat. Iar eu o să închid plaja și o să pun mai multe placarde cu explicații de ce am adoptat măsura respectivă.

— Okay, Martin, faci cum crezi, dar permite-mi să-ți amintesc ceva. Ești un funcționar oficial ales, așa e?

— La fel ca președintele țării, pe timp de patru ani plini de emoții.

— Oficialitățile alese pot fi destituite, nu?

— Mă ameninți, Harry?

Meadows zâmbi.

— Cunoști prea bine răspunsul. Și-apoi, cine-s eu să te ameninț? Vreau doar să-ți dai seama ce faci, înainte de a zăgăzui sursa de trai a sufletelor alea naive care te-au preferat și te-au votat.

Brody se ridică în picioare.

— Mulțumesc, Harry. Cât îți datorez?

— Las-o baltă! Nu mă lasă inima să iau bani de la cineva a cărui familie va fi silită curând să cerșească tichete de alimente.

Brody râse.

— În nici un caz! Nu știi că asigurările sociale constituie partea cea mai interesantă a profesiei de polițist?

Zece minute după înapoierea sa la birou Brody auzi bâzâitul interfonului și o voce anunță:

— Șefu, a venit primaru' și vrea să-ți vorbească.

Brody surâse: primarul! Nu Larry Vaughan care se abătea pe la el în trecere; nu Lawrence Vaughan de la firma Vaughan și Penrose — Agenție Imobiliară care venea să se plângă împotriva unor chiriași prea gălăgioși, ci Lawrence P. Vaughan, primarul, alesul poporului cu 71 de voturi la ultimele alegeri.

— Poștește-l pe Excelența Sa, zise Brody.

Larry Vaughan era un tip chipeș, în vârstă de vreo cincizeci de ani, cu părul înspicat și des, care își menținea trupul în formă prin exerciții fizice. Deși originar din Amity, de-a lungul anilor își însușise un aer de distincție moderată. Făcuse avere agonisind o grămadă de bani prin speculații imobiliare, după război, și era principalul partener (unii spuneau *singurul*, de vreme ce nimeni nu întâlnise — în biroul lui Vaughan sau aiurea — și nici nu vorbise cu o persoană pe care o chema Penrose) al celei mai înfloritoare agenții imobiliare din oraș. Se îmbrăca elegant, dar simplu, cu nelipsita sa haină englezească, cămașă cu guler răsfrânt și mocășini indieni. Spre deosebire de Ellen Brody, care descinsese din populația de vară la cea de iarnă, fără a reuși să se adapteze, Vaughan parcursese în sens invers, cu ușurință și dezinvoltură, fiecare treaptă a scării care îl înălțase din rândurile populației de iarnă și îl propulsase în mijlocul celei de vară, unde se acomodase fără probleme. Totuși nu făcea parte din populația sezonieră, căci — în mod practic — era un om de afaceri localnic și de aceea niciodată nu îl invitau la New York sau Palm Beach. Se preumbla însă, fără nici o reținere, prin toate cercurile selecte din Amity, cu excepția aceloră din care făceau parte cei mai simandicoși membri ai comunității estivale, care — bineînțeles — contribuiau substanțial la propășirea negoțului său. Era invitat la majoritatea petrecerilor organizate în timpul sezonului, la care participa invariabil singur. Puțini prieteni știau că are o soție acasă, o femeie simplă, care îl adora și care își petrecea majoritatea timpului în fața televizorului, cu lucrul de mână.

Lui Brody îi plăcea Vaughan. În timpul verii nu prea se întâlneau, însă după Ziua Muncii, când iureșul se mai potolea, Vaughan considera posibil să mai coboare de pe pedestal și la fiecare câteva săptămâni îi invita, pe Brody și Ellen, la unul din restaurantele mai răsărite din Hampton. Serile astfel petrecute constituiau o adevărată desfătare pentru Ellen, fapt care îl făcea fericit pe Brody. Vaughan părea să o înțeleagă și se comporta plin de atenție față de Ellen, tratând-o ca pe un coleg și tovarăș de club.

Vaughan păși în birou și, după ce se așează, îi zise lui Brody:

— Tocmai am vorbit cu Harry Meadows.

În mod evident Vaughan era tulburat, ceea ce îl surprinse pe Brody: nu se așteptase la asemenea reacție din partea acestuia.

— Văd, zise el, că Harry nu își irosește timpul, nu-i așa?

— Cine o să-ți dea împuternicirea de a împiedica accesul vilegiaturiștilor la plajă? îl atacă direct Vaughan.

— Mă întrebi în calitate de primar, de agent imobiliar, de prieten sau în ce altă calitate, Larry?

— Vreau să știu de unde ai să capeți împuternicirea? repetă Vaughan. Vreau să știu! Acum!

— Nu știu dacă oficial am autoritatea, recunosc Brody. Totuși, codul conține o prevedere care stipulează că, în caz de urgență, pot adopta orice măsură pe care o cred de cuviință. Mi se pare că membrii comitetului orașenesc ar trebui să declare starea de urgență, dar îmi închipui că nu vrei să recurgi la circul ăsta.

— Nici vorbă!

— Atunci, neoficial, presupun că îmi revine răspunderea de a asigura — pe cât îmi stă în putință — securitatea celor care trăiesc aici; de aceea socotesc de datoria mea să pun stavilă accesului la plajă timp de câteva zile. Altminteri, dacă se mai întâmplă un caz nenorocit, nu sunt sigur că aş putea aresta pe cineva pentru că a intrat în apă. Afară dacă — zâmbi Brody — l-aș acuza de stupiditate.

Vaughan ignoră remarca interlocutorului.

— Nu vreau să interzici pătrunderea oamenilor pe plajă, repetă el.

— Așa!

— Înțelegi de ce. Mai sunt puține zile până la 4 Iulie, iar weekend-ul respectiv va fi decisiv. Ar însemna să ne tăiem singuri beregățile!

— Cunosc argumentele tale, iar tu cunoști motivele ce mă determină să iau o măsură care nici mie nu îmi face plăcere și care nu îmi aduce vreun câștig.

— Nu. Ba aş zice că dimpotrivă, replică Vaughan. Ascultă, Martin, oraşul ăsta nu are nevoie de astfel de publicitate.

— Nici de alţi oameni ucişi!

— Pentru Dumnezeu! exclamă primarul. A închide plajele înseamnă implicit a invita haitele de reporteri să se năpustească şi să mişune pe aici, vârandu-şi nasul unde nu le fierbe oala!

— Ei şi? Aşa cum vor veni, la fel vor pleca, văzând că nu obţin nimic demn de a încropi un reportaj. Nu îmi închipui că *Times* din New York are interesul să facă publicitate unui picnic la iarbă verde în Amity sau seratelor din grădina clubului.

— Nu avem nevoie de tăraboii, pur şi simplu, repetă cu încăpăţănare Vaughan. Să zicem că află ceva, vor face zarvă, ceea ce nu va fi în favoarea concetăţenilor.

— Ce vor afla, Larry? Ce ar putea găsi? Eu nu am nimic de ascuns. Ai tu cumva?

— Nu, bineînţeles că nu. Mă gândeam doar... poate violurile... sau altceva neplăcut.

— Să fim serioşi! Alea-s de domeniul trecutului, răspunse Brody.

— La dracu, Martin! se înfierbântă Vaughan, făcând — totuşi — eforturi evidente de a se stăpâni. Dacă nu vrei să pleci urechea la glasul raţiunii, atunci ascultă măcar sfatul unui prieten. Mă aflu la mare ananghie, partenerii fac presiuni asupra mea. Aşa ceva se poate termina foarte rău pentru noi.

— E prima dată că te aud pomenind de parteneri, Larry, râse Brody. Credeam că îţi administrezi singur afacerile.

Vaughan se opri încurcat, ca şi când ar fi vorbit mai mult decât era necesar.

— Treburile mele-s foarte complicate, zise el în cele din urmă. Uneori am senzația că nici eu nu le înțeleg. Fă-mi favoarea care ți-o cer, măcar de data asta.

Brody îl privi pătrunzător, străduindu-se să ghicească motivele nerostite care îl îndemneau pe Vaughan să fie atât de insistent.

— Îmi pare rău, Larry, nu pot. Ar însemna să nu îmi fac datoria.

— Dacă nu mă asculți, curând s-ar putea să-ți pierzi slujba, zise primarul.

— Nu îmi poți porunci, Larry, și nici pe polițiști nu îi poți demite, replică Brody.

— Nu cu forța, nu! Dar, crede-mă sau nu, eu pot dispune de postul de șef al poliției.

— Nu te cred.

Vaughan extrase din buzunar un exemplar al statutului corporatist al orașului Amity.

— Citește, zise el, răsfoind febril până găsi pagina dorită. Uite, aici. Îi întinse broșura, peste birou. De fapt, se prevede că, deși ai fost ales de populație ca șef al poliției, membrii comitetului orășenesc au puterea să te destituie.

Brody citi paragraful indicat.

— Cred că ai dreptate, conveni el. Dar aș vrea să văd ce motiv valabil ai să invoci pentru a-i convinge pe edili să te asculte.

— Nădăjduiesc din inimă că nu o să ajungem până acolo, Martin. Am sperat că nici discuția noastră de astăzi nu o să meargă atât de departe, că ai să fii de acord cu noi, după ce te vei lămuri asupra poziției mele și a membrilor comitetului.

— A tuturor membrilor?

— A majorității lor.

— Cine, de pildă?

— Nu o să-mi irosesc timpul înșirându-ți niște nume pentru că vrei tu. Nu sunt obligat. Trebuie să fii convins că întreg comitetul mă sprijină, iar dacă nu vrei să faci ceea ce este corect o să punem pe altcineva care ne ascultă.

Brody nu îl văzuse niciodată pe Vaughan — atât de agresiv — și de abject. Îl privea fascinat, dar și ușor îngrijorat.

— Chiar vrei, cu adevărat, să fac ceea ce îmi ceri, Larry?

— Da! Presimțind victoria, Vaughan își îndulci tonul. Ai încredere în mine, Martin, și nu o să-ți pară rău.

Brody oftă.

— Fir-ar să fie! exclamă el. Nu îmi place treaba asta, nu miroase a bine! Dar... e-n regulă, dacă susții că e atât de important.

— E foarte important! Pentru prima dată de la sosirea sa, Vaughan zâmbi. Mulțumesc, Martin, zise el și se ridică în picioare. Acum mai am de îndeplinit o corvoadă neplăcută — să le fac o vizită soților Foote.

— Cum o să-i convingi să-și țină gurile închise, să nu trângănească reporterilor de la *Times* sau *News*?

— Sper să izbutesc, apelând la spiritul lor civic, răspunse primarul. Așa cum am procedat cu tine.

— Rahat!

— Un lucru e în favoarea noastră: domnișoara Watkins era o nimeni; o fată care vagabonda din oraș în oraș. Nu avea familie, nici prieteni apropiați. Chiar ea a spus că a ajuns aici cu autostopul. Așa că nimeni nu o va căuta.

Brody sosi acasă puțin înainte de cinci. Stomacul său își revenise suficient pentru a-și permite să bea o bere sau două. Ellen era în bucătărie — în uniforma roz a voluntarelor de la spital, pe care nu o dezbrăcase încă — cu mâinile vârate în carne tocată, pregătind chiftele.

— Hello, zise ea și își întoarse puțin capul pentru ca el să-i poată plasa pe obraz un sărut. Care-i necazul?

— Ai fost la spital, n-ai auzit?

— Nu. Azi era ziua îmbăierii bătrânelor paciente și n-am ajuns până la secția lui Fergusson.

— O fată a fost ucisă în zona de la Old Mill Road.

— Cum?

— De un rechin. Brody vâri mâna în frigider și luă o cutie de bere.

Ellen se opri din bătutul tocăturii între palme și îl privi.

— Un rechin! N-am auzit până acum ca vreunul să se fi aventurat atât de aproape de mal. Îi zăream uneori în depărtare, dar nu făceau nici un rău.

— Da, știu. Și pentru mine este o noutate.

— Și ce ai să faci?

— Nimic.

— Adevărat? E bine așa? Vreau să spun, nu poți întreprinde nimic?

— Ba câte ceva aș putea face. Tehnic. Însă părerea noastră — a ta și a mea — nu atârână în balanța „puternicilor în devenire“ ai orașului care sunt îngrijorați și susțin că nu e bine să ne lăsăm copleșiți de emoție doar pentru că o domnișoară a fost devorată de un pește. Ei sunt gata să-și asume riscul că a fost un accident singular care nu se va repeta. Ori, mai degrabă, vor ca riscul să-mi revină, de vreme ce a mea e și răspunderea.

— Cine-s „puternicii în devenire“?

— Larry Vaughan, de pildă, e unul dintre aceștia.

— O, n-am știut că ai vorbit cu Larry.

— S-a repezit la mine de cum a auzit că intenționez să închid plajele. Și nu prea s-a folosit de subtilități pentru a-mi spune că se împotrivește ideii mele. M-a amenințat că aranjează să fiu destituit dacă pun în aplicare hotărârea mea.

— Nu îmi vine să cred, Martin. Larry nu e așa!

— Și eu am crezut la fel. Apropo, ce știi despre asociații lui?

— De afaceri? Păi, credeam că nu are nici unul și că Penrose e tot numele său, de la mijloc, ori așa ceva.

— Asta era și impresia mea, dar se pare că nu e așa.

— Ei bine, mă simt mai liniștită știind că ai discutat cu Larry înainte de a lua o hotărâre definitivă. El are o

viziune mai cuprinzătoare, mai completă, asupra lucrurilor, decât alții, și probabil că știe mai bine ce este de făcut.

Brody simți că i se urcă sângele la cap, dar se mulțumi să spună doar „prostii!”. Apoi strivi în mână cutia metalică de bere și o azvârli în recipientul pentru gunoi. Trecu în salon unde deschise radioul ca să asculte știrile de seară.

Ellen îl strigă din bucătărie.

— Am uitat să-ți spun că puțin mai înainte a venit cineva și a vrut să-ți vorbească.

— Cine era?

— N-a spus. Mi-a zis să-ți transmit că faci o treabă grozavă. A fost drăguț că a venit să te vadă, nu-i așa?

CAPITOLUL PATRU

În următoarele zile vremea se menținu frumoasă, senină și neobișnuit de calmă. Vântul sufla fără întrerupere, dar lin, din sud-est, o briză delicată ce încrețea suprafața mării, fără a înspuma crestele. Aerul se răcorea numai în timpul nopții și după mai multe zile însorite în șir pământul și nisipul se încălziseră.

Duminica era 20 iunie. Școlile publice își continuau cursurile încă vreo săptămână și ceva înainte de începerea vacanței de vară, dar cele particulare din New York îi sloboziseră deja pe elevi. Familiile care posedau case în Amity începuseră să le folosească, petrecând acolo weekend-urile încă din prima săptămână de mai. Cei care angajaseră locuințe pe perioada 15 iunie-15 septembrie, se instalaseră și se obișnuiseră deja cu îmbrăcămintea ușoară, din țesătură de in, își aranjaseră în dulapuri serviciile de porțelan fin și ustensilele de fiecare zi, iar paturile moi, în care își odihneau trupurile, îi făceau să se simtă ca acasă.

La ora prânzului vilegiaturiștii împeștrițau deja plaja care se întindea de la Scotch Road și până dincolo de Old

Mill Road. Bărbații zăceau în semicomă pe cearșafurile lor speciale, străduindu-se să-și refacă puterile cu ajutorul energizant al soarelui pentru partida de tenis de după-amiază, înainte de a porni pe drumul de înapoiere spre New York cu „Ghiuleaua“ Căilor Ferate din Long Island. Soțiile se odihneau rezemate de spătarele de aluminiu, citind ceva de Helen MacInnes, John Cheever sau Taylor Caldwell, întrerupându-se când și când ca să-și toarne un pahar de vermut sec din răcitorul portabil.

Adolescenții, înșirați pe burtă în rânduri strânse, simetrice, se bucurau de plăcerea pe care o resimțeau când își frecau pelvisul de nisip, gândindu-se la lucruri impudice, și își lungeau gâturile, din când în când, în speranța că vor surprinde — o frântură de secundă măcar — ceva expus, cu sau fără voie, de fetele întinse pe spate, cu picioarele desfăcute.

Tinerii aceștia nu făceau parte din zodia Vărsătorului. Ei nu rosteau platitudini despre pace, poluare sau justiție și nici nu se revoltau. Ei fuseseră înzestrați din naștere, genetic, cu haruri și privilegii. Și după cum le erau ochii — albaștri sau căprui —, la fel gusturile și conștiințele le fuseseră determinate de alte generații. Dinții lor, moșteniți sau dreși cu ajutorul ortodontiei — erau albi, egali și frumos aliniați. Ei nu sufereau de avitaminoză, nici de anemie, iar trupurile le erau mlădioase, cu mușchi armonios dezvoltați ca urmare a lecțiilor de box începute la vârsta de 9 ani, de călărie la 12 ani și de tenis de atunci și până în prezent. Când transpirau în jurul fetelor plutea o vagă undă de parfum, iar băieții miroseau pur și simplu a trupuri curate, sănătoase.

Nu se putea spune că vreunul din ei era prost sau rău. Dacă ar fi fost posibil să li se testeze *en masse* coeficientul de inteligență ar fi dovedit capacități native cu mult în interiorul cercului superior de zece la sută al întregii omeniri. Fuseseră, și încă erau, educați în școli care predau cele mai variate discipline ce ajutau dezvoltarea receptivității lor la influențele grupurilor minoritare, filozofiilor

revoluționare, ipotezelor ecologice, tacticilor și forțelor politice, drogurilor și sexului. Din punct de vedere intelectual ei cunoșteau multe, dar practic nu știau nimic. Fuseseră programați să creadă (ori dacă nu să creadă, să perceapă) că lumea nu era relevantă pentru ei. Și aveau dreptate. Nimic nu îi impresiona, nici tulburările rasiale din asemenea locuri precum Frenon, New Hersey, ori Gary- Indiana, nici faptul că bună parte din fluviul Missouri era atât de poluat încât uneori apele sale luau foc spontan; nici corupția poliției de la New York sau creșterea criminalității la San Francisco, ori dezvăluirile că *hot-dog*-urile conțineau murdării de insecte și hexaclorură ce cauzau vătămarea creierului. Se obișnuiseră chiar și cu spasmele economice ce zguduiau restul Americii. Fluctuațiile care perturbau piața valutară constituiau neplăceri observate, eventual, ca motivații ce ofereau prilej părinților să se plângă de extravagantele — reale sau imaginare — ale copiilor lor.

Aceștia făceau parte din tineretul ce revenea vară de vară la Amity. Ceilalți (existau și din aceștia, hoinari) se duceau, flecăreau, se agitau, se distrau și își petreceau vacanța muncind pentru grupuri acronime de acțiune socială. Totuși, fiindcă nu agreau Amity, unde apăreau ocazional, mai adesea de Ziua Muncii, la vreun sfârșit de săptămână, nici ei nu constituiau o categorie relevantă.

Copiii se zbuguaiu la dunga apei, săpând gropi în nisip sau bombardându-se cu noroi nisipos, fără să realizeze și fără a le păsa ce sunt și ce vor deveni.

Un băiețel de vreo șase ani încetă să arunce pietre tocite pe luciul apei. Se duse în sus pe plajă și se trânti lângă mamă-sa, care moțăia pe cearșaf.

— Mămico, începu el, mâzgălind hieroglife cu degetul pe nisip.

Mama se întoarse spre el, apărându-și ochii cu mâna de razele soarelui.

— Ce ai spus?

— Mă plictisesc!

— Cum te plictisești?! Nici măcar nu suntem în iulie.

— Nu-mi pasă, mă plictisesc! Nu am ce să fac.
— Ai plaja întreagă la dispoziție ca să te joci.
— Știu, dar n-am ce face. Aoleo, ce tare mă plictisesc!

— De ce nu te duci să arunci mingea?
— Cu cine? Nu-i nimeni pe aici.
— Eu văd o mulțime de copii. I-ai căutat pe Harris și pe Tommy Converse?

— Nu-s aici. Nimeni nu-i pe aici. Tare mă plictisesc!
— Pentru Dumnezeu, Alex!
— Pot să mă duc să înot?
— Nu. Apa e prea rece.
— De unde știi?
— Știu și e de-ajuns. Și-apoi, știi bine că nu ai voie să te duci singur în apă.

— Vino cu mine.
— În apă?! Nici vorbă!
— Nu, la mal. Doar să te uiți la mine.
— Alex, mămica e frântă de oboseală. Nu poți găsi altceva ca să te amuzi?

— Pot să mă duc cu pluta?
— Unde?
— Puțin mai încolo. N-o să intru în apă să înot. O să stau doar întins pe plută.

Mama se ridică, își puse ochelarii de soare și se uită pe plajă. La câțiva zeci de metri un bărbat intrase în apă până la piept, cu un copil pe umeri. Femeia îl privi și timp de câteva secunde i se strecură în suflet o undă de regret și de autocompătimire că nu putea trece pe seama soțului răspunderea de a-l distra pe copilul lor. Înainte de a-și putea întoarce capul, băiatul ghici sentimentul mamei și se grăbi să spună:

— Sunt sigur că tata mi-ar fi dat voie.
— Alex, trebuia să fii aflat până acum că nu e frumos să mă silești să fac ceva ce nu vreau. Se uită din nou pe plajă, în direcția opusă: era goală, cu excepția câtorva perechi răsfirate la mare distanță. Dine, zise ea, du-te, dar nu departe... și să nu intri în apă, ca să înoți.

Și ca să arate că vorbește serios, își ridică ochelarii pentru ca băiatul să-i vadă ochii.

— Okay! Băiețelul se ridică, înșfăcă pluta gonflabilă și începu să o târască după el, îndreptându-se spre apă. Pași în mare cu pluta în brațe, iar când apa îi ajunse la mijloc, se aplecă în față. Un val săltă pluta de cauciuc cu băiatul ancorat de ea. Se instalează bine în centrul plutei, pentru a o echilibra, și începu să lopăteze ușor cu amândouă mâinile. Picioarele, care îi atârnavă în spatele plutei, intrau în apă până la glezne. Înaintă câțiva metri, apoi se întoarse și lopătă înainte și înapoi, de-a lungul plajei. Fără ca să-și dea seama curentul lin începea să-l tragă spre larg.

La cincizeci de metri de mal fundul oceanului se prăbușea brusc — nu atât de abrupt, de perpendicular, ca peretele unui canion — ci în pantă care evolua de la zece până la peste patruzeci și cinci de grade. Acolo unde începea panta, adâncimea apei nu depășea cinci metri însă curând ea ajungea la opt, apoi la cincisprezece și șaptesprezece metri; se oprea la treizeci sau treizeci și cinci de metri și continua așa pe o distanță de o jumătate de milă, după care fundul oceanului se înălța: un banc de nisip transversal ajungea până aproape de suprafața apei, zăgăzuind marea până la aproximativ o milă depărtare de mal. De partea cealaltă a bancului de nisip, spre larg, platforma cobora la șaptezeci de metri și tot așa, mereu, pe măsură ce te îndepărtați, până începea adevăratul abis oceanic.

La vreo doisprezece-treisprezece metri adâncime suriașul pește înota lent, unduindu-și când și când coada, atâtă cât să-l mențină fără întrerupere în mișcare. Apa, tulbure din cauza resturilor vegetale în suspensie, nu îi permitea să vadă nimic. Rechinul, care înota paralel cu malul, cârmi ușor spre banc și începu să urce treptat o dată cu panta ascendentă. Începu să perceapă mai bine lumina, dar tot nu vedea nimic.

Băiatul se odihnea cu brațele atârând. Picioarele îi intrau și ieșeau din apă în ritmul curentului marin. Privi

spre mal și observă că fusese împins dincolo de limita pe care mama o considerase neprimejdioasă. O vedea întinsă pe cearșaf; îl vedea și pe tăticul acela care se juca, mai încolo, cu copilașul său. Nu îi era teamă, căci marea era calmă și nici nu se îndepărtase prea tare, doar vreo zece metri. Totuși vroia să fie mai aproape de mal, altminteri risca să-l vadă mama care îi putea porunci să iasă afară. Se lăsă ușor pe spate ca să poată propulsa pluta cu picioarele. Începu să bată apa, lopătând concomitent cu mâinile spre mal. Împingea apa cu palmele aproape fără zgomot însă picioarele plescăiau neregulat, stârnind mici vârtejuri cu bășicuțe.

Acum rechinul auzea sunetele, ori mai bine zis înregistra impulsuri intermitente și ascuțite emise de apa lovită cu picioarele. Semnalele — slabe, dar reale — atraseră atenția peștelui, care se înalță, mai întâi încet, apoi tot mai iute, pe măsură ce sunetele deveneau mai clare.

Băiatul se opri câteva minute, căci obosise. Semnalele încetară. Rechinul încetini înaintarea, își întoarse capul spre dreapta și stânga, silindu-se să detecteze sunetele. Băiatul însă rămăsese nemișcat și monstrul trecu pe sub plută, razant cu fundul nisipos. Apoi se întoarse din nou.

Băiețelul își relua activitatea, dar lovea apa o dată după ce lopăta de trei-patru ori mai întâi cu brațele. De fapt picioarele sale făceau un efort inutil, care nu îl ajuta să avanseze, în schimb noile semnale atraseră atenția peștelui, căruia îi trebuia doar câteva secunde pentru a se orienta cu precizie spre punctul de emisie, fiindcă acum se afla chiar sub plută. Rechinul țâșni aproape vertical, deoarece distingea cu destulă claritate mișcările de la suprafața apei. Nu își dădea seama, cu certitudine, dacă ceea ce plutea acolo, sus, era ceva bun de mâncat, dar amănuntul acesta nu prezenta importanță. Peștele era pornit să atace, iar dacă ceea ce ar fi înghițit era digerabil, însemna că era hrană, dacă nu, mai târziu ar fi vomitat ce nu era bun. Botul i se căscă larg și cu un ultim impuls puternic al cozii sale în formă de seceră, atacă.

Ultima — și unica — senzație percepută de băiețel fu că ceva l-a lovit în plin stomac și într-o secundă răsuflarea i se tăie. Nu avu răgaz să țipe și chiar de ar fi avut, nu ar fi știut de ce să o facă, deoarece nu văzuse nimic. Peștele lovi și pluta zbură în aer. Fălcile i se încheștară zdrobind și înghițind deopotrivă corp, brațe, umeri, torace și pelvis, precum și cea mai mare parte a plutei. Aproape jumătate din trupul monstrului apăruse la suprafață și se scufundă înapoi, cu burta înainte, făcând un zgomot puternic, strivind între fălci carne, oase și cauciuc. Picioarele copilului, retezate de la șolduri, se scufundară, rotindu-se lent, și căzură la fundul apei.

De pe mal, bărbatul cu copilul strigă: „Hei!“, fără a fi sigur ce anume văzuse. Privise spre larg și tocmai își întorcea capul când peștele izbucnise ca o ghiulea din apă. Își smuci capul din nou spre larg, dar nu izbuti să vadă decât vâlurețele stârnite în cercuri concentrice de pește, în cădere.

— L-ai văzut? strigă el uluit. L-ai văzut?

— Ce, tăticule, ce? Copilul îl privea speriat.

— Acolo, acolo! Un rechin, o balenă sau ceva asemănător. Ceva uriaș!

Mama băiețelului moțăia pe cearșaf. Se trezi și se uită, cu ochii îngustați, la bărbatul care se agita pe mal. Îl văzu că își îndrepta mâna spre apă, îl auzi spunând ceva copilului care o rupse la fugă și nu se opri decât atunci când ajunse lângă un morman de haine, pe nisip. Bărbatul alergă și el, dar spre mama băiatului, care se ridică în picioare, privindu-l mirată. Nu înțelegea ce îi spunea, dar, pentru că arăta spre largul apei, își puse palma streășină la ochi și privi în direcția indicată. La început nu i se păru ciudat că nu zărea nimic, apoi — deodată — șopti, înlemnită: „Alex!“

Brody își lua masa de prânz — pui la cuptor, piuré de cartofi, mazăre.

— Piuré, mormăi el în timp ce Ellen îi puneă în față farfuria cu mâncare. Ce vrei să faci cu mine?

— Nu vreau să irolesc mâncarea, răspunse ea și adăugă: Și-așa ești prea voluminos, ai pus prea mult pe tine în ultima vreme.

Telefonul sună.

— Răspund eu, se oferi Ellen, dar Brody se și ridicase de la locul său. Așa se întâmpla de regulă: ea spunea: „Lasă-mă pe mine“, însă el era cel care lua receptorul. La fel se petreceau lucrurile dacă uita ceva în bucătărie: „Am uitat șervețelele, le aduc îndată“, spunea ea, dar amândoi știau că el se va duce după ele.

— Lasă, e-n regulă. Oricum, bănuiesc că pe mine mă caută, zise el. În gând însă era convins că telefonul era pentru ea, dar rostise cuvintele în mod automat.

— Sunt Bixby, șefu, se auzi glasul, telefonez de la postul de poliție.

— Ce-i, Bixby?

— Păi, să vezi... Bixby evita, în mod evident, să intre în amănunte. Brody îl auzi vorbind cu cineva, apoi polițistul reveni la telefon. A venit o femeie, șefu. E isterică!

— De ce s-a isterizat?

— Puștiul ei... acolo, pe plajă...

Un junghi împunse stomacul lui Brody.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, șovăind, din nou.

— Este..., se bâlbâi Bixby. Apoi, iute: joi!

— Ascultă, dobitocule!... Se opri brusc, pricepând despre ce era vorba. Alerg într-acolo, mai zise și trânti receptorul. Simțea că i s-a urcat sângele la cap, că începea să-l scuture febra. Frica, sentimentul de vinovăție și furia se împleteau provocându-i o durere ascuțită în măruntaie, parcă îi fusese înfipt un cuțit în pânțece. Considera că a fost trădat și că a trădat, că a fost înșelat și că a înșelat; un criminal silit să comită o crimă, o târfă împotriva voinței sale. Merita să fie condamnat, deși nu era chiar vina lui. Larry Vaughan și asociații acestuia, oricine ar fi fost ei, erau adevărații răspunzători. El voise să facă ceea ce crezuse că era corect, însă ceilalți îl siliseră să renunțe. Dar oare cine erau aceștia ca să-i impună punctul lor de vedere?

Ce fel de sticlete era dacă nu i se putea opune lui Vaughan? Trebuia să fi închis accesul la plajă, conform hotărârii sale inițiale. Totuși, presupunând că ar fi pus în aplicare măsura preconizată, peștele ar fi migrat în altă parte, poate la East Hampton, și ar fi ucis acolo un om. Dar nu așa se petrecuseră lucrurile. Plajele rămăseseră deschise și din cauza asta un copil murise. Pur și simplu. Cauză și efect. Brusc Brody simți că se urăște singur și tot atât de brusc îl copleși o milă adâncă față de sine însuși.

— Ce este? întrebă Ellen.

— Un puștan a fost ucis.

— Cum?

— De un rechin ticălos și blestemat!

— O, nu! Dacă ai fi închis plajele... Se opri stânjenită.

— Daa, știu.

Brody trase și opri mașina în spațiul de parcare din spatele secției de poliție, Meadows, care îl aștepta, deschise portiera din dreapta și își îndesă trupul corpulent pe fotoliul de lângă șofer.

— Soarta și-a spus cuvântul, zise el.

— Daa. Cine-i pe acolo, Harry?

— Unul de la *Times*, altul de la *Newsday* și băiatul de la ziarul meu. Și tipul care spune că a văzut totul.

— Cum a aflat *Times* de tăvăneala asta?

— Ghinionul! Se afla pe plajă. La fel și individul de la *Newsday*. Amândoi veniseră în weekend împreună cu niște prieteni. În două minute se înființaseră la fața locului.

— Când s-a întâmplat nenorocirea?

Meadows își privi ceasul.

— Cu vreo cincisprezece-douăzeci de minute în urmă. Nu mai mult.

— Au aflat despre cazul Watkins?

— Nu știu. Omul meu e la curent, dar a fost instruit să-și țină gura. Cât despre ceilalți, depinde cu cine s-au întâlnit și au vorbit. Dar mă îndoiesc că au aflat ceva: n-au avut timp să facă săpături.

— Mai devreme sau mai târziu vor afla.

— Știu, zise Meadows și adăugă: Treaba asta o să mă pună într-o situație dificilă!

— *Pe tine!* Nu mă face să râd!

— Serios, Martin. Dacă tipul de la *Times* află povestea și o publică în ziarul de mâine împreună cu știrea atacului de azi, atunci *Leader* s-a dus dracului! Trebuie să folosesc eu știrea ca să mă pun la adăpost, chiar dacă ceilalți nu vor face lucrul ăsta.

— Să folosești ce, Harry? Ce ai de zis?

— Încă nu știu. Repet că mă aflu într-o situație neplăcută.

— Ai să dezvălui cine a tras sforile în afacerea asta? Ai să-l menționezi pe Larry Vaughan?

— În nici un caz!

— Pe mine?

— Nu, nu, nimic nici despre tine, nici despre faptul că cineva ar fi dispus să se păstreze tăcerea în cazul acesta. Nu a existat nici o conspirație. O să discut cu Carl Santos și dacă îl conving să spună ce trebuie o să fim scutiți de multe necazuri.

— Dar adevărul?

— Ce-i cu adevărul?

— Ce-ar fi dacă am povesti așa cum s-au petrecut evenimentele? Că am vrut să închid accesul la plajă, dar onorabilii membri ai comitetului de edili s-au opus. Că am fost prea laș și nu am avut curajul să lupt și să-mi fac datoria, cedând presiunilor făcute asupra mea. Că toți mahării din Amity au convenit că nu era cazul să alarmăm vilegiaturiștii doar pentru că un pește-monstru dădea târcoale prin zona noastră, un rechin căruia îi plăcea carnea de copil!

— Haide, Martin, n-a fost vina ta, n-a fost vina nimănui. Am luat hotărârea împreună cu toții. Am mers la risc și am pierdut. Asta-i totul.

— Grozav! Iar eu mă duc să-i spun mamei că ne pare teribil de rău că a trebuit să facem tocătură din copilul ei!

Brody coborî din mașină și porni spre ușa din spatele secției de poliție. Meadows își desprinsese cu greu trupul din lăcașul său și se ținu la câțiva pași după el.

Brody se opri.

— Știi ce aș vrea să aflu, Harry? Cine, de fapt, a dictat hotărârea. Tu doar ai acceptat-o, la fel și eu. Nu cred că Larry Vaughan a luat de capul său decizia. Cred, mai degrabă, că și el a acceptat hotărârea impusă de alții.

— Ce te face să crezi așa ceva?

— Nu sunt sigur. Cunoști amănunte despre asociații săi de afaceri?

— Din câte știu, nu are asociați, nu-i așa?

— Oricum, băga-i-aș...! Deocamdată. Brody mai făcu un pas și când Meadows continuă să-l urmeze, se opri din nou și-i spuse: Mai bine intră prin față, Harry... să menținem aparențele.

Brody intră în biroul său printr-o ușă laterală. Mama copilului ședea în fața biroului, frământând o batistă în mâini. Pusese o rochiță scurtă peste costumul de baie și era în picioarele goale. Brody o privi cu nervozitate și simți că îl curpindea iar sentimentul de culpă. Nu își dădea seama dacă plângea, căci avea ochii ascunși în spatele lentilelor uriașe și întunecate ale ochelarilor.

Un bărbat stătea în picioare și privea absent la suvenirurile înrămate și atârinate pe peretele din spate, sub formă de scrisori de mulțumire din partea grupurilor cetățenești de acțiune socială, de fotografii care îl prezentau pe șeful poliției însoțind personalitățile care le vizitaseră orașul etc. Brody presupuse că era persoana care pretindea că fusese martoră la accident. Colecția de pe perete nu făcea parte din acelea care să rețină atenția privitorului însă — își zise Brody — era de preferat ca bărbatul să se uite la piesele etalate, decât să discute cu femeia.

Brody nu era adeptul consolărilor, așa că se prezentă simplu și purcese la interogatoriu. Femeia spuse că nu remarcase nimic: copilul era acolo, dar în clipa următoare,

când privise, el dispăruse fără urme și nu își dădea seama ce se întâmplase.

— Tot ce am văzut au fost bucățile din plută, încheie ea.

Bărbatul descrie și el ceea ce zărise sau i se păruse că a zărit.

— Deci nimeni n-a văzut de fapt rechinul, conchise Brody, nutrind o slabă speranță în adâncul inimii sale,

— Nu, fu de acord bărbatul. Nu pot afirma cu certitudine, dar ce altceva putea fi?

— Se pot face mai multe presupuneri. Brody se mințea singur și îi înșela și pe ceilalți. Se pune la încercare pe sine să vadă dacă era în stare să accepte propriile sale minciuni, dacă putea găsi o alternativă pe care să o opună credibil realității. E posibil ca pluta să se fi dezumflat, iar băiatul s-a înecat.

— Alex e un bun înotător, protestă femeia... Ori... el...

— Dar plescăitul acela puternic? interveni bărbatul.

— Poate că băiatul se zbătea...

— N-a țipat, n-a scos nici măcar un sunet.

Brody își dădea seama că eforturile sale erau inutile.

— Okay, zise el, probabil că ne vom lămuri curând.

— Ce vreți să spuneți? întrebă bărbatul.

— Înecații sunt de obicei aruncați la mal de curent.

Dacă a fost vorba de un rechin, semnele lăsate nu ne vor înșela. Văzu că umerii femeii se încovoiau, scuturându-se spasmodic, și se blestemă în gând, socotindu-se un dobitoac lipsit de tact. Îmi pare rău, își ceru el iertare. Femeia clătină capul, plângând molcom.

Brody le spuse, bărbatului și femeii, să rămână în biroul său și ieși afară, în sala secției de poliție. Meadows aștepta la intrare, rezemat de perete. Un tânăr — reporterul de la *Times*, bănuia Brody — vorbea și gesticula în același timp, punând — după toate aparențele — întrebări lui Meadows. Tânărul, înalt și subțire, purta sandale, șort și o bluză cu mânecute care avea un aligator

verde, mic, prins de buzunarul de la piept, ceea ce iscă în inima lui Brody, instinctiv și instantaneu, un sentiment neplăcut față de cel care o purta. Ca adolescent, Brody socotise bluzele respective drept emblema bunăstării și poziției sociale suspuse. Toată lumea purta bluze cu aligator în timpul verii. Brody o bătuse la cap pe mamă-sa până când femeia cedase și îi cumpăraseră „o bluză de doi dolari cu un gușter de șase dolari prins pe piept“, zisese ea. Când însă Brody își dăduse seama că găștele-sezoniste nu roiau în jurul său, curtându-l, cum se așteptase, se simțise umilit. Smulsese și aruncase aligatorul, iar bluza o folosisese drept cârpă de curățat și întreținut mașina de tuns gazonul cu care câștiga bani de buzunar în timpul vacanței. De curând Ellen își exprimase dorința să cumpere mai multe schimburi, plătind pentru faimosul aligator o diferență pe care cu greu și-o puteau permite, ca să-și facă reintrarea în vechiul ei cerc social. Spre propria-i surprindere, într-o seară Brody se trezi insistând și sâcâind-o pe Ellen să procure o rochie de zece dolari, cu o șopârlă de douăzeci de dolari prinsă pe ea.

Doi oameni — reporterii de la *Newsday* — ședeau pe o banchetă. Unul era în șort, celălalt purta pantaloni și sacou sport. Reporterul lui Meadows — Brody știa că îl cheamă Nat nu-știu-cum — stătea rezemat de birou și sporovăia cu Bixby. Tăcură toți când îl zăriră pe Brody că apare.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Brody, evident arțagos.

Tânărul de lângă Meadows avansă cu un pas și se prezentă:

— Sunt Bill Whitman de la *Times*, din New York.

— Și? Ce ai vrea să fac? Se opri o clipă, apoi continuă: Să cad în cur?

— Am fost pe plajă, zise reporterul, ignorându-i grosolănia.

— Ce ai văzut?

Unul din reporteri, cel de la *Newsday*, îl întrerupse.

— Nimic, spuse acesta. Și eu am fost acolo. Nimeni n-a văzut nimic. Cu excepția, poate, a tipului din biroul dumneavoastră. El afirmă că a zărit ceva.

— Cunosc, zise Brody. Dar nici el nu e sigur ce a fost.

Reporterul de la *Times* întrebă:

— Apreciați că a fost vorba de atacul unui rechin?

— Eu nu fac nici o apreciere și vă sfătuiesc să vă feriți de etichetări până aflați mult mai multe detalii despre accident, decât cunoașteți în prezent.

Reporterul de la *Times* surâse.

— Ei, haideți, domnule șef, cum ați vrea să o numim? Disparație misterioasă? Un băiat s-a pierdut în mare?

Brody nu se putu abține de a se angaja într-un schimb de ironii acide, punctate de mânie, cu reporterul de la *Times*.

— Ascultă, domnule... Whitman, da? Ei bine, începu el. Nu avem un martor care să ne spună cu precizie ceva... în afară de faptul că s-a auzit un plescăit zgomotos. Omul din biroul meu are impresia că a zărit o matahală argintie care crede că putea fi un rechin. Dar el a recunoscut că nu a văzut în viața sa un rechin viu, așa că nu pot socoti spusele lui drept mărturie credibilă. Nu avem trupul, nu avem nici o dovadă reală că s-a comis o violență asupra băiatului... cu excepția dispariției sale. E de presupus că s-a înecat. Se poate admite că a fost doborât de o criză oarecare sau că i s-a pus un cârcel care a provocat nenorocirea. De asemenea e posibil să fi fost atacat de un pește, ori de vreun alt soi de animal sau poate chiar de o persoană... ca chestie. Toate ipotezele sunt valabile și până nu avem...

Se întrerupse căci în clipa aceea se auzi scrâșnind pietrișul din parking — acolo unde își garase și Brody mașina de serviciu — sub roțile unui automobil care pătrunsese în viteză; apoi auzi trântindu-se ușa vehiculului și după câteva secunde Hendricks — doar în chiloți de baie — se năpusti valvârtej în incintă. Avea trupul alb-pestriț,

culoarea ceștilor de cafea din plastic. Se opri brusc, în mijlocul încăperii.

— Șefu...

Brody îl privi surprins. În chiloții perfect mulați, care scoteau cu pregnanță în evidență organele genitale, cu coapsele punctate de coșuri violete, Hendricks constituia o priveliște insolită.

— Te-ai scăldat, Leonard? întrebă Brody.

— S-a produs încă un atac! izbucni Hendricks.

Reporterul de la *Times* întrebă repede:

— Când a avut loc primul?

Brody interveni înainte ca Hendricks să fi apucat a răspunde.

— Tocmai despre asta discutam, Leonard, zise el. Nu vreau ca tu sau altcineva să tragă concluzii pripite înainte de a gândi ce vorbești. Pentru Dumnezeu, poate că băiatul s-a înecat!

— Băiatul? Care băiat? Țsta a fost un om, un bărbat în vârstă! În urmă cu cinci minute! Se afla un pic mai încolo de linia unde se spărgeau valurile, când deodată începu să urle ca din gură de șarpe. Capul s-a scufundat sub apă, a revenit la suprafață răcnind ceva, apoi a dispărut din nou. Apa fierbea și plescăia și o ploaie de stropi sângerii a zburat pretutindeni împrejurul punctului respectiv. Peștele revenea și ataca, ataca, ataca mereu. Blestematul! E cel mai mare exemplar pe care l-am văzut în viața mea! Mare cât un autocamion! Am intrat până la piept în apă ca să-l ajut pe țip, dar peștele continua să se năpustească fără întrerupere. Hendricks își pironi ochii la podea. Respira greu, sacadat. Apoi animalul — reluă el povestea — a abandonat, poate a plecat, nu știu. Am înaintat până acolo unde tipul plutea cu fața în apă. L-am apucat de braț și am tras de el...

— Și? întrebă Brody.

— S-a desprins, am rămas cu brațul lui în mână, se ținea de o fâșie de piele; restul îl înghițise, probabil,

monstrul. Hendricks își ridică ochii: erau plini de lacrimi din pricina epuizării și a groazei.

— Ți-e rău, vrei să vomیți? îl întrebă Brody.

— Nu cred.

— Ai chemat ambulanța?

Hendricks scutură negativ capul.

— Ambulanță? interveni reporterul de la *Times*. Sună de parcă ai chema să închidă poarta grajdului după ce caii și-au luat câmpii.

— Tacă-ți gura, istețule! izbucni furios Brody. Bixby, telefonează la spital! Leonard, ești în stare să faci o treabă? Hendricks clătină capul afirmativ. Atunci du-te, pune ceva pe tine, apoi mergi și înfige niște placarde pe toate plajele, anunțând că sunt închise pentru public.

— Avem așa ceva?

— Nu știu, ar trebui să avem. Poate găsești în magazie placarde pe care scrie: „Această proprietate se află sub protecția poliției“. Dacă nu avem, va trebui să înjghebăm la rezezeală câteva, până le-om face cum se cuvine. Nu-mi pasă! Într-un fel sau altul suntem siliți să împiedicăm lumea să se ducă pe blestematele alea de plaje!

Luni dimineață, puțin după șapte, Brody păși în incinta poliției.

— Ce vești? îl întrebă pe Hendricks.

— Le ai pe birou, răspunse acesta.

— Bune sau rele?... Las-o baltă! se răzgândi el. O să mă lămuresc singur.

În mijlocul biroului zări ediția de New York a cotidianului *Times*. Aproximativ trei sferturi din colțul de jos, dreapta, al primei pagini, erau dominate de titlul

UN RECHIN UCIDE DOI OAMENI LA LONG ISLAND

de William F. Whitman, corespondent special al ziarului
Times din New York.

— Lua-l-ar dracu! exclamă Brody, și citi mai departe:

Amity. L.I., iunie 20 — Un băiat de 6 ani și un bărbat în vârstă de 65 de ani au pierit astăzi, la distanță de o oră unul de celălalt, ca urmare a atacurilor întreprinse de un rechin.

Trupul băiatului, Alexander Kintner nu a fost recuperat, dar autoritățile nu au manifestat nici un dubiu asupra faptului că moartea a fost provocată de un rechin. Un martor ocular, Thomas Daguerre, din New York, susține că a văzut ceva argintiu, imens, tășnind din apă, înșfăcându-l pe copil — cu pluta pe care se afla — și dispărând înapoi, cu un puternic plescăit.

Dl. Carl Santos, coroner-ul din Amity, a declarat că urmele de sânge relevate de pe rămășițele plutei dovedesc fără putință de tăgadă că băiatul a pierit de moarte violentă.

Cel puțin 15 persoane au fost de față când s-a produs atacul asupra domnului Morris Cater, un bărbat de 65 de ani, aproximativ la orele 2 p.m., la jumătate de milă depărtare de locul unde fusese atacat băiatul.

Se pare că domnul Morris Cater înota dincolo de linia unde valurile își risipeau spuma, când a fost atacat din spate. A fost auzit țipând după ajutor, dar toate încercările de a-l salva au fost zadarnice.

„Am intrat până la piept în apă ca să-l scap, a spus Leonard Hendricks — polițistul care se afla pe plajă în momentul nefericitei întâmplări, dar peștele se năpustea mereu“.

Dl. Cater, negustor de bijuterii cu sediul în Avenue of Americans nr. 1244, a fost declarat mort la sosirea ambulanței de la Spitalul Southampton.

Acestea sunt primele cazuri neândoielnice înregistrate pe Coasta de Est în ultimii douăzeci de ani, de victime omenești provocate de rechini ucigași. Dr. David Dieter, ihtiolog la Acvariul New York din Coney Island, spunea că — deși nu se putea afirma cu absolută certitudine — este logic să se presupună că ambele atacuri s-au datorat aceluiași agresor.

„Apropierea acestor pești atât de mult de țărm este o adevărată raritate în tot cursul anului, a explicat Dr. Dieter

și a conchis: Chiar și în actualul anotimp foarte rare au fost cazurile când s-a semnalat prezența unui rechin în apele noastre; de aceea virtual este foarte redusă posibilitatea ca doi rechini să se afle simultan în aceeași zonă și să atace separat două persoane diferite. Când a aflat declarația făcută de martorul ocular, care a apreciat că peștele uriaș avea dimensiunea unui autocamion, Dr. Dieter a opinat că este vorba, probabil, de un „mare alb” (*Carcharodon carcharias*), o specie recunoscută pretutindeni în lume pentru voracitatea și agresivitatea sa. „În 1916, a continuat el, un „mare alb” a ucis în aceeași zi, la New Jersey, patru sezoniste care se scăldau în mare, acestea fiind singurele cazuri fatale înregistrate în secolul nostru în Statele Unite”. Dr. Dieter a calificat cazurile la care ne referim drept „accidente imprevizibile”, la fel ca trăsnetul când se abate asupra unei case. „Era o zi frumoasă, oamenii se scăldau, ceea ce a atras peștele care, întâmplător, trecea pe acolo. O pură coincidență”

Amity e o mică localitate de vilegiatură în Long Island, pe malul sudic, aproximativ la jumătatea drumului între Bridgehampton și Southampton, cu o populație stabilă de 1000 de suflete în timpul iernii, care crește cam de zece ori în sezonul estival.

După ce citi articolul, Brody puse ziarul înapoi pe birou. O întâmplare, o pură întâmplare, apreciasse doctorul acela. Dar dacă ar afla despre primul caz, și-ar mai menține aprecierea? Sau și-ar schimba calificarea din „întâmplare nefericită” în gravă neglijență, condamabilă, de neiertat, a autorităților locale? Trei oameni pieriseră, iar doi dintre ei puteau încă trăi dacă Brody...

— Ai văzut *Times*-ul? Meadows apăruse în prag.

— Daa, l-am văzut. Încă nu au aflat de cazul Watkins.

— Știu. Și mi se pare curios, mai ales după ce l-a luat gura pe dinainte pe Hendricks.

— Tu însă ai folosit știrea, nu?

— Am folosit-o, n-aveam încotro! Meadows îi întinse un exemplar al ziarului local *Leader*, din ziua respectivă. Titlul, cu litere groase, se întindea în manșetă pe prima pagină, de-a latul celor șase coloane: DOI OAMENI UCIȘI DE UN RECHIN-MONSTRU ÎN LARGUL PLAJEI DE LA AMITY. Dedesubt, cu caractere mai mici, se putea citi: *Numărul victimelor a ajuns la trei*“.

— Văd că te pricepi să alegi titluri incitante, Harry, observă Brody.

— Citește mai departe, îl îndemnă Meadows.

Doi vilegiaturişti, citi Brody, au fost uciși ieri la Amity, în mod brutal, de un rechin mâncător-de-oameni care i-a atacat pe când aceștia înotau în apele reci care scaldă plaja de se întinde de-a lungul străzii Scotch.

Alexander Kintner, care locuia cu mama într-o casă din Goose Neck Lane, proprietatea soților Richard Packer, a pierit după ce un rechin l-a atacat pe dedesubt, în timp ce se afla pe o plută de cauciuc. Trupul său nu a fost încă recuperat.

La mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, domnul Morris Cater — care venise să-și petreacă weekend-ul și locuia la Abelard Arms Inn — a fost atacat din spate pe când se scălda în mare, în porțiunea care mărginește plaja publică. Uriașul monstru s-a năpustit iarăși și iarăși și — în timp ce victima îngrozită șipa după ajutor — l-a sfâșiat. Polițistul Len Hendricks care, întâmplător, se afla pe plajă (unde se dusesese pentru prima oară în ultimii cinci ani cu intenția de a se bucura de razele soarelui) a făcut încercări curajoase de a salva victima care se zbătea cu disperare, dar nu a reușit, căci peștele nu i-a dat răgaz. Când în cele din urmă a fost scos din apă, domnul Cater murise.

După copilul Alexander Kintner, domnul Morris Cater este a treia persoană ucisă de rechin în ultimele cinci zile. Miercurea trecută domnișoara Christine Watkins, invitată doamnei și a domnului Foote din Old Mill Road, a ieșit să se scalde în timpul nopții și a dispărut. Trupul ei a fost găsit

joi dimineata de șeful poliției, Martin Brody, și de poliștistul de serviciu Len Hendricks. Domnul Carl Santos, coroner-ul, a declarat că decesul domnișoarei Watkins s-a datorat „fără nici un dubiu” atacului unui rechin. Întrebat de ce nu a fost dezvăluită cauza morții, domnul Santos a refuzat să comenteze.

Brody își ridică ochii de pe ziar și întreabă:

— Chiar a refuzat Santos să răspundă?

— Nu. A răspuns că numai tu și eu l-am întrebat care a fost cauza decesului, de aceea nu se considera obligat să o dezvăluie și altora. Vezi bine că nu puteam publica așa ceva, căci ar fi aruncat asupra noastră toată răspunderea. Nădăjduiam să-l determin pe Carl să spună ceva cam în felul următor: „Familia ei ne-a rugat să nu dăm în vileag cauza morții și, deoarece în mod evident nu existau semne de crimă, am fost de acord”. Dar el a refuzat și nu îl pot blama.

— Și-atunci? Ce ai făcut?

— Am încercat să iau legătura cu Larry Vaughan, dar el plecase în weekend. Socoteam că el era cel mai indicat să facă un anunț, prezentând versiunea oficială a accidentului.

— Iar când nu ai dat de el...

— Citește mai departe.

S-a aflat că totuși poliția și celelalte oficialități din Amity au apreciat că este în interesul publicului să nu difuzeze vestea. „Lumea e înclinată să reacționeze exagerat dacă aude că un rechin agresiv bântuie în zonă noastră, a spus un membru al Consiliului Orașenesc, adăugând: Nu am vrut să declanșăm panica, mai ales că am avut și opinia unui expert care ne-a asigurat că posibilitatea de a se repeta atacul era minimă, la o depărtare astronomică”.

— Cine-i edilul ăsta limbut, al tău? întreabă Brody.

— Toți și nici unul în mod deosebit, răspunse Meadows. Toți am spus același lucru dar nici unul nu a fost de acord să fie citat.

— Dar chestiunea închiderii plajelor ai abordat-o?

— Tu ai abordat-o!

— Eu?!

Întrebat de ce nu a oprit accesul pe plajă până la izgonirea rechinului prădător, domnul Brody, șeful poliției, a răspuns: „Atlanticul e un ocean uriaș, peștii mișună în el și migrează din loc în loc. De obicei nu rămân într-o singură zonă, mai ales când în ea nu există surse de hrană. Ce ar fi trebuit să facem? Să închidem plajele din Amity și să-i invităm pe vilegiaturisti să se scalde la East Hampton? Iar acolo credeți că șansele de a fi atacați de rechin erau mai mici decât aici, la noi?”

Însă după cazurile sângeroase de ieri, domnul Brody a ordonat ca, până la o nouă dispoziție, plajele să fie închise pentru public.

— Iisuse, Harry, zău că mă bagi în belea! M-ai prezentat pledând pentru o cauză în care nu am crezut, apoi ai dovedit că am greșit și că *am fost silit* să procedez așa cum intenționasem din capul locului. Asta-i înșelătorie, e o ticăloșie!

— Eu n-aș numi-o așa! Trebuia cineva din partea autorităților locale să explice poziția oficială și, de vreme ce Vaughan lipsea, în mod logic tu erai persoana îndreptățită să o ofere. Ai recunoscut că ai fost de acord cu hotărârea adoptată și — cu sau fără șovăieli — ai sprijinit-o. Nu am socotit că era cazul să expun în văzul tuturor rufele noastre murdare și contradicțiile dintre persoane.

— Cred că ai dreptate. Oricum nu se mai poate drege nimic. Mai e ceva care merită să citesc?

— Nu. L-am citat doar pe Matt Hooper, tipul ăla de la Woods Hole, care zice că ar fi ceva cu totul excepțional

ca pește-monstru să atace încă o dată. De data asta însă părea mai puțin sigur decât ultima oară.

— Care-i opinia lui, un singur rechin e implicat în porcăria asta?

— Spunea că nu poate afirma cu certitudine, dar crede că este unul și același rechin, un „mare alb“.

— Și eu sunt de aceeași părere. Vreau să spun că nu-s în stare să deosebesc unul alb de altul verde sau de cine știe ce altă culoare, dar cred că e vorba de un singur rechin.

— Eu nu-s prea sigur. Ieri după-masă am luat legătura cu Paza de Coastă de la Montauk și i-am întrebat pe cei de acolo dacă au depistat vreun rechin în apele noastre în ultimul timp. Răspunsul a fost că nu au zărit nici unul în primăvara aceasta, ceea ce nu este neobișnuit, căci încă e prea devreme. Au promis că mai târziu vor trimite o ambarcație în zonă și ne vor comunica rezultatul investigațiilor. În cele din urmă tot eu i-am chemat la telefon, iar ei mi-au spus că au navigat două ore în toate direcțiile fără a întâlni un singur rechin în cale. Mi-au mai spus că peștii care se abat prin apele noastre sunt, majoritatea, de dimensiune mijlocie, rechini albaștri de doi-trei metri lungime care de regulă nu sunt primejdioși și nu îi tulbură pe oameni. Dacă ținem seama însă de amănuntele pe care ni le-a dat Leonard, nu este vorba de unul albastru și nici de talie medie. Hooper a mai spus ceva: acum că am închis plajele crede că putem organiza momirea rechinului ucigaș. Adică să împrăștiem în apă măruntaie și resturi de pește, iar rechinul — dacă există vreunul — va sosi în mare viteză la fața locului.

— Grozavă idee, n-am ce spune! Asta ne-ar mai lipsi, să atragem toți rechinii! Și ce ar urma să facem dacă s-ar ivi vreunul?

— Să-l prindem.

— Cu ce? Cu undița?

— Nu, cu harponul.

— Cu harponul! Harry, eu n-am nici măcar o barcă a poliției, darmite o navă dotată cu asemenea sculă!

— Dar sunt pescari prin împrejurimi care au ambarcațiuni proprii.

— Daa! Cu o sută cincizeci pe zi sau cine știe cât!

— E adevărat ce spui. Totuși mi se pare că...

Meadows se întrerupse din cauza larmei care izbucnise în holul secției. Brody îl auzi pe Bixby spunând:

— Doamnă, v-am lămurit că e în ședință!

Apoi se auzi vocea ascuțită a unei femei, replicând:

— Rahat! Nu-mi pasă! Eu o să intru totuși!

Pași precipitați se apropiară, ușa fu dată de perete, iar în prag apăru mama copilului dispărut, în mână cu un ziar și cu lacrimile șiroind pe obraji.

În spatele ei, Bixby se scuză:

— Îmi pare rău, șefu. Am încercat să o opresc...

— E-n regulă, Bixby. Intrați, doamnă Kintner, o invită Brody.

Meadows se ridică și îi oferă scaunul său care era în imediata apropiere a mesei de lucru a șefului poliției. Femeia ignoră gestul și se duse drept la Brody, care se sculase și el în picioare, în spatele biroului.

— Ce pot face...

Femeia îl plesni cu ziarul peste obraz. Lovitura nu îl duru, ci îl surprinse, mai ales zgomotul — un sunet sec, ascuțit — care simți că i-a percutat timpanul urechii stângi. Ziarul căzu pe podea.

— Ce-i asta? Ce-i asta? țipă femeia.

— Ce anume? întrebă Brody.

— Ceea ce scrie în ziar! Cunoșteai că e primejdios să se intre în apă, că cineva fusese ucis deja de rechin și totuși ai tănuit!

Brody nu știa ce să răspundă. Bineînțeles că era adevărat, măcar din punct de vedere tehnic, afirmația făcută de mama îndurerată. Nu o putea respinge, dar nici nu o putea admite, căci nu reprezenta întregul adevăr.

— Cam așa ceva... Vreau să spun că da, dar... Ascultați, doamnă Kintner... Brody pleda pentru a o determina să-și stăpânească nervii, ca să-i poată explica situația.

— Tu l-ai ucis pe Alex! Cuvintele plesniră cu virulența biciului și Brody era convins că ele s-au auzit afară, în spațiul de parcare, în stradă, în centrul orașului, pe plajă, peste tot în Amity. Ba era convins că și soția și copiii săi le auziseră!

Brody își zicea: „Oprește-o înainte de a mai rosti un cuvânt!“ Dar nu izbuti să spună decât: „Sst!“

— Tu ești vinovat! Tu l-ai ucis! Ținea brațele lipite de corp, cu pumnii strânși, și țipa întinzându-și gâtul, gata parcă să se năpustească, să încrusteze în inima lui Brody cuvintele: N-ai să scapi ușor!

— Vă rog, doamnă Kintner, vă rog din suflet să vă calmați, pleda Brody; doar câteva clipe, ca să-mi permiteți să vă explic.

Întinse mâna cu intenția de a o sprijini de umărul ei, pentru a o convinge să se așeze, dar femeia se smulse și se retrase ca arsă.

— Ține-ți acasă labele scârboase! continuă ea să țipe. Știai totul și ai tăcut! Iar din cauza ta un băiat de șase anișori, un băiat minunat... băiatul meu! Se înecă în sughițuri. Lacrimi amare îi țâșneau din ochi și boabe mari i se rostogoleau pe obraji, iar trupul îi tremura de mânie nestăpânită. Ai știut, de ce nu ai spus? De ce? Își înlănțui strâns talia cu brațele, ca o cămașă de forță și, ținându-l cu privirile, repeta cu înverșunare: De ce?

— Este... Brody se bâlbâi, căutând cuvintele potrivite. E o poveste lungă. Se simțea rănit, interzis și parcă lovit în plin de un glonț. Nu era sigur că ar reuși acum să explice, nu era sigur nici măcar că ar fi în stare să rostească un cuvânt.

— Pariez că este! îl întrerupse mama îndurerată. O tu, om rău! Om rău ce ești! Tu...

— Terminați! Tonul violent ce exprima deopotrivă rugă și poruncă o făcu pe femeie să se întrerupă brusc.

Ascultați, doamnă Kintner, ați înțeles greșit, totul greșit. Întrebați-l pe domnul Meadows.

— Sigur că va spune ce dorești dumneata, de ce n-ar spune? Doar e prietenul dumitale! Probabil că el te-a convins că faci ceea ce e corect. Furia ei amenința să ia amploare din nou, creștea în valuri, paroxistic, reînviată de emoție. Probabil că împreună ați luat hotărârea, ceea ce v-a ușurat conștiința. Ați primit bani?

— Ce ați spus?!

— Cât ați câștigat din sângele băiețelului meu? Cine te-a plătit ca să ascunzi adevărul?

Brody era îngrozit.

— Iisuse Cristoase! Nu, nu, bineînțeles că n-am primit bani!

— Atunci *de ce?* Spune-mi de ce și îți plătesc *eu!* Numai să-mi spui de ce?

— Fiindcă n-am crezut că o să se repete! Brody era surprins de răspunsul său scurt, lapidar. Acesta-i tot adevărul.

Femeia tăcu vreo câteva clipe, cumpănind parcă pentru a-și limpezi în minte cuvintele rostite de Brody. Apoi, după câteva secunde exclamă: „O, Doamne!“ și ca și când zăgazurile — care până atunci îi permisese să mențină un minimum de echilibru sufletească — ar fi cedat, se prăbuși în fotoliul eliberat de Meadows, izbucnind în hohote de plâns, cu sughițuri.

Meadows se strădui să o calmeze, dar ea nu dădea semne că ar pricepe ceea ce i se spunea. Nu îl auzi nici pe Brody când îl trimise pe Bixby după medic. Și nici nu fu în stare să vadă, să audă sau să simtă ceva când doctorul — după ce ascultase relatarea lui Brody și încercase în zadar să-i vorbească — îi făcu o injecție cu librium, urcând-o apoi în mașină cu ajutorul oamenilor lui Brody și ducând-o la spital.

După ce femeia plecase, Brody se uită la ceas și zise:

— Nu e nici nouă, dar parcă niciodată n-am simțit atât de mult ca acum nevoia unei băuturi... uf!

— Ai vorbit serios? Am la birou o sticlă de bourbon...

— Nu! Dacă tot ceea ce s-a petrecut până acum prefigurează cum se va desfășura restul zilei, mai bine îmi păstrez capul limpede.

— E greu, dar silește-te să nu iei prea în serios tot ce ai auzit de la ea. Vreau să spun că femeia se afla sub influența unui puternic șoc nervos.

— Știu, Harry. Orice medic va spune că ea nu își dădea seama ce vorbea. Necazul e că și eu gândeam la fel, poate nu chiar în forma exprimată de ea, însă în esență, da.

— Haide, Martin, ești conștient că nu te poți socoti vinovat.

— Știu. L-aș putea blama pe Larry Vaughan... sau poate chiar pe tine. Chestiunea însă este că victimele de ieri puteau fi salvate. Puteam lua măsuri în scopul ăsta, dar n-am făcut nimic. Punct!

Telefonul sună. Cineva din camera alăturată răspunde, apoi se auzi o voce anunțând :

— E domnul Vaughan.

Brody apăsă butonul luminos, ridică receptorul și zise:

— Salut, Larry. Cum a fost weekend-ul, plăcut?

— Până azi noapte, pe la unsprezece, când am răsucit butonul radioului în timp ce mă înapoiam acasă cu mașina. Eram tare tentat să te caut imediat, dar mi-am zis că ai avut și așa o zi nenorocită și că nu era cazul să te bat la cap și eu, mai ales la ora aia.

— Iată o hotărâre cu care sunt de acord.

— Nu mă zgândări, Martin, și așa sunt destul de morcovit.

Brody ar fi vrut să-i spună: „Oare, Larry?” Ar fi vrut să răsucescă bisturiul în rană, să descarce măcar parte din povara chinurilor sale pe spinarea altcuiva. Își dădea seama însă că ar fi fost incorectă și totodată inutilă o asemenea încercare din partea sa. Așa că renunță și se mărgini să spună doar: „Bine“.

— Două contracte mi-au fost anulate deja, azi dimineață, contracte semnate. I-am amenințat că îi dau în judecată și știi ce mi-au răspuns?: „N-ai decât! Noi ne ducem în altă parte.” **Mă-e** frică să răspund la telefon. Mai am douăzeci de case neînchiriate pe luna august.

— Aș vrea să greșesc, Larry, dar cred că o să fie și mai rău.

— Ce vrei să spui?

— Am închis plajele.

— Și cât timp crezi că o să le menții așa?

— Nu știu. Cât va fi necesar. Câteva zile, poate mai mult.

— Știi că la finele săptămânii viitoare e 4 Iulie?

— Bineînțeles că știu.

— Deja e prea **târziu** să nădăjduim că mai putem avea un sezon bun, totuși poate am reuși să salvăm ceva, pentru august măcar, dacă ziua de 4 va fi bună.

Brody nu izbuti să descifreze tonul lui Vaughan și îl întreabă:

— Larry, vrei să ne certăm?

— Nu! Cred că **am** gândit cu glas tare... ori poate că mă rugam cu glas tare. Totuși, ce intenționezi? Vrei să **ții** plajele închise pe timp nelimitat? Când ai să **știi** dacă a plecat animalul?

— N-am avut **vreme** să cuget la chestia asta. Nici măcar nu știu ce l-a atras aici. Vreau să te întreb ceva, Larry. Așa, din curiozitate.

— Ce?

— Cine-s asociații tăi?

Urmă o lungă clipă de tăcere înainte de a-l auzi pe Vaughan răspunzându-i.

— De ce vrei să **știi**? întrebă el. Ce legătură are cu **tărășenia** noastră?

— Ți-am spus: din pură curiozitate.

— Păstrează-ți curiozitatea pentru rezolvarea cazurilor tale, Martin, și lasă-mă să-mi văd de ale mele.

— Bineînțeles, Larry. Nu te supăra.

— Deci, ce ai de gând să faci? Nu putem rămâne inactivi în speranța că peștele va pleca de bună voie, de la sine. Putem crăpa de foame tot așteptând.

— Știu. Eu și Meadows tocmai discutăm ce să întreprindem. Un expert ihtiolog, prieten cu Harry, spune că ar trebui să prindem peștele. Ce ai zice dacă am sacrifica vreo două sute de dolari ca să închiriem ambarcația lui Ben Gardner pentru o zi sau două? Nu știu dacă a capturat un rechin vreodată, dar cred că merită să încercăm.

— Trebuie să încercăm orice, numai să scăpăm de pacostea asta, ca să muncim în tihnă și să ne câștigăm traiul. Dă-i drumul. Spune-i că o să fac rost cumva de bani.

Brody puse receptorul la loc și se întoarse spre Meadows.

— Nu știu de ce, dar mi-aș pune fundul la bătaie ca să aflu mai multe amănunte despre afacerile lui.

— De ce?

— Larry e bogat. Oricât s-ar prelungi chestia asta cu rechinul interesele sale nu vor suferi cine știe ce. Sigur, o să piardă ceva biștari, dar el pune la inimă treaba asta de parcă ar fi o problemă de viață și de moarte... dar nu pentru orașul nostru, nu, ci pentru el însuși.

— De unde știi, poate că e un tip cu conștiință foarte sensibilă?

— Ceea ce a spus el la telefon nu părea să izvorască din adâncul conștiinței sale, crede-mă, Harry. Eu știu acum ce înseamnă să te mustre conștiința.

La vreo zece mile de vârful cel mai estic al Long Island-ului, o barcă de pescuit închiriată de niște vilegiaturiști se legăna ușor în voia curențului. Două fire la pupă se târau moi, cufundate în apa netedă, uleioasă. Căpitanul bărcii cu motor, un tip înalt, uscățiv, ședea pe bancheta mobilă și privea țintă la luciul apei. Dedesubt, în cabina pilotului, cei doi bărbați care angajaseră barca ședeau și citeau, unul un roman, celălalt *Times* din New York.

- Hei, Quint, grăi cel cu ziarul, ai citit povestea cu rechinul care a mâncat mai mulți oameni?
- Citit, răspunse căpitanul.
- Crezi că o să dăm peste el?
- Nu.
- De unde știi?
- Știu.
- Ce-ar fi să-l căutăm?
- N-o să-l căutăm.
- De ce nu?
- E vreme frumoasă, rămânem aici.
- Bărbatul din cabină clătină capul și zâmbi.
- Tii! Ar fi strașnic!
- Nu e nimic strașnic, când e vorba de un pește ca
ăla.
- Cât de departe e Amity de aici?
- Pe coastă, mai la vale.
- Ei bine, dacă-i prin împrejurimi, am putea da de
el zilele astea.
- O să dăm peste altul, poate. Dar nu astăzi.

CAPITOLUL CINCI

Ziua de joi, începând de dimineață, se anunță cețoasă; o pâclă groasă se târa pe sol, lăsându-ți în gură un gust iute și sărat. Turiștii aflați la volan conduceau sub limita de viteză legală și cu farurile aprinse. Către prânz ceața se mai risipi și nori cumulus, pufoși, începură să se vânzolească pe boltă, sub covorul de nori cirus, aflați la mare înălțime. Pe la cinci după-amiază norii se dezintegrează ca piesele unui joc de *puzzle*. Razele soarelui se strecurau prin spărturile norilor zdrențuiți, împestrînd cu pete albastre, strălucitoare, suprafața verde-cenușie a oceanului.

Brody se afla pe plaja publică, se așezase pe nisip, cu coatele sprijinite de genunchi pentru a da mai multă stabilitate binoclului cu ajutorul căruia scruta de la un timp largul apei. Când îl luă de la ochi de-abia mai izbuti să distingă barca — o pată albă care apărea și dispărea după cum o săltau sau o ascundeau undele vălurite. Lentilele o apropiau fără a da însă suficientă claritate. Brody ședea de aproape o oră cu binoclul la ochi, examinând cu atenție priveliștea și străduindu-se să obțină o imagine concludentă, care să-l lămurească ce se petrecea acolo, în depărtare. Un blestem îi scăpă de pe buze în timp ce abandona binoclul, care rămase pe piept, atârnat de gât cu cureaua.

— Hei, șefu, îl salută Hendricks apropiindu-se de Brody.

— Hei, Leonard. Ce-i cu tine pe aici?

— Tocmai treceam din întâmplare și ți-am văzut mașina. Ce faci?

— Încerc să-mi imaginez ce învâртеște Ben Gardner acolo, în larg.

— Păi... probabil pescuiește, nu crezi?

— Pentru asta-i plătit... dar e un pescuit al dracului de ciudat! De o oră de când pândesc n-am sesizat nici o mișcare pe barcă.

— Pot să arunc și eu o privire?

Brody îi întinse binoclul pe care Hendricks îl potrivi la ochi și îl îndreptă în direcția indicată. Ai dreptate, nu se vede nimic. De cât timp stă acolo?

— Cred că de azi dimineață. Aseară când am vorbit cu el mi-a spus că pornește dis-de-diminează la șase.

— S-a dus singur?

— Nu știu. Spunea că ar fi vrut să-l ia pe tovarășul său, Dani nu-știu-cum, dar nu putea pentru că acesta fusese programat la dentist. La naiba! *Sper din inimă* că n-a ieșit de unul singur.

— Vrei să mergem la fața locului, să vedem ce se petrece? sugeră Hendricks. Mai sunt cel puțin două ore de lumină.

— Și cum socotești să ajungem acolo?

— Împrumut barca lui Chickering. Are o AquaSport cu motor Evinrude de optzeci de cai putere. Ne duce ușor până acolo.

Brody simți un fior de gheață alunecându-i în jos, pe șira spinării. Era prost înotător, iar perspectiva de a fi pe (ca să nu spunem în) apă îi crea o senzație de care maică-sa râdea: îi asudau palmele, simțea nevoia permanentă de a sughița, iar stomacul i se strângea ghem, ceva în genul senzației pe care o au călătorii cu avionul. În visele sale adâncurile apelor erau populate de ființe malefice, gelatinoase și vâscoase, care i se lipeau, ca ventuzele, de trup, și de demoni care gemeau și urlau.

— Okay, zise Brody, nu cred că avem de ales. Până ajungem la chei poate că pornesc încoace. Tu du-te și pregătește șalupa, iar eu o să mă abat pe la secție să telefonez soției lui Ben, să văd dacă n-a luat legătura cu ea prin radio.

Cheiul de la Amity era mic, avea doar vreo douăzeci de nișe pentru amarat ambarcațiunile; mai era un chei pentru aprovizionarea lor cu carburant, precum și o baracă unde se vindeau *hot-dogs* sau moluște comestibile prăjite, servite pe farfurioare de carton. Minuscula radă era protejată de un dig de piatră care se întindea pe jumătatea din lărgimea intrării în golfuleț. Hendricks stătea în picioare în AquaSport și sporovăia cu un individ care se afla în ambarcația de croazieră din vecinătate, lungă de aproximativ cinci metri și prevăzută cu cabină. Brody străbătu podețul de lemn și coborî, pe o scăriță scurtă, în șalupă.

— Ce a spus soția lui Ben? se interesă Hendricks.

— Nimic. Încearcă de o jumătate de oră, fără succes, să ia legătura cu el. Presupune că a întrerupt radioul.

— E singur în barcă?

— Așa crede. Tovarășul lui trebuia să-și scoată maseaua de minte astăzi.

Bărbatul din barca cu motor de alături interveni.

— Dacă-mi permiteți, aș zice că e foarte ciudat.

— Ce anume? întrebă Brody.

— Nu se obișnuiește să întrerupi legătura radio când te afli singur în barcă. Nimeni nu face așa ceva.

— Nu știu. Lui Ben nu îi place să asculte pălăvrăgeala de la radio când pescuiește. Poate s-a plictisit și l-a închis.

— Poate.

— Să mergem, Leonard. Știi să mânuiești chestia asta? întrebă Brody.

Hendricks dezlegă parâma de la proră, procedă la fel cu cea de la pupă și le aruncă pe punte. Coborî în cabina pilotului și împinse o manetă cu buton. Motorul începu să duduie, iar barca trepidă. Hendricks împinse mai adânc maneta, iar motorul își regulariză ritmul. Pupa se lăsă ușor în apă, prora se înalță puțin, în timp ce șalupa pornea. După ce ocoliră digul, Hendricks împinse maneta până la fund și prora se înfipse în apă.

— Am pornit, zise Hendricks.

Brody se agăță cu nădejde de mânerul fixat la dreapta tabloului de comandă și întrebă:

— Există veste de salvare?

— Doar niște perne gonflabile capabile să te susțină pe apă... dacă ai fi un băiat de opt ani.

— Mulțumesc!

Briza lină încetase cu totul, marea era liniștită, dar curentul se simțea destul de puternic. Barca înainta pieptiș, zguduindu-se, dispărând și ieșind din nou la suprafață, înfigând prora sa de lemn în apa care se vâlurea.

— O să se facă bucăți chestia asta, dacă nu o lași mai moale, zise Brody.

Hendricks surâse savurând clipa sa de supremație.

— Nu te îngrijora, șefu, răspunse el. Dacă reduc viteza curentul ne-ar arunca dintr-o parte în alta și n-am ajunge la țintă nici după o săptămână. Iar stomacul o să ți se pară că s-a umplut de veverițe zburdalnice.

Barca lui Gardner se afla la vreo trei sferturi de milă depărtare de mal și se legăna alene, în ritmul undelor; când

se mai apropiară izbutiră să-i descifreze numele, pictat cu litere negre: FLICKA.

— E ancorată, remarcă Hendricks și exclamă: Tii! Ce loc și-a ales ca să-și priponească barca! Trebuie că apa-i adâncă de peste treizeci de metri!

— Strașnic! zise Brody. Tocmai asta vroiam să aud de la tine!

Când ajunseră la vreo cincisprezece metri, Hendricks opri motorul, iar șalupa începu să se lege în dreapta și în stânga. Brody se urcă pe platforma prorei și examină barca din față sa: nu observă nici un semn de viață, nu zări nici o undiță în despărțitura destinată special acestora.

— Hei, Ben! strigă Brody, dar nu primi răspuns.

— Poate că e jos, își dădu cu părerea Hendricks.

Brody chemă iar: „Hei, Ben!“, cu același rezultat. Barca lor, AquaSport, se afla acum cu prora doar la vreo trei sferturi de metru de babordul lui *Flicka*. Hendricks aduse maneta la punctul mort, apoi o răsuci invers. AquaSport se opri, iar unda o împinse, lipind-o de *Flicka*. Brody apucă barca de margine și strigă încă o dată: „Hei, Ben!“

Hendricks luă o funie pe care o fixă încolăcind-o de tachelul de la prora șalupei lor, iar celălalt capăt îl folosi ca să lege barca învecinată.

— Vrei să te urci la bord? îl întrebă el pe Brody.

— Da. Brody trecu pe *Flicka* urmat de secundul său. Se opriră în spațiul rezervat pilotului, iar Hendricks își vârî capul prin ușița batantă de la minuscula cabină și întrebă: „Ești acolo, Ben?“ Aruncă o privire roată, apoi își retrase capul și constată: „Nu-i acolo“.

— Nici în barcă nu e, zise Brody și adăugă: Nu încape îndoială.

— Ce-i aia? întrebă Hendricks arătând cu degetul o găleată în colțul pupei.

Brody se apropie și se aplecă: o duhoare de pește în descompunere și de ulei îl trăsni. Căldarea era plină de măruntaie și sânge.

— Momeală, zise el. Resturi de pește și alte chestii. Le împrăști în apă și aștepti să atragă rechinii. N-a folosit prea mult, găleata-i aproape plină.

Brusc se auzi un glas care îl făcu pe Brody să sară în sus! „Whisky, zebra, ecou, doi, cinci, nouar“, izvorî o voce dogită din aparatul de emisie-recepție de la bord. „Aici *Pretty Belle*, Jack, ești acolo?“

— Cade teoria aia, că ar fi închis radioul, comentă Brody.

— Nu pricep, șefu zise Hendricks. Unde nu sunt, barcă de rezervă nu avea, așa că nu a putut pleca. Înota ca un pește și dacă ar fi căzut în apă s-ar fi urcat cu ușurință înapoi, la bord.

— Ia caută, există un harpon pe aici?

— Cum arată un harpon?

— Nu știu. Ca un harpon. Și butoaie care să ajute la plutire.

— Nu văd nimic de soiul ăsta.

Brody stătea la tribord cu ochii ațintiți pe luciul apei, în apropiere. Șalupa oscila și se mișca ușor în voia curentului. Brody se prinse cu mâna dreaptă de bordura bărcii, pentru a-și menține mai bine echilibrul, și simți ceva ciudat în palmă. Privi în jos și văzu patru orificii de care, cândva, un mâner fusese prins cu patru cuie cu șurub. În mod evident mânerul nu fusese scos cu ajutorul șurubelniței, căci lemnul era zdrențuit în jurul lăcașurilor cuielor.

— Ia te uită la asta, Leonard.

Hendricks își trecu palma peste orificiile goale, apoi se uită în partea cealaltă, la babord, unde se afla un mâner bine prins în șuruburi, la locul lui.

— Bănuiesc că mânerul lipsă era la fel de mare ca ăla de colo, gândi el cu glas tare. Apoi: Iisuse! Ce a putut oare să-l smulgă? exclamă Hendricks.

— Ia privește și aici, Leonard. Brody mângâia cu arătătorul partea exterioară a bordurii, crestată de o cicatrice lungă de vreo șaisprezece centimetri, de pe care

vopseaua fusese smulsă, iar marginile erau aşchiate. Parcă cineva a fierăstruit lemnul!

— Sau o frânghie a dracului de tare l-a ras cu forţă imensă.

Brody se duse în stânga bărcii, în dreptul cabinei pilotului şi, fără o intenţie anumită, fără premeditare, începu să pipăie uşor exteriorul, sub bordură, aşa cum procedase şi în partea cealaltă. „Acela e singurul loc“, îşi spuse el. Când ajunse la pupă se opri, îşi sprijini coatele de bordură şi scrută apa cu atenţie. Rămase câteva clipe cu gândurile aiurea şi cu privirile pierdute. Apoi, treptat, o formă începu să se închege în faţa ochilor: o gaură, o spărtură largă la pupă, în formă de semicerc cu diametrul de aproximativ un metru. Alături se căsca altă spărtură, la fel ca prima. Iar în partea inferioară a pupei, chiar deasupra liniei de plutire, trei dungi late de sânge! „O, Doamne! Nu încă unul, te rog!“, gândi Brody.

— Vino-ncoace, Leonard, îşi chemă însoţitorul.

Hendricks se duse la pupă şi întrebă:

— Ce-i?

Brody îi arată ceea ce descoperise.

— Dacă te țin de picioare crezi că te poți apleca să cercetezi spărturile alea, să-ți formezi o idee ce le-a cauzat?

— Și ce crezi că le-a provocat?

— Nu știu. Ceva însă trebuie să le fi făcut. Dacă nu te lămurești în câteva clipe, lăsăm baltă totul și ne înapoiem. Okay?

— Cred că da. Hendricks se aplecă peste bordura pupei și privi. Ține-mă bine, șefu... te rog!

Brody se aplecă și îl apucă strâns de picioare pe Hendricks.

— Să nu-ți fie teamă, îl liniști el, înălțându-l în brațe. Hendricks se aplecă peste pupă. Okay?

— Încă puțin... nu prea mult! Iisuse! M-ai vârat cu capu-n apă!

— Îmi pare rău... Cum e acum?

— E bine. Hendricks începu să examineze spărturile. Ce-ar fi să apară un rechin chiar acum? mormăi el. M-ar lua ca din oală!

— Nu te mai gândi la asta. Mai bine examinează și spune ce constăți.

— Examinez. După câteva clipe exclamă: Ticălosul! Ia te uită! Hei, trage-mă înapoi! Am nevoie de briceag.

— Ce ai găsit? întrebă Brody când Hendricks reveni pe punte.

— Nu știu încă, răspunse acesta în timp ce deschidea lama cea mare a briceagului său. Un soi de așchie — sau ceva asemănător — înfiptă în lemnul spart. Își relua poziția cu capul în jos, cu briceagul în mână, iar Brody îl ținu strâns de picioare. Trebălu puțin, sucindu-și și răsucindu-și trupul din cauza efortului pe care îl făcea, apoi strigă:

— Gata! Am luat-o! Trage-mă!

Brody se dădu înapoi câțiva pași, trăgându-l pe Hendricks peste marginea bărcii și, după ce îl puse cu picioarele pe pământ, întinse mâna și îi ceru:

— Dă-mi să văd.

Hendricks lăsă să-i cadă în palma deschisă un dinte alb, sclipitor, de formă triunghiulară, de vreo cinci centimetri lungime. Laturile lui zimțate păreau două ferăstraie fine. Brody îl frecă, într-o doară, de-a lungul copastiei și văzu că dintele tăia lemnul. Își ridică ochii și îndreptându-i spre luciul apei, murmură:

— Dumnezeu!

— E un dinte, nu-i așa? întrebă Hendricks și exclamă: Isuse Cristoase Atotputernice! Crezi că rechinul i-a venit de hac?

— Ce altceva aş putea crede? răspunse Brody. Mai aruncă o privire și strecură dintele în buzunar. Să mergem, aici nu mai avem ce face.

— Și cu barca lui Ben cum rămâne?

— O lăsăm pe loc, până mâine dimineață, când vom trimite pe cineva să o aducă.

— O aduc eu, dacă vrei, se oferă Hendricks.

— Mulțumesc! Iar eu să conduc hardughia asta! Las-o, baltă!

— Atunci să o remorcăm.

— Nu. Se întunecă și nu vreau să bâjbâi, chinuindu-mă să acostez două bărci pe întuneric. Poate să rămână foarte bine la locul ei peste noapte. Du-te și verifică dacă ancora din față e bine prășănită, apoi plecăm. Nimeni n-o să se atingă de barca asta până mâine dimineață... Și în nici un caz Gardner.

Amurgise când ajunseră în radă. Harry Meadows îl aștepta pe chei împreună cu un tip pe care Brody nu îl cunoștea.

— Măi ce antene ale naibii ai tu, Harry! zise Brody în timp ce urca scărița la chei.

Meadows zâmbi măgulit.

— E meseria mea, Martin. Apoi îl prezentă pe însoțitor. Iată-l pe Matt Hooper. Brody, șeful poliției.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Dumneata ești cercetătorul de la Woods Hole, i se adresă Brody, străduindu-se să-i distingă trăsăturile feței la lumina tot mai slabă a înserării. Iar în gând își zise: E tânăr, între douăzeci și cinci și treizeci de ani, și chipeș. Bronzat, cu părul decolorat de soare, era înalt cât Brody — cam un metru optzeci și patru — dar mai subțire, mai mlădios; avea, probabil, 75 de kilograme față de cei 90 ai șefului poliției. O clipă îi fulgeră prin minte teama că Hooper ar constitui o eventuală amenințare pentru el, dar se liniști repede: impetuoșitățile juvenile îi putea opune — dacă s-ar ajunge la o confruntare, își zise Brody — experiența sa temeinică pentru a-l depăși pe acest flăcău. Tocmai această experiență îl putea ajuta să încline sorții de partea sa.

— Corect, răspunse Hooper.

— Harry mi-a spus că te-a consultat la telefon, cum se face de te afli aici?

— Eu l-am chemat, interveni Meadows. Am socotit că este bine să-l aduc la fața locului în nădejdea că ne-ar putea lămuri mai repede ce se petrece aici.

— La naiba, Harry! N-aveai decât să mă întrebi și te lămuream eu, zise Brody cam arțagos. Știi bine că e vorba de peștele ăla...

— Știi ce vreau să spun...

Brody își simțea nervii încordați. Era conștient că amestecul și părerile lui Hooper asupra cazului îi vor submina autoritatea deja știrbită prin simpla prezență a ihtiologului. Totodată însă ~~recunoaște~~ **recunoaște** în gând că resentimentele sale erau subiective și absurde.

— Sigur că știu, Harry, răspunse el, dându-și silința să adopte un ton cât mai potolit. ~~Nu-i~~ **Nu-i** nici o problemă. Am avut o zi grea.

— Ce ai constatat acolo? **întrebă** Meadows.

Instinctiv, Brody duse ~~mâna~~ **mâna** spre buzunar, dar se răzgândi: nu voia să intre în detaliile problemei pe chei, la întuneric.

— Nu-s sigur, zise el. Haideti la mine, la secția de poliție și o să vă pun la curent cu toate amănuntele.

— Ben o să rămână acolo, ~~toată~~ **toată** noaptea?

— Așa se pare, răspunse în doi peri Brody. Se întoarse spre Hendricks și îl ~~întrebă~~ **întrebă**: Te duci acasă, Leonard?

— Păi, daa... Aș vrea să fac un duș înainte de a lua în primire serviciul.

Brody plecă singur și ajunsese la sediul poliției înaintea lui Meadows și a lui Hooper. Era aproape opt și trebuia să dea două telefoane. Mai ~~întrebă~~ **întrebă** lui Ellen ca să afle dacă rămășițele cinei puteau fi reîncălzite, ori trebuia să cumpere ceva în drum spre casă. Apoi a doua convorbire de care se temea cel mai mult: cu Sally Gardner. O sună pe Ellen: avea friptură ce putea fi reîncălzită. O să fie ca talpa, își zise el, dar se consolă cu ~~gândul că~~ **gândul că**, totuși, va mânca ceva cald. Închise telefonul, căută în carte numărul lui Gardner și îl formă.

— Sally? Martin Brody ~~aiici~~ **aiici**. Brusc regretă că o chemase înainte de a-și fi propus un plan, ce și cât să-i spună. Nu mult, hotărî el ~~pe loc, în sinca sa~~ **pe loc, în sinca sa**; măcar până

se va consulta cu Hooper ca să-și dea seama dacă teoria sa era valabilă sau absurdă.

— Unde-i Ben, Martin? Femeia vorbea calm, deși pe un ton ceva mai ascutit decât cel normal, pe care îl cunoștea Brody.

— Nu știu, Sally.

— Cum nu știi, ce vrei să spui, doar ai fost acolo, nu-i așa?

— Da, dar nu l-am găsit în șalupă.

— Dar șalupa lui era acolo, nu?

— Da, era acolo.

— Te-ai urcat la bord? L-ai căutat peste tot? Ai fost și jos?

— Da. Apoi, cu slabă speranță, întrebă: Ben avea o barcă de salvare?

— Nu. Cum să nu fie la bord? Glasul îi devenise mai strident.

— Eu...

— *Unde este el?*

Brody percepu tonul isteriei incipiente și regretă că nu se dusesese personal la ea acasă.

— Ești singură, Sally?

— Nu, copiii-s cu mine.

Părea mai calmă, dar Brody știa că era doar pauza dinaintea izbucnirii durerii, când va ghici că temerile — care o chinaseră zi de zi, șaisprezece ani la rând, de când Ben devenise pescar profesionist, pe care le ascunsese în străfundurile minții și ale inimii și niciodată nu le exprimase prin viu grai, căci ar fi părut ridicole — se adevăraiseră.

Brody își scormoni memoria ca să-și amintească vârsta copiilor lui Gardner: doisprezece ani, probabil, cel mare; nouă ani mijlociul și șase cel mic. Cum se prezenta oare cel de doisprezece ani? Nu știa. Cine era vecinul cel mai apropiat? Fir-ar să fie! De ce nu se gândise mai devreme? Familia Finley!

— O clipă, Sally. Îl chemă pe ofițerul de serviciu: Clements, telefonează-i repede lui Grace Finley și spune-i să se ducă imediat la Sally Gardner.

— Și dacă întreabă de ce?

— Spune-i că o rog eu să se ducă și că o să-i explic mai târziu. Îmi pare rău, Sally, tot ce pot afirma cu certitudine este că ne-am urcat la bordul șalupei lui Ben, că l-am căutat peste tot, inclusiv în compartimentul de jos, dar nu l-am găsit nicăieri.

Chiar în clipa aceea Meadows și Hooper apărură. Brody le făcu semn să ia loc.

— Dar unde poate fi? întrebă Sally Gardner. Nu cobori din barcă în mijlocul oceanului, nu-i așa?

— Așa e.

— Și nici să cadă în apă nu putea, ar fi revenit la bord înotând.

— Da.

— Poate că a venit cineva și l-a luat în barca lui. Poate că i se defectase motorul și a trebuit să se întoarcă folosind barca altcuiva. Ai verificat motorul?

— Nu, răspunse încurcat Brody.

— Vezi? Probabil așa s-a întâmplat. Glasul ei căpătase un timbru ușor relaxat, aproape ca al unei fete, cu o undă de speranță în ea, care — când va fi spulberată — se va face țandări, ca un cristal de gheață. Iar dacă l-a lăsat și bateria, continuă ea, asta explică de ce nu a luat legătura prin radio cu mine.

— Radioul funcționa, Sally, zise Brody.

— Așteaptă o clipă. Cine-i acolo? Urmă o pauză și Brody o auzi vorbind cu Grace Finley. Apoi Sally reveni la telefon și reluă convorbirea. Grace spune că tu ai trimis-o la mine. De ce?

— Am crezut...

— Tu crezi că Ben a murit, nu-i așa? îi tăie ea vorba. Tu crezi că s-a înecat! Speranța i se pulverizase și începu să plângă în hohote.

— Mi-e teamă că da, Sally. Pentru moment nu știu ce să credem. Dă-mi-o pe Grace, te rog, vreau să-i vorbesc.

Câteva secunde mai târziu auzi vocea lui Grace în receptor.

— Da, Martin.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în treaba asta, Grace, dar n-am găsit altă soluție. Poți să stai un timp cu Sally?

— Toată noaptea, dacă va fi nevoie.

— E o idee bună. O să încerc să vin acolo mai târziu.

Îți mulțumesc.

— Ce s-a întâmplat, Martin?

— Nu știu nimic sigur.

— E... din nou *chestia* aia?

— Poate. Tocmai ne străduim să ne lămurim. Dar, te rog, Grace, să nu-i pomenști lui Sally despre rechin. Și așa, acum e în stare de șoc.

— Bine, Martin... Așteaptă, mai stai o clipă la telefon. Acoperi receptorul cu palma, iar Brody auzi desfășurându-se un dialog în surdină între cele două femei. Apoi o auzi pe Sally vorbind la telefon.

— De ce ai făcut asta, Martin?

— Ce anume am făcut, Sally?

Probabil că Grace Finley încercase să-i ia receptorul, căci o auzi pe Sally spunând:

— Lasă-mă să-i vorbesc, blestemat-o! Apoi i se adresa lui Brody: De ce l-ai trimis? De ce tocmai pe Ben? Nu vorbea prea tare, dar lui Brody i se părea că țipă.

— Sally, este...

— Nu trebuia să se întâmple asta! Tu îl puteai împiedica!

Brody ar fi vrut să întrerupă convorbirea, nu dorea deloc să se repete scena cu mama băiatului acela, Alex Kintner. Dar trebuia să se disculpe, să o facă să priceapă că nu era vina sa. Cum îndrăzneă să-l condamne?!

— Prostii! răspunse el. Ben era pescar, ba chiar unul bun în meseria sa. Cunoștea riscurile.

— Dacă n-ai fi...

— Termină, Sally! izbucni Brody, întrerupând-o. Caută de te odihnește. Trânti receptorul. Era furios, dar nu știa exact de ce. Se mâniase pe Sally, se mâniase pe

sine pentru că se înfuriase pe ea. Dacă ce? Dacă nu l-ar fi trimis pe Ben, desigur! Iar dacă porcilor le-ăr crește aripi ai zice că-s vulturi, nu? Dar asta nu îl privea. El trimisese un expert. Îl privi pe Meadows și îl întrebă: Ai auzit?

— Nu chiar totul, însă destul ca să pricep despre ce este vorba: Ben Gardner e numărul patru, nu-i așa?

Brody confirmă, dând din cap.

— Așa cred. Apoi povesti tot ce văzuseră și constataseră, el și Hendricks, la fața locului. O dată sau de două ori Meadows îl întrerupse cu întrebări, dar Hooper îl ascultă până la sfârșit, ținându-l tot timpul pe Brody cu ochii săi de un albastru spălăcit. Când termină de povestit, Brody scoase la iveală din buzunarul pantalonilor dintele ascuns și, întinzându-l lui Hooper, zise: Iată ce am găsit. Leonard l-a desprins din lemnul spart unde rămăsese înfipt.

Hooper îl luă și îl răsuci pe toate părțile, examinându-l cu atenție.

— Ce crezi, Matt?

— E un alb.

— Cât de mare?

— N-aș putea spune cu precizie, dar e mare. Șase-șapte metri lungime. E un pește fantastic, nu glumă! Mulțumesc că m-ai chemat. Puteam să-mi petrec toată viața printre rechini fără a da peste un exemplar ca acesta.

— Cât ar putea cântări? întrebă Brody.

— Două tone și jumătate, poate trei.

— Trei tone! fluieră uluit Brody.

— Ce crezi că s-a întâmplat? Ce concluzie tragi? întrebă Meadows.

— Din cele povestite de șeful poliției reiese că peștele l-a ucis pe domnul Gardner.

— Cum? întrebă Brody.

— Ar fi mai multe variante. Poate că domnul Gardner a căzut în apă, dar mai probabil e că a fost tras peste bord. S-ar putea să-și fi prins picioarele în funia harponului. Sau poate că a fost înhățat când — cine știe de ce — s-a aplecat peste marginea bărcii, la pupă.

— Care-i părerea dumatăle despre dinte pe care l-am găsit înfipt în ~~lemnul~~ spart?

— Peștele a atacat ambarcația.

— De ce naiba să fi atacat?

— Rechinii nu ~~sunt~~ ~~peste~~ inteligenți. Ei supraviețuiesc datorită instinctului și impulsurilor. Instinctul de a se hrăni este foarte puternic.

— Dar o șalupă de zece metri!...

— Rechinul nu gândește. Pentru el barca era doar ceva mare...

— Și necomestibilă.

— Nu și-a dat seama până nu a încercat. Trebuie să înțelegeți că nu ~~există nimic~~ în ocean de care peștele acesta să se teamă. Alți pești fug când întâlnesc în cale ceva de mari dimensiuni, dar rechinul acesta nu știe ce este frica, el nu fuge. Cel mult se comportă cu prudență când dă peste un alt alb, mai mare decât el. Dar să se sperie? Nici vorbă!

— Ce atacă ei?

— Orice.

— Chiar așa? Orice?

— Da, aproape orice.

— Ai vreo idee, poți să ne dai o explicație valabilă, de ce rechinul acesta a rămas timp atât de îndelungat în zona noastră? întrebă Brody. Nu știu ce cunoști despre apele din regiunea asta...

— Am crescut aici.

— Așa! La Amity?

— Nu, la Southampton. Însă am petrecut aici fiecare vacanță, începând din școala elementară și până la absolvirea liceului.

— În fiecare vară? Cu alte cuvinte, nu aici ai crescut. Brody își scormonea creierii să găsească mijlocul de a restabili egalitatea, dacă nu chiar superioritatea sa, față de tânărul acesta. Optă în favoarea snobismului, atitudine frecvent adoptată de localnici cu ajutorul căreia își făureau un scut eficace împotriva disprețului pe care îl sesizau la

vilegiaturiștii aroganți, care afixau un soi de condescendență jignitoare, de exagerată mărinimie ce echilibra bogăția cu inutilitatea, simplitatea cu bunătatea și sărăcia (până la un punct) cu cinstea, atitudine pe care Brody o socotea, în general, prostească și dezgustătoare deopotrivă. Dar se simțea amenințat (nu izbutea să-și explice de ce) de tânărul acesta, avea impresia că un sentiment străin firii sale i se cuibărise în inimă și îl domina; de aceea preluă îndată platoșa pe care i-o oferise chiar Hooper.

— Cauți nod în papură, zise Hooper morocănos. Să zicem că nu m-am născut aici, e-n regulă; dar am petrecut mult timp pe meleagurile astea, ba chiar am publicat un studiu despre coasta de aici a oceanului. Oricum, știu ce urmărești și îți dau dreptate. Apele de coastă în zona aceasta nu asigură condiții favorabile de viață rechinilor, pentru a-i atrage și a-i îndemna să rămână aici timp mai îndelungat.

— Și atunci ce îl determină pe acesta să nu plece?

— Îmi este imposibil să dau un răspuns categoric. Pot afirma însă cu hotărâre că modul de comportare a acestui „uriaș alb“ nu caracterizează specia sa. Însă peștii aceștia sunt atât de imprevizibili încât la ei uneori anormalul devine normal. Cine ar cuteza să pună rămășag (ca să nu spun zălog viața) că e în stare să prevadă ce va face un uriaș rechin într-o anumită situație, acela poate fi considerat nebun. Acest monstru poate fi bolnav. El nu deține controlul asupra structurilor sale patologice, de aceea o dereglare oricât de mică a unei roțițe din mecanismul vieții îi poate cauza tulburări importante, dezorientându-l și determinându-l să se comporte cel puțin ciudat.

— Dacă așa se comportă când e bolnav, mă întreb ce ar fi în stare să facă atunci când e sănătos.

— Nu. Eu nu cred că este bolnav. Pot exista o sumedenie de motive care să-l determine să nu părăsească apele noastre, multe din ele de neînțeles pentru noi — factori naturali, capricii...

— De pildă.

— Modificări în temperatura apei, ori epuizarea mijloacelor de subzistență. Peștii aceștia migrează în căutarea noilor surse de hrană. Cu două veri în urmă, de pildă, un fenomen inexplicabil și neelucidat nici până azi s-a produs în Connecticut și Rhode Island. Apele din regiunile costale respective au fost invadate pur și simplu de *menhaden*¹ pe care pescarii îi numesc *bunker*. Bancuri uriașe cu milioane și milioane de exemplare au umplut zona marină, creând impresia că apele au fost acoperite de un strat lucios și gros de petrol. Erau atât de mulți încât se pescuiau cu undița fără nadă și în marea majoritate a cazurilor se agăța un pește în cârlig. Ca urmare au apărut imediat peștii răpitori care se îmbuibau cu hoardele de pești mici direct din apele de-a lungul coastelor. La Watch Hill, în Rhode Island, oamenii intrau în apă și adunau peștii răpitori cu grebla. Cu grebla de grădină! „Greblau“ doar, peștii din apă... Apoi apărură răpitorii mari, toni uriași de 200, 250, 300 de kilograme fiecare. Navele de pescuit, care în mod obișnuit ieșeau în larg, acum pescuiau la 50—60 de metri de coastă. Ba uneori se pescuia chiar în radă. Apoi invazia a încetat la fel de brusc cum începuse. *Menhaden*-ul plecă, iar ceilalți pești îi urmară. Am stat acolo trei săptămâni studiind fenomenul, dar nu m-am lămurit. Totul face parte din sistemul de echilibru ecologic. Când uneori se produce un fenomen care produce un dezechilibru prea mare într-o zonă sau alta, atunci au loc lucruri stranii.

— Dar peștele acesta se comportă foarte ciudat, observă Brody. De o săptămână nu s-a mișcat din zona aceasta de doi-trei kilometri pătrați, nu s-a plimbat în sus sau în jos prin golf. Mai mult, el nu s-a atins de nimeni din East Hampton sau Southampton. De ce numai la Amity?

— Nu știu. Și mă îndoiesc că există un om care să poată da un răspuns satisfăcător.

1 Pește gras din familia scrumbiilor.

— Minnie Eldridge are răspunsul, interveni Meadows.

— Vax! zise Brody.

— Cine-i Minnie Eldridge? se interesă Hooper.

— Diriginta poștei, îl lămuri Brody. Zice că e voința Domnului sau cam așa ceva. Susține că suntem pedepsiți pentru păcatele noastre.

— În situația dată este și ăsta un răspuns, surâse Hooper.

— E încurajator, zise cu amărăciune Brody. Ce plănuiești să întreprinzi ca să capeți un răspuns valabil?

— Mai multe lucruri, răspuse Hooper. Mai întâi o să iau probe de apă aici și la East Hampton, apoi o să încerc să aflu cum se comportă celelalte soiuri de pești din zonă, dacă s-a petrecut ceva ieșit din comun prin împrejurime sau dacă lipsește ceva pe aici. Și o să mă străduiesc să dau de rechinul nostru. Apropo, există o barcă pe care să o folosim?

— Da, și îmi pare rău, răspuse Brody. Barca lui Ben. Măine te ducem acolo și o să o poți utiliza măcar până discutăm și cădem la învoială cu soția lui Ben. Crezi cu adevărat că ai să reușești să-l prinzi, după toate cele întâmplate lui Ben Gardner?

— Eu n-am spus că o să încerc să-l prind și nici nu cred că aș dori să fac lucrul acesta. În nici un caz de unul singur.

— Atunci ce dracu ai de gând să faci?

— Nu știu. O să acționez la inspirație.

Brody îl privi ținând în ochi și rosti răspicat:

— Vreau ca peștele ăsta ticălos să fie omorât. Iar dacă dumneata nu ești în stare să-l ucizi, o să căutăm pe altcineva.

Hooper râse.

— Parcă ai fi un gangster. „Vreau ca peștele ăsta să fie ucis!“ Mai rămâne să semnezi un contract ca să-ți realizezi scopul. Pe cine ai să angajezi să facă treaba asta?

— Nu știu. Tu ce spui, Harry? Tu care știi tot ce se întâmplă prin împrejurimi, ar trebui să cunoști pe cineva

capabil să ducă la bun sfârșit o misiune ca aceasta. Nu există în toată blestemata asta de insulă un pescar, unul singur, cu echipament potrivit pentru capturarea rechinilor?

Meadows cugetă câteva clipe înainte de a răspunde.

— S-ar putea să existe unul. Nu cunosc detalii despre el, dar cred că îl cheamă Quint și, dacă nu mă înșel, își are baza la un debarcader particular, undeva în împrejurimile Țării Făgăduinței. Dacă vrei, aflu mai multe amănunte în legătură cu persoana lui.

— De ce nu? acceptă Brody. Pare o posibilitate.

Hooper zise:

— Ascultă, șefu, nu te poți răzbuna pe un pește. Oricât de periculos ar fi, rechinul acela sălbatic nu este un ucigaș conștient. El acționează sub imperiul instinctelor sale înnăscute. Pedepsirea unui pește e o țicneală!

— Ascultă, tu... **Mânia** amenința să-l copleșească pe Brody, o mânie care își avea sorgintea în neputința și umilința pe care le resimțea din plin. Știa că Hooper avea dreptate, dar în situația dată răul și binele erau relative. Peștele era un dușman care omorâse doi bărbați, o femeie și un copil și, în consecință, trebuia nimicit. Localnicii din Amity vor pretinde capul monstrului, vor cere să-l vadă zăcând fără viață, înainte de a reintra în ritmul normal al activităților de zi cu zi. Mai mult decât oricine Brody dorea distrugerea rechinului, căci dispariția acestuia ar fi însemnat un fel de catarsis pentru șeful poliției. Hooper îi atinsese nervul cel mai dureros, scoțându-l aproape din fire. Își înghiți însă furia și zise:

— S-o lăsăm baltă!

Telefonul sună.

— E pentru dumneata, șefu, zise Clements. Domnul Vaughan.

— O, strașnic! Doar el mai lipsea acum! exclamă tăfnos Brody. Trânti degetul pe butonul telefonului și ridică receptorul.

— Daa, Larry.

— Hello, Martin, ce mai faci? Glasul lui Vaughan suna prietenos, ba chiar afabil, gândi Brody.

— Bine. Atât cât te-ai putea aștepta în situația mea.

— Constat că lucrezi până târziu. Te-am căutat acasă, zise Vaughan.

— Daa. Păi, dacă ești șeful poliției, iar alegătorii tăi sunt omorâți din douăzeci în douăzeci de minute, apai treaba asta îți dă de furcă serios.

— Am aflat despre Ben Gardner.

— Ce ai aflat?

— Că este dat lipsă.

— Veștile proaste circulă al naibii de repede!

— Ești sigur că e opera rechinului ăla?

— Sigur! Daa, așa bănuiesc cel puțin. Nu găsesc altă explicație logică.

— Martin, ce ai de gând să faci? Vocea sa conținea o notă de patetism și de rugă în același timp.

— Iată o întrebare pusă la țanc, Larry. Ne zbatem din răputeri să luăm cele mai eficace măsuri fără să pierdem vremea. Am închis plajele. Am...

— Cunosc ce ai hotărât, ca să nu spun mai mult, îl întrerupse Vaughan.

— Ce vorbe-s alea?

— Ai avut prilejul vreodată să vinzi unor oameni sănătoși terenuri într-o colonie de leproși?

— Nu, Larry, răspunse Brody obosit și plictisit.

— În fiecare zi îmi sunt anulate contracte. Lumea nu mai vrea să închirieze locuințe în Amity. Nici un client nu a pășit pragul meu de duminica trecută.

— Și ce vrei să fac eu?

— Păi... socoteam... Vreau să zic că mă întrebam dacă nu cumva am exagerat toată tărășenia asta...

— Glumești?! Spune-mi că glumești, Larry.

— Deloc, Martin. Haide, calmează-te, să discutăm puțin ca niște oameni raționali.

— Eu *sunt* rațional, dar mă îndoiesc de tine.

Urmă ră câteva clipe de tăcere, după care se auzi din nou vocea lui Vaughan.

— Ce ai zice dacă am permite accesul pe plaje, doar în ajun de 4 Iulie?

— Nici vorbă! Ia-ți gândul de la așa ceva!

— Ascultă...

— Nu! Tu să mă asculți, Larry! Ultima dată când te-am ascultat, au fost uciși doi oameni. Dacă izbutim să capturăm peștele acela, dacă îl ucidem pe ticălos, deschidem plajele. Altminteri să nu-mi mai pomenești așa ceva!

— Ce ai spune de niște plase?

— Ce-i cu ele?

— De ce n-am întinde niște rețele metalice în apă, pentru a izola și proteja plajele. Cineva mi-a spus că așa se procedează în Australia.

Trebuie că e beat, își zise Brody. Apoi, cu glas tare:

— Larry, plajele noastre se întind pe mulți kilometri de-a lungul coastei. Ai să pui rețele de protecție pe toată lungimea de vreo cinci kilometri? Grozav! Fă rost de bani, adică vreun milion, asta numai pentru început.

— Dar despre niște patrule pe apă ce ai spune? Am putea angaja niște oameni care să patruleze cu bărcile, în sus și în jos, de-a lungul coastei.

— Nu e o soluție, Larry. Ce-i cu tine? Asociații se țin de fundul tău?

— Nu te privește, Martin, fir-ai al dracului! Pentru Dumnezeu, omule, orașul ăsta e pe cale de a pieri!

— Îmi dau seama, Larry, zise Brody cu voce scăzută. Și din păcate știu că — deocamdată — nu putem acționa eficient ca să împiedicăm declinul. Noapte bună!

Așeză receptorul la loc.

Meadows și Hooper se sculară să plece. Brody îi însoți până la ieșirea din secție. În clipa când se pregăteau să-și ia rămas-bun, Brody îi spuse lui Meadows:

— Hei, Harry, ți-ai uitat bricheta în birou la mine. Meadows deschise gura să spună ceva, dar Brody îl împiedică. Haide, vino ca să ți-o iei. Altminteri s-ar putea să dispară peste noapte. Flutură mâna către Hooper în semn de salut: La revedere!

După ce intrară în birou, Meadows scoase bricheta din buzunar și zise:

— Bănuiesc că vrei să-mi spui ceva.

Brody închise cu grijă ușa încăperii, apoi întrebă:

— Ascultă, Harry, ai putea afla amănunte despre partenerii lui Larry?

— Cred că da. De ce?

— De când s-a abătut nenorocirea peste noi, Larry se ține de curul meu ca să nu închid plajele. Acum, fără să ia seama la cazurile nefericite, insistă să le deschid în ajun de 4 Iulie. Deunăzi mi-a mărturisit că se fac presiuni asupra sa. Ți-am povestit treaba asta.

— Și?

— Cred că trebuie să aflăm cine are atâta putere asupra lui Larry de îl transformă într-un rahat. N-aș fi acordat importanță dacă Larry nu era primarul orașului nostru. Iar dacă există cu adevărat cineva care face presiuni, cred că suntem obligați să știm cine-s ei.

Meadows oftă.

— Okay, Martin. Să văd ce pot face, deși nu mi se pare deloc amuzant să-mi vâr nasul în treburile lui Vaughan.

— O grămadă de lucruri nu sunt amuzante zilele astea, nu-i așa, Harry?

Brody îl conduse pe Meadows până la ușă, apoi se înapoie și se așeză la biroul său. Din tot ceea ce spusese Vaughan un singur lucru era adevărat, gândi el: Amity agoniza, purta semnele iminentei sale pieiri. Nu era vorba doar de piața bunurilor imobiliare, deși boala acêsteia era molipsitoare ca vărsatul. Evelyn Bixby, soția unuia din subalternii săi, își pierduse slujba de agent al unei firme de tranzacții imobiliare și se angajase ospătăriță la un birt de pe Route 27.

Două noi buticuri, care urmau să-și deschidă ușile a doua zi, amânaseră inaugurarea până la 3 iulie. Patronii îl vizitaseră pe Brody și îl avertizaseră că dacă plajele nu vor fi date în folosință publicului la data respectivă, vor renunța să-și deschidă prăvăliile. Unul din ei se apucase chiar să

caute spațiu de închiriat la East Hampton. Magazinul de obiecte de sport lipise afișe anunțând că vinde mărfurile la preț de solduri, ceea ce în condiții normale avea loc de-abia în săptămâna de după Ziua Muncii. Singurul lucru pozitiv, după opinia lui Brody, era faptul că Barul Saxon o ducea atât de rău încât îl concediase pe Harry Kimble care, pierzându-și slujba de barman, dormea în cursul zilei, iar noaptea putea să dea o mână de ajutor polițiștilor din schimburile nocturne, ceea ce îi permitea să supraviețuiască.

Începând de luni, prima zi când intrase în vigoare interdicția de a se face plajă și mai ales baie, Brody însărcinase doi polițiști să patruleze permanent pentru a impune respectarea hotărârii decretate de șeful poliției. În acest răstimp patrula trebuise să facă față unor incidente. Primul incident se petrecuse cu un anume Robert Dexter ce invocase drepturile constituționale care — pretindea el — îi permiteau să se scalde în zona aferentă proprietății sale. Iar când polițiștii nu cedaseră, amenințase că va asmuți dulăul asupra lor și nu se astâmpăraseră decât atunci când polițiștii îl preveniseră că, aflându-se în exercițiul funcțiunii, vor doborî câinele. Al doilea incident se petrecuse pe plaja publică unde un avocat din New York începuse să citească unui polițist diferite paragrafe din Constituția Statelor Unite, spre copioasa delectare a unui grup de tineri care îl încurajau și aplaudau amuzați. Totuși Brody avea convingerea că nimeni nu încălcase dispoziția sa și nu intrase în apă.

Miercuri, doi puștani închiriaseră un schif și se aventuraseră, lopătând, cam vreo sută de metri în larg. Acolo se apucaseră să deșerte în apă, timp de o oră încheiată, recipiente cu sânge, măruntaie de pasăre, și capete de rață. Un pescar, care își făcea meseria, îi întâlnise întâmplător și imediat îl alertase pe Brody, prin radio. Acesta îl luase pe Hooper cu el și, ducându-se amândoi cu *Flicka* la fața locului, remorcaseră — fără multe discuții — barca băieților și o aduseseră la țarm. În barca lor descoperiseră un soi de harpon cu vreo optzeci de metri

de ată pescărească legată de vârful schifului. Băieții mărturisiseră că intenționau să prindă cu harponul rechinul buclucaș și, cu ajutorul lui, să facă o plimbare — pe gratis — cu barca trasă de pește ca un cal înhămat la trăsură. Brody îi amenință că, dacă îi prinde că repetă prostia, îi va aresta pentru încercare de sinucidere.

De patru ori poliția fusese informată de diverși binevoitori că zăriseră monstrul. În primul caz „rechinul” se dovedise a fi un buștean plutitor; în al doilea, ceea ce văzuse pescarul care lansase alerta nu erau decât două stoluri de pești zburători; în sfârșit, în ultimul caz, nu fusese absolut nimic, alarma fiind falsă.

Joi, pe înserate, un anonim îi comunicase lui Brody — la telefon — că un bărbat arunca momeală pentru rechin chiar de pe plaja publică. „Bărbatul” nu era decât o femeie îmbrăcată cu un pardesiu bărbătesc — Jessie Parker, vânzătoare la Papetăria Walden, care la început negase că a aruncat ceva în apă, apoi recunoscuse că a azvârlit o pungă de hârtie cu trei sticle goale de vermut.

— De ce nu le-ai aruncat în pubelă? se miră Brody.

— N-am vrut ca gunoierul să afle că sunt băutoare, explicase femeia.

— De ce nu le-ai aruncat într-o altă pubelă, a vecinului, de pildă? sugerase Brody.

— N-ar fi fost corect din partea mea, răspunse Jessie. Pubela e... o chestie particulară, nu crezi?

Brody îi recomandase ca în viitor să pună sticlele într-o pungă de plastic pe care să o vâre într-o altă pungă, de hârtie, apoi să le spargă cu ciocanul, până le făcea fărâmițe. În felul acesta nimeni nu ar fi știut ce conține punga.

Brody își privi ceasul: trecuse de nouă și era prea târziu ca să se ducă la Sally. Nădăjduia că Grace îi dăduse un somnifer sau un pahar cu whisky, ca să o ajute să se odihnească. Înainte de a pleca luă legătura cu Paza de Coastă de la Montauk, informându-l pe polițistul de serviciu despre Ben Gardner. Polițistul îi promise că îndată ce

mijeu zorii va trimite o șalupă de patrulare să caute rămășițele nefericitului.

— Mulțumesc, zise Brody. Sper să găsești ceva, înainte ca valurile să-l arunce la mal. Brusc, Brody se îngrozi de sine însuși. Acel „ceva“ fusese Ben Gardner, un prieten. Ce ar spune Sally dacă l-ar auzi că se referea în felul acesta la bărbatul ei? Cincisprezece ani de prietenie fuseseră șterși, uitați! Ben Gardner nu mai exista! Exista doar acel „ceva“, care trebuia descoperit înainte de a deveni o belea în plus pe capul său.

— Vom depune toată stăruința, îl asigură polițistul. Fir-ar să fie! Zău că îmi pare rău de voi. Aveți parte de o vară nenorocită.

— Sper că va fi ultima, răspunse pesimist Brody. Puse receptorul la loc, închise lumina și părăsi secția.

În timp ce intra cu mașina pe aleea din fața casei, Brody observă lumina albastră-cenușie, atât de familiară, la fereastra salonului: băieții se uitau la televizor. Intră în casă prin ușa din față, stinse lumina de afară și își vârî capul în camera predominantă de semiîntuneric. Billy, băiatul cel mare, stătea tolănit pe divan, rezemat de un cot; Martin, mezinul de doisprezece ani, se instalase comod într-un fotoliu ușor, sprijinindu-și picioarele desculțe de măsuta din fața sa; iar prâslea, Sean, se așezase direct pe covor — cu spatele lipit de canapea — și mângâia un pisoi pe care îl ținea în poală.

— Cum merge? întrebă Brody adresându-se tuturor.

— Bine, tati, răspunse Billy fără a-și desprinde ochii de televizor.

— Unde-i mămica?

— Sus. Mi-a spus să-ți zic că mâncarea e în bucătărie.

— Okay. Nu-i cam târziu, Sean? E aproape nouă și jumătate.

— Okay, tăticule, răspunse Sean fără a preciza la ce se referea.

Brody se duse la bucătărie și scoase o cutie de bere din frigider. Rămășița de friptură se afla în tigaie, pe masă.

Carnea fibroasă, maroniu-cenușie, era împresurată de un soi de spumă sleită. „Cina?“ își zise el în gând. Scotoci frigiderul, căutând ceva comestibil pentru a face un sandviș: găsi un *hamburger*, o pungă cu pulpe de pui, o duzină de ouă, un borcan cu murături și douăsprezece sticle îmbuteliate cu apă gazoasă. Mai descoperi o bucată de brânză americană, uscată și coșcovită de vârstă, pe care o făcu cocoloș și o azvârli în gură. Cumpăni dacă să pună tigaia pe foc și blestemă cu glas tare: „Să o ia dracu de friptură!“ Găsi două felii gata tăiate de pâine, le unse din belșug cu muștar, apoi luă cuțitul de bucătărie de pe placa magnetică fixată de perete și își tăie o felie zdravănă de friptură pe care o trânti pe una din feliile de pâine. Presără deasupra murături, acoperi totul cu cealaltă felie și puse sandvișul pe o farfurie. Apoi, cu farfuria într-o mână și cutia de bere în cealaltă, urcă în dormitor.

Ellen ședea în pat și citea revista *Cosmopolitan*.

— *Hello!* zise ea. Ai avut o zi grea? Nu mi-ai spus nimic la telefon.

— Foarte grea, confirmă Brody. Numai de zile grele am avut parte în ultima vreme. Ai aflat despre Ben Gardner? Când am vorbit cu tine încă nu știam nimic precis. Puse farfuria pe noptieră, apoi se așeză pe pat și începu să se descalțe.

— Da, mi-a telefonat Grace Finley ca să mă întrebe dacă îl pot găsi pe doctorul Craig. N-au vrut să-i dea adresa, cei de la cabinetul lui, iar ea voia să știe ce sedativ să-i dea lui Sally.

— L-ai găsit pe doctor?

— Nu, dar i-am trimis niște Seconal cu unul din băieți.

— Cè-i ăla Seconal?

— Un somnifer.

— Nu știam că folosești așa ceva.

— Nu cu regularitate, doar din când în când.

— De unde l-ai luat?

— Doctorul Craig mi l-a prescris când am fost la el ultima dată în legătură cu nervii mei. Ți-am spus.

— Daa. Brody azvârli ghetele într-un colț, se sculă în picioare și își scoase pantalonii pe care îi așează cu meticulozitate pe spătarul unui scaun. Își scoase și cămașa, punând-o pe un umeraș pe care îl agăță în dulap. Se așează din nou pe pat, numai în chiloți și maiou, și mușcă din sandviș. Carnea era uscată, ca o talpă și nu simțea decât gustul muștarului.

— N-ai găsit friptura? întrebă Ellen.

Brody avea gura plină așa că se mărgini să dea din cap.

— Păi, atunci ce mănânci?

Brody înghiți dumaticatul.

— Friptura, răspunse el.

— Ai încălzit-o?

— Nu. Nu mă deranjează carnea rece.

— Pfui! Ellen făcu o strâmbătură.

Brody continuă să mestece, pe când soția sa răsfoia revista, fără a-i acorda interes. După câteva clipe o închise și, abandonând-o în poală, zise:

— O, dragă!

— Ce este? întrebă Brody nedumerit.

— Mă gândeam la Ben Gardner. E îngrozitor! Ce o să facă biata Sally?

— Nu știu, răspunse Brody. Starea ei mă îngrijorează și pe mine. Ai vorbit vreodată cu ea despre bani?

— Niciodată. Dar nu cred că are cine știe ce. Copilașii ei nu cred că au căpătat hăinuțe noi în ultimul an. Sally mi-a spus de mai multe ori că ar face orice ca să le poată oferi carne nu doar o dată pe săptămână, în locul peștelui prins de Ben. O să primească ceva de la asigurările sociale?

— Bănuiesc că da, însă nu o sumă prea grozavă. Există și ajutorul caritabil.

— O, ea n-ar accepta așa ceva.

— Așteaptă și ai să vezi. Nu îmi închipui că își poate permite să facă pe mândra. Acum nici măcar pește nu vor avea.

— Nu putem face nimic pentru ei?

— Personal? Nu văd cum. Nici noi nu stăm pe roze. Totuși, poate că ar exista un mijloc de a le veni în ajutor. O să vorbesc cu Vaughan în privința asta.

— Ai realizat vreun progres?

— În legătură cu prinderea blestematului ăla de pește? Nu. Meadows a chemat un prieten oceanograf de la Woods Hole, care a și sosit. Nu-mi dau seama cât de foloșitor ne poate fi.

— Cum arată?

— Păi, e un băiat bine... cred. Tânăr, prezentabil, tipul omului care le știe pe toate, ceea ce nu mi se pare surprinzător. Pare să cunoască destul de bine zona noastră.

— O! Cum așa?

— Pretinde că a petrecut la Southampton toate vacanțele mari. Pe vremea când era puștan.

— A lucrat?

— Nu știu. Probabil că venea cu părinții. E din tipul ăla...

— Ce fel de tip?

— De bogătaş. De familie bună. Genul vilegiaturistului de Southampton, pe care îl cunoști și tu, ce naiba!

— Nu te supăra. Întrebam și eu, așa...

— Nu m-am supărat. Am spus doar că ar trebui să-l recunoști, e genul care îți este familiar, căruia îi aparții și tu.

Ellen zâmbi.

— Am aparținut, îl corectă ea. Acum sunt o doamnă în vârstă.

— Exagerezi, o contrazise Brody. În orașul nostru, nouă din zece muieri nu pot sta lângă tine când apari în costum de baie. Brody era bucuros că soția sa era dornică de complimente și că el i le putea oferi. Acesta făcea parte din ritualul premergător actului iubirii, iar priveliștea soției

în pat îi așază dorința. Părul lung, revărsat pe umeri, se termina într-o buclă-paj, iar cămașa de noapte, cu tăietură adâncă în față, lăsa vederii sâni, cu excepția sfârcurilor ale căror pete întunecate Brody reușea totuși să le ghicească prin țesătura diafană.

— Mă duc să mă spăl pe dinți, revin repede, zise el.

Când se înapoie, era întăritat, cu erecția deplină. Se duse să stingă lumina.

— Știi, zise Ellen, ar trebui să trimitem copiii să ia lecții de tenis.

— De ce? Au cerut ei așa ceva?

— Nu. Nu explicit. Dar le-ar fi folositor mai târziu, dacă ar cunoaște sportul acesta. Îi va ajuta când vor fi mai mari.

— La ce?

— Le-ar permite să cunoască din timp societatea din care vor face parte cândva. Dacă joci bine tenis, pătrunzi ușor în orice club, iar ca membru al unui club vii în contact mai lesne cu diferite persoane importante. Acum e momentul prielnic să învețe tenisul.

— Și unde ar urma să ia lecții?

— Mă gândeam la Field Club.

— Din câte știu, nu suntem membri ai Field Club-ului.

— Dar am putea deveni. Am câteva cunoștințe, sunt membri marcanți ai clubului, care — am convingerea — dacă îi rugăm, ne-ar susține să fim acceptați și noi.

— Las-o baltă!

— De ce?

— În primul rând pentru că nu ne permit finanțele. Pariez că numai taxa de înscriere se ridică la vreo mie de dolari, plus cotizația anuală care ar costa, probabil, câteva sute. Nu avem atâția bani.

— Avem ceva economii.

— Nu ca să le oferim lecții de tenis, pentru Dumnezeu! Haide, să renunțăm la discuția asta. Întinse mâna spre întrerupător.

— Ar fi bine pentru băieți.

Brody lăsă mâna să-i cadă.

— Ascultă, noi nu facem parte din tagma celor care joacă tenis. Nu ne-am simți bine în societatea lor. Eu nu m-aș simți în apele mele, iar ei nu doresc să facem parte din rândurile lor.

— De unde știi? Până acum n-am încercat.

— Haide, scoate-ți din cap ideea asta. Stinse lumina, ridică plapuma și se strecură lângă Ellen. Și-apoi, zise el mângâind-o blând pe ceafă, există alt sport la care mă pricep mai bine.

— Băieții nu s-au culcat încă, îi atrase atenția Ellen.

— Se uită la televizor și nu s-ar mișca dacă ar exploda o bombă în apropiere. O sărută pe ceafă și începu să-i mângâie abdomenul în cerc, urcând tot mai sus cu fiecare rotație.

Ellen căscă.

— Mi-e somn, zise ea. Am luat o tabletă înainte de venirea ta.

Brody se opri brusc.

— De ce dracu ai luat-o?

— N-am dormit prea bine noaptea trecută și nu vroiam să-mi stric somnul dacă te înapoiai târziu. Așa că am luat somniferul.

— Am să arunc la gunoi blestematele alea de pilule! O sărută pe ceafă, apoi se întinse spre gură, dar nimeri tocmai când începea să caște.

— Îmi pare rău, cred că n-o să meargă, zise ea.

— Ba o să meargă, răspunse el înfierbântat. Numai să depui și tu puțin suflet, să mă ajuți.

— Sunt așa de obosită! Dar tu continuă, dacă vrei, iar eu o să mă silesc să fac față, să nu adorm.

— Rahat! exclamă furios Brody și se răsturnă, retrăgându-se în partea sa de pat. Încă nu m-am deprins să reglez cadavre!

— Ești foarte nepoliticos!

Brody nu răspunse. Continuă să stea întins, cu ochii întinși la tavan. Erechția începea să cedeze, dar presiunea persista: o simțea ca o durere surdă acolo, în vintre.

O clipă mai târziu Ellen întrebă:

— Cum îl cheamă pe prietenul lui Meadows?

— Hooper.

— Nu cumva David Hooper?

— Nu. Cred că Matt.

— Odinioară, cu mult, cu foarte mult timp în urmă, aveam un prieten cu care mă întâlneam, un băiat pe care îl chema David Hooper. Îmi amintesc...

Înainte de a-și încheia gândul, ochii i se închiseră și începu să respire adânc, cu regularitate. Adormise.

Câteva case mai încolo, într-o coșmelie șubredă, acoperită cu șindrilă, un negru stătea la picioarele patului în care se afla culcat băiatul său.

— Ce poveste să-ți citesc? întrebă el pe băiat.

— Nu vreau să-mi citești, respinse băiatul care avea șapte ani: vreau *să-mi spui* o poveste.

— Okay. Despre ce?

— Despre un rechin. O poveste cu un rechin.

Omul clipi.

— Nu, zise el. Haide să-ți spun o poveste despre... un urs.

— Nu, eu vreau despre un rechin, se încăpățână copilul. Vreau să-mi spui o poveste cu un rechin.

— Adică o poveste cu „a fost odată ca niciodată“?

— Da. Știi tu: „A fost odată ca niciodată un rechin“.

— N-o să fie o poveste prea veselă.

— De ce rechinii mănâncă oameni?

— Nu știu. Poate pentru că sunt flămânzi.

— Curge sânge dacă te mănâncă un rechin?

— Da, răspunse tatăl. Haide să-ți spun o poveste cu un alt animal. Ai să visezi urât dacă îți povestesc despre un rechin.

— Nu, n-am să visez urât. Dacă un rechin o să vre
să mă mănânce, îi trag un pumn în nas!

— Nici un rechin n-o să încerce să te mănânce, liniști bărbatul.

— De ce nu? Dacă mă duc să mă scald, pariez că ar apărea unul. Ce, rechinii nu mănâncă negri?

— Haide, termină. Nu mai vreau să aud despre rechini! Tatăl luă un teanc de cărțicele de pe noptieră și alese una. Uite, o să-ți citesc despre *Peter Pan*.

PARTEA II

CAPITOLUL ȘASE

Vineri la prânz, în drum spre casă după ce își îndeplinisese datoria ca voluntar la Spitalul Southampton, Ellen se abătu pe la oficiul poștal ca să cumpere niște timbre și să ridice din cutie eventuala corespondență sosită. La Amity nu existau postași și, în teorie, numai corespondența specială era livrată la domiciliu; dacă adresa nu depășea raza de o milă în jurul poștei. În realitate chiar și scrisorile recomandate, care se presupunea că trebuiau înmânate acasă destinatarului, zăceau în cutie până venea cineva și le lua. Cu excepția, bineînțeles, a plicurilor provenite de la Guvernul Federal.

Oficiul poștal era situat într-o clădire pătrată de pe Strada Teal, imediat după Strada Principală. Se aflau acolo 500 de cutii poștale din care 340 închiriate de localnici. Celelalte 160, destinate vilegiaturiștilor care își petreceau vacanța la Amity, erau repartizate conform capriciilor dirigintei, Minnie Eldridge. Aceia pe care îi agrea căpătau cutia mult dorită, însă numai pe timpul sezonului. Ceilalți care, nu se știe din ce motive, nu îi plăceau, trebuiau să aștepte la coadă, la ghișeu, pentru a primi corespondența. Și de vreme ce refuza să închirieze pe un an întreg o cutie poștală, turiștii — care petreceau fiecare vară la Amity — nu aveau certitudinea că vor mai dobândi râvnita cutie, în iunie, când vor reveni acolo.

În general cetățenii presupuneau că Minnie Eldridge are șaptezeci și ceva de ani și că, nu se știa prin ce mijloace, reușise să convingă autoritățile de la Washington că încă

era departe de vârsta care ar fi impus, în mod obligatoriu, să se pensioneze. Mărunțică și subțirică, părea plătândă, impresie înșelătoare căci în realitate era uimitor de puternică, mânuind cu ușurință — și cot la cot cu cei doi angajați tineri la poștă — pachetele și coletele primite. Nu se referea niciodată la trecutul sau la treburile ei particulare. Despre ea se știa doar că se născuse pe insula Nantucket, pe care o părăsise după Primul Război Mondial, venind și instalându-se la Amity; și cel mai vechi cetățean al orașului își amintea de ea. Minnie însăși se considera nu numai originară din localitate, dar și unica expertă în istoria acesteia. Nu era nevoie să o inciți prea mult pentru a o determina să țină un discurs despre eponimul orașului, o femeie oarecare pe care o chema Amity Hopwell și care fusese condamnată ca vrăjitoare. Apoi înșira cu plăcere principalele evenimente ce marcaseră istoria orașului: debarcarea unor forțe militare britanice care încercaseră — fără a reuși — să vină în sprijinul trupelor coloniale, dar se rătăciseră și umblaseră ca niște bezmetici prin Long Island; incendiul din 1823 care distrusese toate clădirile, cu excepția unicei biserici; eșuarea, în 1921, a unui vapor care transporta rom (în cele din urmă nava fusese adusă pe linia de plutire însă butoaiile descărcate, chipurile, pentru a ușura reflatarea, dispăruseră fără urmă); uraganul din 1938, precum și mult trâmbițata (dar niciodată dovedita) debarcare a unor spioni germani pe plaja din dreptul străzii Scotch, în 1942.

Ellen și Minnie se antipatizau reciproc. Ellen simțea că Minnie nu o plăcea și nu greșea. Minnie se descumpănea în prezența lui Ellen pentru că nu o putea categorisi: ea nu făcea parte — conform concepției lui Minnie — nici din populația de vară, a vilegiaturiștilor, și nici din cea de iarnă, a băștinașilor. Acesta era și motivul pentru care Ellen nu dobândise încă dreptul de a închiria o cutie poștală pe tot timpul anului, deși se măritase și rămăsese în oraș.

Când Ellen intră, o găsi pe Minnie singură, triând corespondența.

— 'Mneața, Minnie, o salută Ellen.

Minnie aruncă o privire scurtă la ceasul de pe ghișeu și răspunde:

— 'Năziua.

— Aș vrea o coală de timbre, te rog, ceru Ellen, plătind cu o bancnotă de cinci dolari și trei monede de câte un dolar.

Minnie mai repartiză câteva plicuri, lăsă pe masă teancul din mână și veni la ghișeu. Îi dădu lui Ellen timbrele solicitate, împinse în sertar banii și întrebă:

— Ce are de gând să facă Martin cu rechinul?

— Nu știu. Bănuiesc că intenționează să-l captureze, răspunse Ellen.

— Nu-l poți prinde pe leviatan cu undița!

— Poftim? Ellen era perplexă.

— Cartea lui Iov, preciză Minnie. Nici un muritor n-o să prindă peștele acela.

— De ce vorbești așa?

— Pentru că nu ne este dat nouă să-l prindem, de aia. Noi suntem sortiți pieirii!

— De ce?

— O să aflăm când o sosi sorocul!

— Așaa! Ellen puse timbrele în poșetă. Mai știi? Poate că ai dreptate. Mulțumesc, Minnie. Se îndreptă spre ieșire.

— Nu se va încumeta nimeni să facă treaba asta, mai zise Minnie înainte ca Ellen să iasă.

Ellen o luă pe Strada Principală, coti la dreapta și trecu de dugheana de antichități, oprindu-se la magazinul cu articole de fierărie. Intră, dar nimeni nu apără la clinchetul clopoțelului declanșat când deschisese ușa. Așteptă câteva clipe, apoi chemă: „Albert?” Neprimind răspuns, se duse la ușa din spatele prăvăliei de unde o scară cobora la subsol. Auzi două voci bărbătești, discutând.

— Urc îndată, răspunse Albert Morris la chemarea lui Ellen. Iată o cutie plină cu ceea ce ați cerut, alegeți, zise Morris cuiva. Căutați, nădăjduiesc că veți găsi ceea ce vă trebuie.

Morris apăru la capătul scării și începu să urce în mod deliberat foarte încet, treaptă cu treaptă, sprijinindu-se de balustradă. De-abia împlinise șaiszeci de ani, dar suferise un infarct în urmă cu doi ani.

— Tacheți pentru înfășurat parâma, zise el când ajunse sus.

— Poftim? nu pricepu Ellen.

— Tacheți, repetă Albert și explică: Tipul ăla vrea niște tacheți ca să-i fixeze pe o șalupă. Judecând după dimensiunea solicitată ai spune că e comandantul unei nave militare. Mă rog... Cu ce te pot servi?

— Prelungitorul de cauciuc la robinetul de la bucătărie s-a uzat și am nevoie de unul nou, zise Ellen. Știi, din soiul acela care pulverizează apa, ca la duș.

— Nici o problemă, uite acolo. Morris o conduse pe Ellen la un raft anume. Asta vroiai, nu? Îi întinse prelungitorul de cauciuc ce i se ceruse.

— Perfect.

— Optzeci de cenți. Plătești sau notez la catastif?

— Plătesc. Nu vreau să te încurc în socoteli pentru optzeci de cenți.

— Am notat eu sume și mai mărunte, zise Morris. Ți-aș putea spune lucruri să nu-ți vină a crede urechilor. Străbătură încăperea îngustă, iar Morris înregistrează suma la mașina de la casă care clincăni ușor.

— Cetățenii-s neliniștiți din pricina rechinului, zise el.

— Știu și nu le poți reproșa nimic.

— Ei sunt de părere că plajele ar trebui redeschise, continuă Morris fără a preciza pe cine avea în vedere.

— Eu, știi...

— Dacă m-ai întreba, eu aș zice — iartă-mi vorba — că-s niște rahați! Martin a procedat corect.

— Mă bucur, Albert, că asta e părerea ta.

— Poate că tipul care tocmai a picat la noi ne poate ajuta.

— Despre cine vorbești?

— Despre tipul ăla din Massachusetts care cîcă-i expert în materie de pește.

— A, da, am auzit de el.

— E chiar aici.

Ellen privi în jur, dar nu văzu pe nimeni.

— Jos, în beci, ăla care caută tacheții de legat parâme, o lămuri Morris.

În clipa aceea Ellen auzi pași urcând treptele. Se întoarse și îl zări pe Hooper intrînd. Instantaneu simți că o cuprinde o nervozitate de fetișcană, parcă ar fi întâlnit un curtezan uitat de ani de zile. Nu îl cunoștea pe străinul care tocmai apăruse, dar care — totuși — avea ceva familiar, ce îi amintea de cineva.

— Am găsit, zise Hooper ținînd în mână doi tacheți de oțel inoxidabil. Se duse la tejghea, zâmbind politicoș în trecere către Ellen, și-i spuse lui Morris: Sunt tocmai ce îmi trebuie. Puse tacheții pe tejghea și-i întinse negustorului o bancnotă de douăzeci de dolari.

Ellen îl privea pe Hooper și își scormonea memoria să-și precizeze de cine îi amintea tânărul. Spera că Albert Morris i-l va prezenta, dar acesta nu părea să aibă asemenea intenție.

— Scuzați-mă, se adresă Ellen lui Hooper, aș vrea să vă întreb ceva.

Hooper se întoarse spre ea și îi surâse din nou, un surâs plăcut, prietenos, care îi îmblânzea trăsăturile cam colțuroase și făcea să-i sclipească ochii albaștri.

— Vă rog, întrebați-mă, răspunse el.

— Nu cumva sunteți rudă cu David Hopper?

— E fratele meu mai mare. Îl cunoașteți pe David?

— Da, răspunse Ellen. Sau, mai bine zis, l-am cunoscut. Ieșeam împreună, dar e foarte mult de atunci. Eu sunt Ellen Brody adică Ellen Shepherd, pe atunci.

— A, da, îmi amintesc.

— Chiar vă amintiți?

— Sigur, nu glumesc. O să vă conving. Îa să văd. Aveați părul mai scurt, pieptănat paj. Purtați o brățară cu

o amuletă. Nu am uitat-o pentru că amuleta avea forma turnului Eiffel. Și obișnuiați să fredonați cântecul acela... cum îi spunea?... „Shiboom“, sau cam așa ceva.

— Cerule, aveți o memorie formidabilă! râse Ellen. Eu uitasem cântecul acela.

— În copilărie anumite lucruri îți rămân întipărite în memorie. V-ați plimbat cu David, cât timp...? Doi ani?

— Două veri, preciză Ellen. Și ne-am distrat de minune. În ultimii ani nu m-am mai gândit la vremurile acelea.

— Dar de mine vă amintiți?

— Vag, nu sunt sigură, recunosc Ellen. Țin minte că David avea un frate mai mic. Pe atunci aveți nouă sau zece ani.

— Cam așa. David e cu zece ani mai în vârstă decât mine. Îmi mai amintesc ceva: toată lumea îmi spunea Matt, aveam impresia că în felul acesta arătam mai mare. Numai dumneavoastră îmi spuneți Mathew, pretindeți că sună mai serios. Probabil că eram îndrăgostit de dumneavoastră.

— O! se îmbujoră Ellen, iar Albert Morris râse.

— Din când în când, continuă Hooper, mă îndrăgosteam de fetele cu care se plimba fratele meu.

— O!

Morris îi dădu restul lui Hooper, iar acesta îi spuse lui Ellen:

— Mă duc în jos, spre debarcader. Pot să vă las în drum?

— Mulțumesc, am venit cu mașina mea, refuză ea. Îi mulțumi și lui Morris, apoi părăsi prăvălia, însoțită de Hooper. Deci acum sunteți om de știință, zise Ellen când ajunseră afară.

— Din întâmplare, într-un anumit fel, zise Hooper. Mai întâi m-am specializat în limba engleză. Apoi am urmat un curs de biologie marină, probabil ca să-mi satisfac chemarea pentru știință. Și — pac! — am fost prins în capcană!

— A cui? A oceanului?

— Nu. Adică, da și nu. Iubeam oceanul la nebunie. Când aveam doisprezece, treisprezece ani visam să mă duc pe plajă cu un sac de dormit și să-mi petrec noaptea pe nisip, ascultând murmurul valurilor, întrebându-mă de unde vin și ce lucruri fantastice au întâlnit în calea lor. Încă de pe vremea când frecventam colegiul m-au fascinat peștii sau, mai bine zis, rechini.

— Ce pasiune teribilă, răsă din nou Ellen. Este ca și când te-ai îndrăgosti de șobolani!

— La fel gândește majoritatea celor care mă cunosc, dar se înșală, răspunse Hooper. Rechini posedă tot ceea ce un om de știință visează. Sunt minunați, Dumnezeu!, sunt fantastici! Ca o mașinărie de perfecțiune inimaginabilă! Sunt grațioși ca păsările, misterioși ca toate animalele și nimeni nu poate afirma cu precizie cât timp trăiesc sau căror impulsuri instinctive le răspund, în afara necesității de a se hrăni. Există peste două sute cincizeci de specii de rechini și fiecare se deosebește de cealaltă. Cercetătorii își petrec viața studiindu-i, iar când li se pare că au ajuns la o concluzie intervine ceva neprevăzut care le spulberă teoriile. De peste două milenii oamenii se străduiesc să descopere o substanță care să-i izgonească pe rechini, dar în zadar: până acum nu au izbutit să găsească nimic eficient scopului. Se opri, se uită la Ellen și zâmbi. Vă rog să mă iertați, nu am intenția să țin o conferință. Observații, parcă-s drogat când vorbesc despre rechini!

— După cum vedeți prea bine, nici eu nu prea știu ce vorbesc, zise Ellen. Îmi închipui că ați fost la Yale.

— Bineînțeles. De patru generații singurul descendent de parte bărbătească din familie care nu a frecventat cursurile de la Yale a fost un unchi; eliminat de la Andover, a eșuat la Miami sau Ohio. După Yale, am obținut licența la Universitatea Florida, apoi am petrecut vreo doi ani ținându-mă după rechini prin toate colțurile lumii.

— Cred că a fost interesant.

— Pentru mine a fost paradisul! M-am simțit ca un alcoolic căruia i s-au dat pe mână cheile unei distilerii.

M-am ținut de coada rechinilor în Marea Roșie și am înotat cu ei în apele australiene. Și cu cât aflam mai multe lucruri, cu atât îmi dădeam seama că știu prea puțin despre ei.

— V-ați scufundat alături de ei?

Hooper confirmă, dând din cap.

— În majoritatea cazurilor, într-o cușcă solidă, uneori, însă chiar și fără această măsură de precauție. Știu ce gândiți: că îmi caut moartea cu lumânarea. La fel gândesc mulți alții, inclusiv mama. Dar atunci când știi ce faci cu precizie, reduci pericolul aproape la zero.

— Bănuiesc că sunteți cel mai mare expert din lume în materie de rechini.

— Deloc, râse Hooper. Da! îmi dau silința să ajung. Singura expediție științifică la care aș fi ținut să particip cu orice preț, dar pe care am ratat-o a fost cea condusă de Peter Gimbel, pe care au și filmat-o. Visez această expediție! Cercetătorii s-au scufundat în apă alături de doi „mari albi“, la fel ca rechinul pripășit pe aici.

— Sunt bucuroasă că v-ați dus, zise Ellen. Probabil că ați încercat să vedeți cum arată un rechin pe dinăuntru! Dar povestiți-mi despre David. Ce mai face el?

— Face bine, din toate punctele de vedere. Este mijlocitor de afaceri în San Francisco.

— Ce înțelegeți când spuneți „din toate punctele de vedere“?

— Păi... s-a însurat a doua oară. Prima lui soție, poate că o cunoașteți, a fost Patty Fremont.

— Cum să nu! Jucam tenis împreună. David a moștenit-o, ca să mă exprim așa, de la mine.

— Căsnicia lor a durat trei ani, până când dumneaei a găsit pe altcineva, cu familia mai bine situată în lumea afacerilor... și cu o vilă la Antibes. Așa că David și-a găsit și el o fată cu tatăl acționar principal al unei societăți petroliere. E destul de drăguță, fata, dar indicele ei de inteligență nu depășește pe cel al unei plante. Dacă David ar fi avut minte și s-ar fi orientat, ar fi rămas lângă dumneavoastră.

Ellen se îmbujoră din nou.

— Sunteți foarte drăguț, zise ea.

— Vorbesc serios. În locul lui eu așa aș fi procedat.

— Vorbiți-mi despre dumneavoastră, schimbă subiectul Ellen. Care-i norocoasa care v-a acaparat?

— Până în prezent nici o ființă nu se poate lăuda cu așa ceva. Am impresia că fetele nu își dau seama că norocul se învârteste în jurul lor, râse Hooper. Dar mai bine povestiți-mi despre dumneavoastră. Ba'nu... lăsați-mă să ghicesc... Trei copii, corect?

— Corect. N-am bănuir că e atât de vizibil!

— Nu, nu asta am subînțeles, căută să o dreagă tânărul. Nu arătați deloc a mămică ce are trei copii. Soțul dumneavoastră este... stați să vedem... avocat. Aveți un apartament la oraș și o vilășoară în apropierea plajei. Sunteți cât se poate de fericită... exact ceea ce v-aș fi dorit și eu.

Ellen clătină capul și zâmbi.

— Nu chiar. Nu la fericire mă refer, ci la rest. Soțul meu e șeful poliției din Amity.

Ochii lui Hooper exprimară, doar o clipă, surpriza. Se plesni pe frunte și zise:

— Ce nărod sunt! Desigur, Brody, trebuia să fac legătura! L-am întâlnit pe soțul dumneavoastră, pare un tip strașnic.

Lui Ellen i se păru că detectează o urmă de ironie în glasul băiatului, dar își zise: „Nu fi proastă, inventezi ceea ce nu este!”

— Cât timp intenționați să rămâneți aici? întrebă ea.

— Nu știu, depinde de peștele acela. De îndată ce își ia tălpășița, plec și eu.

— Locuiți la Woods Hole?

— Nu, dar nu prea departe, la Hyannisport, unde am o casuță la malul oceanului. Toate uneltele mele sunt depozitate acolo, la țarm. Dacă pătrund zece mile în interiorul ținutului mă sâcăie claustrofobia.

— Locuiți singur?

— Singur, singurel. Eu, echipament stereo în valoare de o sută de milioane, precum și un milion de cărți! Hei, mai dansați?

— Dacă dansez?!

— Da. Tocmai mi-am amintit că ceea ce aprecia David în mod deosebit la dumneavoastră era talentul la dans. Spunea că nu a întâlnit nici o altă fată care să danseze atât de ușor. N-o să negați, nu-i așa?

Imagini din trecut, de mult uitate, se încheagară prinseră viață și începură să se învârtască în capul ei, ca o pasăre mult timp închisă în colivie, brusc slobozită și lăsată să-și ia zborul liber, stârnindu-i doruri de mult abandonate.

— O întrecere la samba, zise ea cu vădită melancolie. La Clubul Plajei. Uitasem. Nu, nu mai dansez. Martin nu dansează. Și chiar dacă ar dansa, nu se mai cântă melodiile de atunci.

— Păcat! David spunea că dansați splendid.

— A fost o noapte fermecătoare, continuă Ellen să-și depeze amintirile, iar gândul îi fugi în trecut pentru a aduna și pune cap la cap cioburile imaginilor pe care le credea uitate. Cânta orchestra lui Lester Lanin. Clubul era împodobit cu serpentine și baloane multicolore. David purta haina lui favorită, din mătase roșie.

— Acum haina îmi aparține. Am „moștenit-o” de la el, zise Hooper.

— Ce cântece frumoase am ascultat! „Muntele verde” a fost una din melodii, iar David dansa cu atâta ardoare încât de-abia reușeam să mențin ritmul. Numai valsul nu îi plăcea, zicea că îl amețea. Toți erau bronzăți, cred că nu plouase deloc vara aceea. Îmi amintesc acum, purtam o rochiță galbenă care se potrivea cu tenul meu, ars de soare. Au avut loc două concursuri: unul de *Charlestone* câștigat de Susie Kendall și Chip Fogarty, iar al doilea de samba. În încheiere au cântat „Brasil”, iar noi dansam de parcă ne pusese rălog viețile. Ne legănam înainte-înapoi, spre dreapta și spre stânga ca niște ieșiți din

minți. Când s-a întrerupt muzica am crezut că o să mă prăbușesc de epuizare. Știți ce am câpătat drept premiu? O conservă de pui pe care am păstrat-o până când s-a bombat de veche ce era, iar tata m-a pus să o arunc. Ce vremuri frumoase! zâmbi Ellen. Nu vreau să mă gândesc prea mult la ele.

— De ce?

— Totdeauna trecutul ți se pare mai frumoas decât prezentul, iar prezentul nu egalează niciodată viitorul. E deprimant să petreci timpul, mai mult decât trebuie, retrăind bucuriile de odinioară. Rămâi cu impresia că n-o să mai ai parte de așa ceva.

— Mie îmi este lesne să nu mă gândesc la trecut.

— Zău? De ce?

— Nu am amintiri prea frumoase, asta e. David a fost primul născut, pe când eu am reprezentat un accident întârziat în viața părinților mei. Se pare că rolul meu era să mențin încheagată căsnicia lor, dar am eșuat. David avea douăzeci de ani, iar eu nu împlinisem nici unsprezece când ei s-au despărțit. Iar divorțul a avut loc în condiții nu prea amicale. De fapt, părinții noștri nu se înțelegeau de câțiva ani buni când a intervenit ruptura definitivă. Vechea poveste, nimic deosebit. Dar pentru mine nu a fost distractiv, cred că am pus la inimă mai mult decât trebuia. Oricum, acum nu mă mai uit înapoi, privesc înainte la o mulțime de lucruri.

— Cred că e mai sănătos așa, aprobă Ellen.

— Nu știu. Poate că dacă aș fi avut alt fel de trecut m-aș fi gândit. Dar... destul cu astea. Trebuie să mă duc la debarcader. Chiar nu vreți să vă las undeva?

— Mulțumesc, mașina mea e parcată peste drum.

— Okay!... Hooper întinse mâna. Mi-a făcut mare plăcere. Nădăjduiesc că o să ne revedem înainte ca să plec.

— Și mie mi-a făcut plăcere, răspunse Ellen strângându-i mâna.

— Ce ar fi dacă v-aș invita la o partidă de tenis într-o după-amiază?

— O, doamne, râse Ellen, nu țin minte de când nu am mai pus mâna pe racheta de tenis. Dar vă mulțumesc pentru intenție.

— Pe curând. Hooper străbătu tropăind cei câțiva metri până la mașina sa, un Ford Pinto verde.

Ellen îl privi cum pornea mașina, o scotea din spațiul de parcare și se îndrepta spre stradă. Când trecu prin fața ei, Ellen ridică palma la nivelul umărului și o flutură cu sfială. Hooper scoase mâna stângă pe geam și o agită, în semn de răspuns. Apoi coti după colț și dispăru.

O tristețe coplesitoare, dureroasă, o năpădi pe Ellen. Își dădea seama, mai bine ca oricând în trecut, că viața ei — sau măcar cea mai frumoasă parte, marcată de tinerețe și optimism — rămăsese mult în urmă. Conștiința acestui sentiment o nemulțumi, considerându-l drept dovada de netăgăduit a faptului că era o mamă imperfectă și o soție nesatisfăcută. Își ura viața și se ura pe sine pentru că nu se putea împotrivi valului de ură ce o invadase. Își aminti versurile unui cântec pe care îl ascultase la aparatul stereo al lui Billy: „Aș da toate zilele mele de mâine, pentru una singură de ieri“. Ar fi în stare să facă un asemenea târg? se întreba ea. La ce bun să-și facă probleme? își răspunse tot ea. Zilele treceau parcă alunecând pe un tobogan fără sfârșit și nimic din tot ce fusese frumos și plăcut nu mai putea să fie recuperat!

Chipul zâmbitor al lui Hooper i se năzări, ca un fulger, în minte. „Uită-l, își zise ea. E o prostie. Ba mai rău!“

Traversă strada, se urcă în mașină și, în timp ce se încadra în trafic, îl zări pe Larry Vaughan. „Dumnezeule! își zise ea, arată la fel de trist ca mine.“

CAPITOLUL ȘAPTE

Săptămâna se încheiase în liniște, așa cum se întâmpla în mod obișnuit către sfârșitul toamnei. Cu plajele închise pentru public, cu poliția patrulând pe mal în timpul zilei, Amity era practic pustiu. Hooper patrulase și el de-a lungul țărmului cu șalupa lui Ben Gardner, dar tot ce zărise în apă fuseseră câteva bancuri de pești mai mari sau mai mici. Duminică seara, după ce petrecuse toată ziua în largul East Hampton-ului (aici plajele erau aglomerate și socotise că monstrul ar fi putut să fie atras de mulțimea sezonisților care se scăldau) îi spusese lui Brody opinia sa, anume că rechinul se retrăsese în regiunile adânci ale oceanului.

— Ce te face să crezi că a plecat? îl întreabă Brody.

— Nu există nici un indiciu al prezenței lui. În schimb sunt numeroși alți pești. Dacă „marele alb” ar fi prin împrejurimi toată fauna marină ar dispărea. Scufundătorii experimentați au constatat că acolo unde se află rechinul acesta uriaș, apele sunt liniștite, lipsește orice alt semn de viață.

— Nu-s convins, nu se lăsă înduplecat Brody. Cel puțin nu suficient ca să permit accesul pe plajă. Știa că după un sfârșit de săptămână lipsit de evenimente alarmante, se vor înmulți presiunile asupra sa — din partea lui Larry Vaughan și a altor agenți imobiliari, precum și a diverșilor negustori — pentru a anula interdicția de a se folosi plajele. Aproape că dorea ca Hooper să fi întâlnit peștele ucigaș, căci i-ar fi întărit certitudinea că măsura trebuia menținută. Însă nu exista nici o dovadă sigură, ceea ce — totuși — nu era suficient pentru spiritul său prevăzător de polițist.

Luni după-amiază ședea la biroul său, când Bixby îl anunță că era căutat la telefon de soția sa.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar vreau să mă sfătuiesc cu tine, îi spuse Ellen. Ce ai zice dacă am organiza un dineu?

— De ce?

— Doar așa, să invităm câteva persoane. Sunt ani de când nu am oferit un dineu, nici nu mai țin minte de când...

— Nici eu, zise Brody, dar mințea. Își aducea perfect aminte de ultimul dineu pe care îl organizaseră cu trei ani în urmă, când Ellen pornise cruciada reînnoșării relațiilor cu populația sosită vara. Soția sa invitase trei perechi, oameni de treabă, își aminti Brody, dar conversația fusese forțată și lăncezise. Brody și oaspeții se siliseră împreună să găsească subiecte de interes comun, dar eșuaseră. Așa că, în cele din urmă, oaspeții se mărginiseră să discute între ei, având grijă să o includă — cu toată politețea — pe Ellen în conversație de câte ori ea intervenea, spunând — de pildă — ceva în genul: „O, îmi amintesc de el!“ Fusesse tot timpul plină de nervi și, după ce oaspeții plecaseră, iar ea spălase vesela, zicându-i lui Brody de vreo două ori: „Nu-i așa că a fost o seară frumoasă?“, se închisese în baie și plânsese.

— Ce părere ai? îl întreabă Ellen.

— Nu știu. Cred că e în regulă, dacă vrei tu. Pe cine ai să inviți?

— În primul rând, cred că pe Matt Hooper.

— De ce? Mănâncă la Abelard, nu-i așa? Masa-i inclusă în prețul odăii.

— Nu asta contează, știi bine, Martin. E singur în orașul nostru și, de altfel, e un băiat drăguț.

— De unde știi? Când l-ai cunoscut?

— Nu ți-am spus? L-am întâlnit vineri, la dugheana lui Albert Morris. *Sunt sigură* că am pomenit de el.

— Nu îmi amintesc să-mi fi spus, dar nu are nici o importanță.

— Am aflat că e fratele lui Hooper pe care l-am cunoscut cândva. Și-a amintit mult mai multe amănunte despre mine, decât eu despre el. Matt este *mult mai tânăr*.

— Aha! Și când ai de gând să aranjezi cina asta?

— Eu aș zice chiar mâine seară. Dar nu vreau să fie o petrecere, ci o masă intimă, liniștită, cu câteva perechi, șase sau opt persoane în total.

— Ai să izbutești să-i determini să accepte invitația într-un termen atât de scurt?

— Nimeni nu organizează nimic în timpul săptămânii, poate — cel mult — o partidă de bridge.

— A, ai în vedere vilegiaturiști, zise Brody.

— Da, așa mă gândeam, confirmă Ellen. Matt' s-ar simți cu siguranță mai în largul său cu aceștia. Ce ai spune de familia Baxter? Ar fi corespunzători?

— Nu cred că îi cunosc.

— Ba da, prostuțule! Clem și Cici Baxter. Pe ea o cheama Cici Devenport. Locuiesc pe Scotch Street. El e în vacanță, știu pentru că l-am întâlnit pe stradă.

— E-n regulă, invită-i dacă dorești.

— Și pe cine încă?

— Pe cineva cu care să pot schimba o vorbă. Ce ai spune de soții Meadows?

— Păi... pe Harry îl cunoaște deja.

— Dar nu și pe Dorothy, iar ea e destul de guralivă ca să întrețină conversația.

— Bine, acceptă Ellen. Cred că un pic de culoare locală nu strică. Iar Harry știe tot ce se petrece prin împrejurimi.

— Nu la culoarea locală m-am gândit, zise Brody aspru.

— Știu. Nu am spus-o cu subînțeles.

— Dacă dorești culoare locală n-ai decât să-ți arunci ochii de partea cealaltă a patului conjugal!

— Știu. Repet: îmi pare rău ce am spus.

— Ce ar fi să te gândești și la o fată? Cred că ar trebui să inviți o tânără drăguță pentru Hooper.

Urmă o scurtă pauză înainte ca Ellen să răspundă.

— Dacă socotești că e bine...

— Mie puțin îmi pasă. Mi-am zis că poate s-ar simți mai bine cu o persoană de vârsta lui.

— Nu e chiar *atât de tânăr*, Martin. Iar noi nu suntem *asa de bătrâni*. Dar e-n regulă. O să caut să invit o fată care să-l poată amuza pe Matt.

— Ne vedem mai târziu, încheie discuția Brody și așeză receptorul la loc.

Era posomorât, căci presimțea că dineul nu prevestește nimic bun. Și cu cât cugeta mai mult, cu atât i se întărea convingerea că Ellen lansa o nouă campanie de pătrundere în categoria socială din care o luase el și că de data aceasta avea o pârghie de sprijin pentru atingerea țelului ei: pe Hooper.

Seara următoare Brody sosi acasă puțin după cinci. Ellen tocmai aranja masa în sufragerie. Brody o sărută pe obraz și zise:

— Tii! E mult de când n-am văzut argintăria asta.

Era darul primit de Ellen la nuntă din partea părinților.

— Așa e. Ore întregi am frecat la ea ca să o fac să strălucească.

— Ia te uită la asta! zise Brody, luând de pe masă un pahar de vin în formă de lălea. De unde le-ai cumpărat?

— De la magazinul „Lure“.

— Cât a costat? Brody puse paharul la loc, pe masă, lângă celelalte.

— Nu mult, răspuse ea, împăturind frumos un șervețel pe care îl așeză cu grijă sub două furculițe — una obișnuită, alta de salată.

— Cât a costat? repetă întrebarea Brody.

— Douăzeci de dolari. Însă o duzină întreagă.

— Observ că nu te încurci când organizezi o petrecere, zise Brody.

— Nu mai avem pahare de vin convenabile, răspuse ea parcă scuzându-se. Ultimul din vechiul set s-a spart cu luni în urmă, când Sean a umblat la bufet.

Brody numără tacâmurile.

— Numai șase? se miră el. Ce s-a întâmplat?

— Alde Baxter nu pot veni, mi-a telefonat Cici. Clem a fost nevoit să se ducă la oraș cu treburi, iar ea l-a însoțit. Vor rămâne acolo peste noapte. Glasul ei forțat voci conținea o nuanță de falsă nepăsare.

— Ce păcat! se prefăcu dezamăgit Brody, neîndrăznind să-și manifeste deschis satisfacția. Măcar ai găsit o fetișcană drăguță, potrivită pentru Hooper?

— Da, pe Daisy Wicker. Lucrează la „Bibelot“, magazinul lui Gibby.

— Când sosesc invitații?

— Familia Meadows și Daisy la șapte și jumătate. Pe Matthew l-am chemat la șapte.

— Credeam că îl cheamă Matt.

— O, e o glumă pe care mi-a amintit-o el. Se pare că așa îi spuneam când era mic. L-am poftit să vină mai devreme ca să dau prilej copiilor să-l cunoască. Vor fi fascinați, cred.

Brody își privi ceasul.

— Dacă lumea sosește la șapte și jumătate înseamnă că ne așezăm la masă la opt și jumătate sau chiar la nouă, iar eu o să mor de foame până atunci. Așa că o să-mi pregătesc un sandviș, zise el pornind către bucătărie.

— Să nu te îmbuibii, am pregătit niște bucate delicioase, să-ți lingi degetele, nu alta, strigă Ellen după el.

Brody adulmecă aromele din bucătărie, aruncă o privire spre puzderia de oale și cratițe și întrebă:

— Ce ai gătit?

— Vrăbioare de miel, cu garnitură specială. Sper să nu fac vreo prostie și să stric totul!

— Miroase plăcut, constată Brody. Dar chestia asta de lângă chiuvetă ce este? Să golesc oala și să o spăl?

Din sufragerie Ellen întrebă:

— Care chestie?

— Asta din oală, repetă Brody.

— Cum? Doamne Sfinte!... Ellen se repezi alarmată în bucătărie. Nu cumva să faci așa ceva! Îl văzu pe Brody cu fața numai zâmbet și pricepu că glumea. O, păcătosule! Îl plesni cu palma pe fund. E *gaspacho*, supă.

— Ești sigură că mai e bună? Gustă un pic și zise: Parcă-i sleită!

— Așa trebuie să fie, nepriceputule!

Brody clătină capul.

— Hooper o să răgrete că n-a fost prevăzător să mănânce la Abelard.

— Ești un ticălos! Așteaptă numai să guști și o să-ți schimbi părerea!

— Poate. Dacă apuc să trăiesc până atunci. Râse cu poftă. Se duse la frigider, scotoci puțin înăuntru și își pregăti un sandviș cu salam și brânză, mai deschise și o cutie de bere, apoi porni spre salonul de zi. O să ascult știrile, pe urmă fac un duș și mă schimb, zise el.

— Ți-am pus rufe curate pe pat. Și ai putea să te razi, îl îndemnă Ellen, ți-a crescut barba de azi dimineață până acum.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Brody prefăcându-se șocat. Cine vine la masă — prințul Filip, Jackie Onassis?

— Vreau să arăți drăguț, asta-i totul!

La șapte și cinci se auzi soneria de la intrare. Brody se duse să deschidă ușa. Își pusese o cămașă bleu, pantalonii bleumarin de la uniformă și încălțase pantofi de piele fină. Se simțea vioi, curat, bine-dispus. „La patru ace“, apreciasă Ellen. Dar când deschise ușa și îl văzu pe Hooper avu senzația că hainele sale erau cel puțin boțite, dacă nu chiar demodate. Hooper purta blugi cu manșetele evazate, încălțase mocasini indieni (fără ciorapi) și purta o bluză roșie Lacoste, cu un aligator pe piept — uniforma tinerilor bogați din Amity.

— Salut! îl întâmpină Brody. Intră.

— Salut! Hooper îi întinse mâna, iar Brody i-o strânse.

Ellen apăru din bucătărie în fustă din imprimeu, pantofi de casă și bluză albastră de mătase. La gât își pusese colierul din perle de cultură pe care Brody i-l dăruise la cununie.

— Matthew, zise ea. Mă bucur că ai venit.

— Iar eu sunt bucuros că m-ai invitat, răspunse Hooper, strângându-i mâna. Îmi pare rău că mă prezint în

halul ăsta, dar n-am adus cu mine decât haine de lucru. Tot ce pot spune e că sunt curate.

— Nu te mai scuza, arăți minunat, îl încurajă Ellen. Roșul bluzei se potrivește de minune cu părul și tenul tău bronzat.

Hooper râse, apoi se întoarse spre Brody.

— Te superi dacă îi ofer ceva lui Ellen? întrebă el.

— Ce vrei să spui? „Ce o să-i dea? se întrebă în sinea sa. Un sărut? O cutie de ciocolată? Un bobârnac în nas?“

— Nimic deosebit, zău! Un dar mic, un fleac pe care l-am luat...

— Nu mă supăr, de ce să mă supăr? răspunse Brody perplex, nedumerit că i se pusese întrebarea.

Hooper scotoci în buzunarul blugilor și scoase la iveală un pachetel înfășurat în foiță de hârtie, pe care i-l întinse lui Ellen.

— Pentru gazdă, zise el, ca să mă ierte că m-am prezentat ca un om necioplit.

Ellen se hlizi un pic, apoi înlătură cu grijă învelișul subțire: înăuntru se afla ceva asemănător unei amulete, o mică podoabă de atârnat la gât cu un lănțișor.

— E frumos. Ce este? întrebă ea.

— Un dinte de rechin, o lămuri el. Mai precis, dintele unui rechin-tigru. Armătura e de argint.

— De unde l-ai luat?

— Din Macao. Am trecut pe acolo în urmă cu vreo doi ani și am descoperit o dugheană micuță pe o străduță lăturalnică, unde un chinez și mai micuț își petrecea viața șlefuid dinți de rechin pe care îi prindea într-o armătură cu inel pentru a fi atârnat la gât, de un lănțuc. N-am rezistat să nu-l cumpăr.

— Macao, murmură Ellen. Nu aș fi în stare să-l localizez pe hartă, dacă mi s-ar cere, recunosc eu cu sinceritate.

— În apropiere de Hong Kong, interveni Brody.

— Exact, zise Hooper. Oricum, superstițioșii susțin că cine poartă amuleta asta va fi ferit de rechini. Iar eu mi-am zis că ar fi un dar potrivit în condițiile actuale.

— Într-adevăr. Ai și tu un talisman ca acesta? întrebă Ellen.

— Bineînțeles, confirmă Hooper. Dar nu știu cum să-l port. Nu-mi place să-l atârn la gât, iar dacă îl țin în buzunar am constatat că riști fie să te rănești la picior, fie să te alegi cu pantalonii găuriți. E ca și când ai avea un briceag cu lama tăioasă desfăcută. De aceea la mine pragmatismul a prevalat superstiția... Măcar atâta vreme cât sunt pe uscat.

Ellen râse și-i spuse lui Brody:

— Martin, vrei să-mi faci o favoare? Du-te sus, te rog, și adu-mi lăntșorul subțire de argint, din cutia cu bijuterii. Vreau să port chiar acum darul lui Matthew. Se întoarse spre Hooper și glumi: Nu se știe niciodată când poți da peste un rechin la dineu.

Brody porni în sus pe scară, când Ellen strigă:

— O, Martin! Spune copiilor să coboare.

În timp ce dădea colțul, Brody o auzi pe nevastă-sa spunând:

— Îmi face atâta plăcere să te revăd...

Brody intră în dormitor și se așeză pe marginea patului. Respiră adânc, încleștând și descleștând convulsiv pumnul drept. Se luptă împotriva sentimentului de mânie amestecată cu rușine, care amenința să-l copleșească și își dădea seama că nu izbutea să-și controleze pornirea. Avea senzația unui pericol din partea unui intrus ce pătrunsese în căminul său cu niște arme subtile, intangibile, cărora nu le putea face față: aspectul chipeș, tinerețea și — mai presus de toate — acea comuniune oferită de societatea căreia îi aparțineau amândoi și pe care ea — Brody știa prea bine — n-ar fi părăsit-o niciodată. De unde, la început crezuse că Ellen se folosea de Hooper pentru a-i impresiona pe ceilalți vilegiaturiști veniți în vacanță, acum avea impresia că ea căuta să-l impresioneze însuși pe Hooper. Și nu ghicea

de ce. Poate că se înșela. La urma urmei, își zise el, Ellen și Hooper se cunoșteau de mult. Poate că exagera, poate că era vorba de două vechi cunoștințe care doreau să reînnoade legăturile de prietenie... Prietenie? Cristoase! Hooper probabil că era cu zece ani mai mic (dacă nu chiar mai mult) decât Ellen. Ce fel de prieteni fuseseră?! Cunoștințe, mai degrabă. Atunci de ce își asumase ea rolul de femeie supersofisticată? Se degrada pe sine și îl înjosea și pe el, își zise Brody, punând într-o lumină falsă căsnicia lor.

— F..., izbucni cu glas tare, sculându-se în picioare. Trase un sertar de la scriu, bâjbâi până dădu de cutia cu bijuterii din care luă lăntșorul potrivit. Puse cutia la loc, împinse sertarul și ieși pe culoar. Își vârâ capul în odaia băieților și le spuse: „Haideți jos, flăcăi!” apoi se înapoie în salon.

Ellen și Hooper ședeau la câte un capăt al canapelei. Coborâse ultima treaptă când o auzi pe nevastă-sa spunându-i oaspetelui:

— Nu vrei să-ți spun Matthew?

— Nu mă deranjează, doar că îmi stârnește amintiri și, în ciuda celor ce am spus deunăzi, nu e nimic rău în asta.

Deunăzi?! Un clopoțel clincăni în mintea lui Brody. La magazinul cu articole de fierărie? Trebuie că a fost o discuție grozavă!

— Iată, zise Brody, întinzându-i lăntșorul pe care i-l solicitase.

— Mulțumesc. Ellen desprinse de la gât colierul și îl aruncă pe masă. Brody îl luă și îl strecură în buzunar. Acum Matthew, arată-mi cum se pune chestia asta.

Băieții apărură la capul scării, îmbrăcați corect cu pantaloni și bluze, și coborâră în șir indian.

— Veniți, băieți, îi chemă Ellen, să-l cunoașteți pe domnul Hooper. Acesta-i Billy Brody, are paisprezece ani, începu ea să facă prezentările. Billy scutură mâna oaspetelui. Iată-l pe Martin-junior, doisprezece ani. Iar Sean are nouă... aproape. Domnul Hooper este oceanograf.

- De fapt sunt ihtiolog, preciză Hooper.
- Ce este un oceanograf? întrebă Martin-junior.
- Un zoolog specializat în studiul peștilor.
- Ce este un zoolog? întrebă Sean la rândul său.
- Eu știu, interveni Billy. E cineva care studiază

animalele.

- Corect, zise Hooper. Bravo!
- O să prindeți rechinul? vrei să afle Martin-junior.
- O să mă străduiesc să dau de urma lui, răspunse

Hooper. Dar nu știu dacă o să-l gădesc. S-ar putea să fi plecat deja.

- Ați prins vreun rechin până acum?

— Da, dar nu unul mare ca acesta de aici.

- Rechinii depun ouă? se interesă și Sean.

— Tinere, ai pus o întrebare bună, la care răspunsul e complicat. Nu ca găinile, dacă la asta te gândești. Totuși, unii rechini, da, depun ouă.

Ellen interveni.

— Lăsați-l pe domnul Hooper să mai răsuflă, băieți. Martin, se adresează soțului, nu ne dai de băut?

- Desigur. Ce ați dori?

— Pentru mine gin cu apă tonică, ceru Hooper.

— Ellen, tu?...

— Stai să mă gândesc... Ce ar fi bun? Cred că vermut cu gheață.

- Hei, mămico, ce ai la gât? întrebă Billy.

— Un dinte de rechin. Domnul Hooper mi l-a dăruit.

— Grozav! Pot să mă uit și eu?

Brody se duse la bucătărie. Băuturile se aflau în dulăpior, deasupra chiuvetei. Ușița era înțepenită, Brody trase cu putere și rămase cu butonul în mână. Fără a se gândi îl aruncă mecanic în găleata de gunoi. Apoi dintr-un sertar scoase un tirbușon cu ajutorul căruia deschise ușița dulăpiorului. Vermut! Ce culoare putea să aibă, lua-l-ar naiba! Nimeni nu bea vermut cu gheață! Ellen prefera whisky-ul cu ghimber, când bea, ceea ce se întâmpla destul de rar. Vermut. Iată-l, în spate. Brody apucă sticla, deșurubă

dopul și o dușe la nas: mirosea a vin ieftin de fructe, din acela care se vindea cu 69 de cenți jumătatea.

Pregăti băuturile pentru Hooper și Ellen, iar el optă pentru whisky. Din obișnuință începu să măsoare cu un pahăruț destinat anume acestui scop, dar se răzgândi și umplu cam o treime din pahar, peste care turnă băutura de ghimber, până îl umplu. Adăugă câteva cubulețe de gheață, apoi apucă celelalte două pahare deja umplute. Singura posibilitate de a le duce cu o singură mână era să apuce unul cu degetul cel mare, iar al doilea să-l preseze de primul folosind alte trei degete, cu indexul vârât în pahar. Sorbi o gură din paharul său și se înapoie în sufragerie.

Billy și Martin se înghesuiseră pe canapeaua pe care sedeau Hooper și Ellen. Brody îl auzi pe acesta din urmă spunând ceva despre un porc și-pe Martin exclamând: „Tii!”

— Poftim, zise Brody, întinzând soției paharul din față, cel în care își vârâse arătătorul.

— Nu capeți bacșiș, bărbate, zise ea. Ce bine că nu te-ai făcut chelner.

Brody o privi, cumpăni o clipă dacă să-i răspundă tăios și în cele din urmă se mărgini să-i spună:

— Vă rog să mă scuzați, prințesă! Întinse lui Hooper celălalt pahar, spunându-i: Cred că asta-i ce ai comandat.

— Perfect, mulțumesc.

— Matt tocmai ne povestea că a capturat un rechin în burta căruia au găsit un porc aproape întreg, zise Ellen.

— Serios? făcu Brody așezându-se pe un fotoliu în fața lui Hooper.

— Asta n-a fost totul, sări Martin-junior. Au găsit și un sul de carton gudronat.

— Și un os omenesc, adăugă Sean.

— Am spus că semăna a os omenesc, corectă Hooper. Era greu de precizat, putea fi o coastă de vită.

— Credeam că voi, oamenii de știință distingeți imediat lucrurile astea, zise Brody.

— Nu e posibil, mai ales când e vorba de un singur os ca — de pildă — coasta unei vite.

Brody luă o înghițitură zdravănă din paharul său și oftă satisfăcut.

— Tati, i se adresa Billy, știi cum omoară delfinii pe rechin?

— Cu pușca?

— Nuu! Îl împung cu botul. Așa ne-a spus domnul Hooper.

— Grozav! exclamă Brody și își goli paharul. Mă duc să mi-l umplu, zise el. Mai vrea cineva?

— Într-o seară din cursul săptămânii?! se miră Ellen.

— De ce nu? Nu oferim în fiecare seară o cină pe cinste, dată dracului! Brody pornise către bucătărie când se auzi soneria de la intrare. Se duse și deschise ușa. În prag se afla Dorothy Meadows, mărunțică, subțirică, îmbrăcată ca de obicei într-o rochie bleumarin, cu un singur șirag de perle drept podoabă. În spatele ei văzu o fată înaltă și mlădioasă, cu părul lung revărsat pe umeri, care — presupuse Brody — era Daisy Wicker. Purta pantaloni, sandale și nu se fardase. Iar în spatele fetei zări trupul mătăhălos, inconfundabil, al lui Harry Meadows.

— Hello, îi întâmpină el, intrați.

— Bună seara, Martin, îl salută Dorothy Meadows. Ne-am întâlnit cu domnișoara Wicker când am intrat pe alee.

— Am venit pe jos, explică Daisy Wicker. A fost plăcut.

— Bine. Pofțiți înăuntru. Eu sunt Martin Brody, se prezintă el fetei.

— Știu. V-am văzut la volanul mașinii. Cred că munca dumnevoastră e interesantă.

Brody râse.

— O să-ți povestesc eu cum este, dar mi-e teamă că ai să adormi.

Îi conduse în salon pe noii sosiți și îi pasă lui Ellen ca să-i prezinte lui Hooper. Primi comenzile: bourbon cu gheață pentru Harry, apă gazoasă cu o picătură de lămâie pentru Dorothy și gin cu apă tonică pentru domnișoara

Wicker. În bucătărie, înainte de a pregăti băuturile solicitate, își umplu paharul și încep să soarbă din el, astfel că îl golise deja pe jumătate când era gata să se înapoieze în salon. Așa că își mai turnă o doză generoasă de whisky, adăugându-i puțină zeamă de ghimber. Duse mai întâi paharele celor două femei, Dorothy și Daisy, apoi reveni la bucătărie să-l ia pe al său și pe al lui Harry Meadows. Tocmai lua o ultimă înghițitură înainte de a se înapoia în salon, când apărură Ellen.

— Nu crezi că ar trebui să o lași mai moale? zise ea.

— Mă simt bine, răspunse el. Să nu-mi porți de grijă.

— Nu ești cătuși de puțin atrăgător.

— Cum așa, credeam că-s încântător?

— Deloc!

Brody zâmbi către ea și-i spuse:

— Mare brânză! Însă chiar în clipa când rostea cuvintele, în sinea sa recunoștea că soția sa avea dreptate: trebuia să tempereze ritmul băutului. Se întoarse în salon.

Copiii urcaseră în camera lor. Dorothy Meadows ședea pe canapea, lângă Hooper, cu care discuta despre munca acestuia la Woods Hole. Meadows ședea în fotoliu, în fața lor, și asculta în liniște. Daisy Wicker stătea izolată, în picioare, lângă șemineu și se uita în jur, cu un vag surâs pe buze. Brody îi înmână lui Meadows paharul și se duse la Daisy.

— Zâmbești, încep el conversația.

— Da? Nu mi-am dat seama.

— Te gândești la ceva amuzant?

— Nu. Sunt doar curioasă. Până acum n-am pus piciorul niciodată în casa unui polițist.

— Și ce te așteptai să găsești? Gratii la ferestre? Planton la ușă?

— Nuu, nimic. Eram numai curioasă.

— Și ce concluzie ai tras? Seamănă cu o locuință normală?

— Cred că da. Într-un fel.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Aha!

Fata sorbi puțin din paharul ei.

— Vă place munca de polițist? întrebă ea pe neașteptate.

Brody nu reuși să discearnă dacă întrebarea ei cuprindea și un dram de ostilitate.

— Da, răspunse el îmi place munca mea pentru că are un țel precis.

— Ce țel?

— Dumneata ce crezi? Brody se cam iritase. Respectarea legii de către toți cetățenii.

— Nu vă simțiți înstrăinat?

— De ce naiba m-aș simți înstrăinat? Înstrăinat de cine?

— De toată lumea. Vreau să spun că existența polițiștilor e justificată numai de faptul că le spun oamenilor ce nu trebuie să facă. Nu vă simțiți anormal?

O clipă crezu că fata îl lua peste picior, dar ea nu zâmbea și îl privea drept în față.

— Nu, răspunse el, nu mă simt deloc anormal. De ce ar fi mai anormală munca mea decât cea pe care o prestezi dumneata acolo, nu știu cum îi spune?

— La „Bibelot“?

— Da. De fapt, ce vindeți acolo?

— Noi le vindem oamenilor trecutul, iar lucrul acesta îi satisface.

— Ce vrei să spui? Ce-i ăla, „trecutul lor“?

— Antichități. Le cumpără clienții care urăsc prezentul și vor să aibă siguranța trecutului lor. Ori dacă nu al lor, măcar trecutul altora. O dată ce l-au cumpărat, devine proprietatea lor. Pun rămășag că e important și pentru dumneavoastră.

— Ce? Trecutul?

— Nu, siguranța cetățenilor. Nu asta se presupune că ar reprezenta una din îndatoririle polițistului?

Brody își ridică ochii și observă că Meadows își golise paharul.

— Scuzați-mă, zise el. Trebuie să am grijă și de ceilalți oaspeți.

— Bineînțeles. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră.

Brody luă paharul lui Meadows și al său și se duse în bucătărie. Ellen tocmai umplea un castron cu cartofi-pai fierbinți.

— Unde ai descoperit-o pe fetișcana aia? întrebă el. Într-o peșteră?

— Pe cine? Pe Daisy? Ți-am spus că lucrează la „Bibelot“.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Puțin. Pare foarte drăguță și isteată.

— E o încrezută! decretă Brody. Parcă-i un puștan surprins făcând ceva nepermis, iar el dă cu gura mereu și face pe istețul.

Pregăti băutura pentru Meadows, umplu și paharul său cu whisky, luând imediat o înghițitură zdravănă. În timp ce bea surprinse privirea soției fixată asupra sa.

— Ce-i cu tine? îl întrebă ea.

— Nu-mi plac străinii care mă insultă la mine acasă, asta e, răspunse el.

— Zău, Martin, sunt convinsă că nu a avut asemenea intenție, căută Ellen să-și împace soțul. Probabil că e o ființă sinceră. Știi că sinceritatea e la modă acum.

— Ei bine, dacă mai face pe sincera cu mine o să se trezească cu un șut undeva. Luă cele două pahare și porni spre ușă.

— Martin, îl opri Ellen, de dragul meu... te rog...

— Să nu-ți faci griji, o liniști Brody. Totul o să decurgă cum nu se poate mai bine. Știi cum se spune în reclamele comerciale „Fiți atenți!“

Reveni peste puțin timp în bucătărie. Amestecă din nou gin și apă tonică pentru Hooper și Daisy, dar nu reumplu paharul său. Apoi își relua locul în salon și sorbi

băutura, ascultându-l pe Meadows care se avântase într-o lungă discuție cu Daisy. Brody se simțea bine, ba chiar prea bine, și știa că se va menține în starea aceasta plăcută dacă nu va mai bea înainte de cină.

La opt și jumătate Ellen aduse farfuriile cu supă și le așeză pe masă.

— Martin, îl rugă ea, vrei să destupi sticlele de vin, în timp ce eu aranjez restul?

— Vinul?

— Sunt trei sticle, unul în frigider cu vin alb și două pe masă, cu roșu. Poți să le destupi pe toate trei. Vinul roșu trebuie să răsufle un pic și să se șambreze.

— Sigur că trebuie, încuviință Brody, sculându-se de la locul său. Cine n-ar vrea să respire?

— O, *tirbișonul* e tot pe masă, lângă sticle.

— Poftim? făcu nedumerit Brody.

— E vorba de *tire-bouchon*, adică de instrumentul acela, de destupat sticla, interveni Daisy.

O plăcere răutăcioasă inundă inima lui Brody când o văzu pe Ellen roșind. Nu numai că se simțea răzbunat, dar și despovărat de complexe și stângăciile sale de până atunci. Găsi tirbușonul la locul indicat și începu să se necăjească mai întâi cu vinul roșu. Reuși perfect cu prima sticlă dar dopul de la a doua se rupse și fărâme căzură în lichidul sângeriu. Scoase vinul alb din frigider și, în timp ce repeta operația, își suci limba în gură, străduindu-se să pronunțe corect numele scris pe etichetă: Montrachet. Când socoti că izbutise mulțumitor, șterse sticla cu șervetul și reveni în sufragerie. Ellen se așezase la capătul mesei din apropierea bucătăriei; la dreapta îl avea pe Hooper, iar la stânga pe Meadows. Lângă acesta se afla Daisy Wicker, apoi scaunul său la celălalt capăt al mesei, iar în fața fetei ședea Dorothy Meadows. Brody își ascunse brațul stâng la spate și, aplecându-se peste umărul soției, turnă vin în pahar, spunând:

— Un pahar de „Mauntracet“ din 1970, un an foarte bun, mi-l amintesc.

— E destul, zise Ellen, împingând cu degetul gâtul sticlei. Nu-l umple ochi.

— Scuzați, zise Brody și trecu la Meadows.

După ce termină de umplut toate paharele, reveni și se așază la locul său. Se uită la supa din farfurie, apoi trase cu ochiul, pe furiș, la comeseni și îi văzu puși pe treabă. Nu-i de glumit, gândi el, și înghiți o lingură plină: supa era rece, n-avea gust, dar nu era rea.

— Îmi place *gaspacho*, zise Daisy, dar îți dă atâta bătaie de cap, încât nu mă încumet prea des să o prepar.

— Mmm! făcu Brody, înghițind încă o lingură de supă.

— Obişnuieți des? se interesă Daisy.

— Nu, nu prea des, recunosc Brody.

— Ați încercat vreodată G și G?

— N-aș putea spune dacă am gustat vreodată așa ceva, răspunse Brody în doi peri.

— Trebuie măcar o dată să o gustați. Totuși, s-ar putea să nu vă placă, de vreme ce ar însemna să încălcați legea, zise fata.

— Cum adică? Vreți să spuneți că cine mănâncă din chestia aia se face vinovat de nerespectarea legii? Ce fel de mâncare e?

— *Gaspacho* cu „iarbă“¹. În loc de mărar, pătrunjel sau alte verdețuri presari puțină „iarbă“ pe supa fierbinte. Apoi inhalezi aburii și iei o lingură; iar inhalezi și din nou iei o lingură. E înnebunitor, zău!

Îi trebuiră câteva clipe până ce Brody pricepu la ce se referea fata, dar se stăpâni să-i răspundă pe loc. Săltă farfuria și luă ultima picătură de supă, apoi goli, dintr-o sorbitură, paharul de vin și se șterse la gură cu șervețelul. O privi pe Daisy, care îi zâmbea nevinovată, cu drăgălășenie, apoi se uită la soția sa care îl asculta, surâzând, pe Hooper.

1 Marijuana.

— Zău că e înnebunitor, repetă fata.

Deși se enervase, Brody se decise să se comporte cumpătat, ca să nu o supere pe Ellen.

— Nu prea găsesc că-i..., încep eu, dar fata îl întrerupse.

— Sunt sigură că Matt a încercat, zise ea.

— Se poate, conveni Brody. Dar nu prea găsesc..., vroi să-și exprime părerea, dar din nou fata îl întrerupse, adresându-se tânărului, cu glas tare, peste masă:

— Matt, te rog să mă scuzi. Conversația încetă la capătul celălalt al mesei. Sunt doar curioasă: ai gustat vreodată G și G? Apropo, doamnă Brody, *gaspacho*-ul e excelent.

— Mulțumesc. Dar ce-i G și G? întrebă Ellen.

— Am gustat-o o singură dată, dar n-aș spune că mă dau în vânt după ea, răspunse Hooper.

— Trebuie să-mi spui ce fel de supă e aia, insistă curioasă Ellen.

— O să vă spună Matt. Și tocmai când Brody se hotărâse să-și exprime părerea, fata se întoarse spre Meadows, ignorându-l pe Brody.

— Spuneți-mi mai mult despre oglinda apei, îi ceru ea vecinului de masă.

Brody se sculă și începu să adune farfuriile golite de supă. În timp ce se îndrepta spre bucătărie simți că îl invadează un soi de amețeală, dublată de o ușoară greață. Broboane de sudoare îi acoperiră fruntea. Însă până ce așeză farfuriile în chiuvetă, senzația neplăcută se risipise.

Ellen veni și ea în bucătărie, își puse un șorț și-i spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău la friptură.

— La ordin, să trăiți. Brody scoase dintr-un sertar furculița și cuțitul de tranșat friptura. Ce părere ai?

— Părere despre ce?

— Despre chestia aia, G și G. Ți-a spus Hooper despre ce e vorba?

— Da. Și m-a amuzat. Recunosc, pare să fie gustoasă.

— De unde știi? se miră Brody.

— Habar n-aveți voi, bărbații, ce-s în stare să discute cucoanele când se întâlnesc acolo, la spital. Ține, taie. Cu ajutorul a două furculițe speciale scoase friptura și o așeză pe un fund de lemn. Te rog să o tai cam de un centimetru grosime, cam așa ca la friptura de vită, îi recomandă ea.

Într-o singură privință cățeaua aia de Wicker avea dreptate, gândea Brody în timp ce tăia friptura; în clipa asta chiar că mă simt al dracului de însingurat!

O feliuță de friptură căzu și Brody exclamă:

— Hei, parcă spuneai că e friptură de miel!

— Chiar este, confirmă Ellen.

— Nu e făcută! Privește și tu. Ridică în furculiță felia pe care tocmai o tăiasse: pe margini era roză, iar la mijloc aproape roșie.

— Așa trebuie să fie, susținu Ellen.

— Nu carnea de miel, care se presupune că trebuie bine friptă.

— Martin, crede-mă, așa se prepară friptura-fluture de miel, ți-am spus doar.

— N-o să mănânc carne crudă, se enervă Brody, ridicând tonul.

— Sst! Pentru Dumnezeu! Vorbește mai încet!

— Atunci bagă înapoi la cuptor carnea asta blestemată, zise Brody în șoaptă răgușită.

— E făcută, se încapățână Ellen. Dacă nu vrei să o mănânci, n-ai decât, dar eu așa am să o servesc.

— Atunci taie tu friptura! Brody aruncă furculița și cuțitul pe platoul de lemn, luă cele două sticle de vin roșu și părăsi bucătăria.

— O mică întârziere, anunță el pe oaspeți, până ce bucătăreasa omoară cina: a încercat să ne-o servească așa cum era, dar a mușcat-o de picior! Aplecă sticla de vin deasupra unui pahar gol și, în timp ce turna, comentă. Mă întreb de ce nu se poate servi vinul roșu în paharul de vin alb.

— Din cauza gustului, a aromei, care diferă, îl lămurî Meadows.

— Cu alte cuvinte te balonează, conchise Brody. Umplu paharele, se așază pe scaunul său și luă o gură de vin. Bun! aprecie el și mai sorbi o dată și încă o dată. Apoi turnă și umplu la loc paharul.

Ellen apăru cu friptura pe fundul de lemn și o așază pe măsuta alăturată, unde se mai afla o stivă de farfurii. Se înapoie la bucătărie și reveni cu două platouri de legume.

— Nădăjduiesc că e bună, n-am gustat-o, zise Ellen referindu-se la friptură.

— Ce este? se interesă Dorothy. Aroma pe care o emană e delicioasă!

— Friptură-fluture de miel. Marinată.

— Adevărat? Cu ce ai marinat-o?

— Cu ghimber, sos de soia și alte asemenea ingrediente. Ellen puse câte o felie groasă de friptură pe fiecare farfurie, adăugă sparanghel și dovlecei franțuzești, iar Meadows le luă pe rând și le transmise din mână în mână în jurul mesei.

După ce toți oaspeții fuseseră serviți, iar Ellen se așezase și ea, Hooper ridică paharul său.

— Propun un toast în cinstea gospodinei-bucătărese, zise el. Ceilalți îi urmară exemplul, luând paharele în mână, iar Brody ură:

— Noroc!

Meadows luă o bucățică de friptură, o mestecă încet, profesional, savură și exclamă:

— E fantastic! Parcă-i mușchi de vită, doar că e mai bun! Ce gust minunat!

— Complimentul emanând de la tine, Harry, îl prețuiesc în mod deosebit, îi mulțumi Ellen.

— E delicioasă, Dorothy își susținu soțul. Ellen, promite-mi că o să-mi dai și mie rețeta și o să mă înveți cum să o prepar. Harry nu m-ar ierta dacă nu îi pun pe masă măcar o dată pe săptămână o friptură ca aceasta.

— Mai bine ar jefui o bancă, interveni Brody, fără noimă.

— Dar e delicioasă, Martin, nu ești de părerea mea? insistă Dorothy.

Brody nu răspunse. Începu să mestece o bucățică de friptură, când simți că i se face rău din nou și că, iarăși, broboane de sudoare îi acoperă fruntea. Avea senzația că plutește, că o forță exterioară îi controlează ființa. Furculița atârna greu și o clipă se temu că o va scăpa din mână în farfurie, zdrăngănind cu zgomot. Strânse pumnul cu nădejde. Era sigur că limba nu l-ar ajuta dacă ar încerca să vorbească. De vină era vinul. Cu infinite precauții și cu exagerată grijă împinse paharul din fața sa încet, ușor, cât mai departe de farfurie. După care își retrase mâna cu degetele mângâind fața de masă, de frică să nu răstoarne vreun pahar din cele înșirate, apoi se rezemă de spătarul scaunului și răsufală adânc, ușurat. Încercă să-și focalizeze privirea, încă tulbure, pe tabloul atârnat pe perete, deasupra capului soției, dar atenția îi fu captată de imaginea lui Ellen care vorbea cu Hooper. De fiecare dată când ea spunea ceva, punea mâna pe brațul interlocutorului — ușor, își zise Brody, dar cu o nuanță intimă — parcă și-ar fi șoptit reciproc secrete. Ultimele cuvinte pe care auzul său izbuti să le surprindă fură: „Nu-i așa?” Cine le rostise, cât timp trecuse? Nu știa. Se uită la Meadows, care discuta cu Daisy, apoi se întoarse spre Dorothy și zise cu glas gros:

— Da.

— Poftim, Martin? Dorothy își ridică ochii spre Brody. Ai zis ceva?

Brody nu era în stare să vorbească. Ar fi vrut să se ridice de pe scaun dar nu se încumeta: nu avea încredere că îl vor ține picioarele. N-am să izbutesc, în halul în care mă aflu, să mă mișc fără să mă sprijin de ceva. Așa că mai bine stau liniștit până îmi revin, își zise el.

Și într-adevăr, începu să se simtă mai bine, capul i se limpezi. Ellen continuă să pună mâna pe brațul lui Hooper, cu care încă discuta. Vorbea și îl atinge, vorbea și îl atinge.

— Tii, ce cald e, zise Brody. Se sculă și se duse, pășind cu mare atenție, la fereastra pe care o deschise larg;

își scoase capul afară, sprijinindu-se de pervaz. Frumoasă noapte, constată el. Își îndreptă bustul. Mă duc să beau un pahar cu apă, mai zise și porni spre bucătărie, clătinându-și capul. Deschise robinetul și își tamponă fruntea înfierbântată cu apă rece; bău și un pahar, îl reumplu și îl goli din nou. Respiră adânc de câteva ori, apoi se înapoie în sufragerie, luându-și locul la masă. Privi cu scârbă la mâncarea din farfurie, stăpânindu-și un fior de greață, și zâmbi spre Dorothy.

— Mai dorește ceva? Avem încă din belșug, îi îmbie Ellen pe oaspeți.

— Păi, zise Meadows, cred că e bine să-i servești mai întâi pe ceilalți, că dacă începi cu mine, iar eu îmi pun mintea, n-o să rămână nici urmă de friptură.

— Știi ce ai să spui mâine? interveni Brody.

— Ce?

— „Nu-mi vine să cred că am fost în stare să dau gata toată friptura“, răspunse Brody cu voce baritonală, gravă.

Meadows și Dorothy râseră cu poftă, iar Hooper se amestecă și el, zicând — într-un falseto ascuțit:

— Nu, Ralph, *eu am mâncat-o!*, făcând-o și pe Ellen să râdă.

Totul se desfășura în condiții bune.

Când fu adus desertul — un morman de înghețată de cafea, plutind într-o băltoacă de cremă de cacao — Brody revenise deja la normal. Se servi cu două porții, sporovăi bine-dispus cu Dorothy și îi zâmbi lui Daisy, când aceasta îi povesti o întâmplare nostimă ce avusese loc de Ziua Recunoștinței, anul trecut. Daisy îi relată cum preparase curcanul tradițional, umplându-l cu ingrediente aromate de tot felul, în care amestecase și marijuana.

— Singura grijă mi-a provocat-o mătușa, o fată bătrână, care m-a vizitat în dimineața respectivă, întrebându-mă dacă poate veni și ea la cină. Ce era să fac? Nu o puteam refuza. Dar curcanul fusese deja preparat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brody.

— Am încercat să o tratez cu o bucată simplă de curcan, dar ea a intervenit și a cerut insistent să guste și umplutura. N-am avut încotro și mi-am zis: „Ducă-se la naiba“, servind-o cu o lingură plină.

— Și?

— La sfârșitul mesei mătușa se hlizea și chicotea veselă, ca o fetișcană. Ba chiar a vrut să danseze.

— Bine că n-am fost acolo, zise Brody. Te-aș fi arestat pentru corupere morală de fecioare.

Trecură în salon unde fu servită cafeaua. Brody oferi băuturi, dar numai Meadows acceptă.

— Un coniac micuț, ceru el.

Brody umplu păhăruțul lui Harry și câteva clipe cumpăni dacă să toarne și pentru el, dar rezistă ispitei și renunță. Să nu lorțăm șansa, își zise el.

Puțin după zece Meadows câscă și i se adresă soției:

— Dorothy, cred că e vremea să le mulțumim gazdelor. Altminteri o să-mi fie greu să răspund încrederii ce mi-a acordat-o publicul, dacă rămân prea târziu.

— Și eu o să plec, zise Daisy. Dimineața la opt trebuie să fiu prezentă la serviciu. Nu pentru că ne-ar asalta clienții, în ultimul timp nu am vândut cine știe ce.

— Nu sunteți singurii, draga mea, o consolă Meadows.

— Știu, dar când lucrezi pe bază de comision, stagnarea afacerilor se resimte și mai mult.

— Ei bine, să sperăm că am depășit ceea ce a fost mai rău. Expertul aici de față ne spune că există șanse bune ca leviatanul să fi părăsit apele din zona noastră.

Meadows se ridică în picioare.

— O șansă, preciză Hooper. Sper. Se ridică și el în picioare, zicând: Trebuie să plec și eu.

— O, nu pleca! îl rugă Ellen. Cuvintele fură rostite pe un ton mai tare și mai acut decât intenționase, și în locul unei intervenții formale, de politețe, ele căpătară aspectul unei rugăminți, plină de ardoare. Ellen își dădu seama și, stingherită, adăugă repede: E devreme, de-abia e zece.

— Știu, răspunse Hooper, dar mâine dimineață, dacă vremea e frumoasă, vreau să ies în larg. Iar acum o pot duce acasă pe Daisy cu mașina mea.

— Ar fi amuzant, zise Daisy. Ca de obicei vorbise fără nici o intonație, astfel că nu se putea deduce ce sentiment se afla în spatele cuvintelor pe care le rostise.

— O poate lua Harry, cu mașina lui, mai încercă Ellen să insiste.

— Da, admise Hooper, dar zău că trebuie să mă scol foarte devreme. Mulțumesc, totuși, pentru intenție.

Își luară bun-rămas în fața intrării, fură rostite complimente formale, mulțumiri excesive. Hooper plecă ultimul, iar când întinse mâna Ellen i-o cuprinse în ambele ei palme și îi spuse:

— Îți mulțumesc mult pentru dintele de rechin.

— Cu plăcere. Mă bucur că ți-a plăcut.

— Îți mulțumesc și pentru că ai fost drăguț cu băieții. Te-au așteptat cu nerăbdare și fascinație să te cunoască.

— Și eu eram dornic să-i cunosc. M-a cuprins un sentiment, totuși, puțin cam straniu. Probabil că aveam vârsta lui Sean când te-am cunoscut și nu te-ai prea schimbat de atunci.

— Ei bine, *tu te-ai schimbat*, nu încape îndoială, replică Ellen.

— Nădăjduiesc. Nu mi-ar plăcea să rămân veșnic la vârsta de nouă ani.

— O să avem prilejul să te revedem înainte de plecare? întrebă Ellen.

— Poți să te bizui pe mine, îi răspunse tânărul.

Ellen așteptă până când ultima mașină părăsi aleea din fața casei apoi stinse lumina de la intrare, se înapoie în salonul de zi și, fără a rosti un cuvânt, începu să adune paharele, ceștile de cafea și scrumierele.

Brody duse un morman de farfurii și le stivui în chiuveta de la bucătărie.

— Ei bine, totul a decurs cum trebuia. Brody rostise observația fără nici o intenție sau subînțeles și nu aștepta decât afirmația obișnuită.

— Nu am de ce să-ți mulțumesc, zise Ellen.

— Cum?!

— Te-ai purtat îngrozitor!

— Chiar așa?! Brody era sincer uluit de înverșunarea cu care soția sa formulase acuzația. E adevărat, am fost cam grosolan, recunosc eu el. Dar n-am crezut...

— Ai fost îngrozitor toată seara, de la început și până la sfârșit, continuă Ellen.

— E o porcărie ceea ce afirmi!

— Ai să trezești copiii!

— Nu-mi pasă! N-o să-ți permit să descarci pe mine nervii și insatisfacțiile tale, spunându-mi că-s un rahat!

Ellen surâse cu amărăciune.

— Vezi? Iar începi!

— Ce încep? Ce vrei să spui?

— Nu mai discut subiectul acesta!

— Uite-așa! Nu vrei să discuți! Ascultă... Bine, n-am avut dreptate cu nenorocita aia de carne. Trebuia să fiu mai rezonabil și îmi pare rău. Dar...

— Am spus că nu mai vreau să discut!

Brody era pus pe harță, gata să explodeze, să se certe la cuțite. Totodată însă era suficient de conștient că singurele arme pe care le putea folosi cu eficiență erau cruzimea și insinuările, iar Ellen atâta aștepta ca să izbucnească în lacrimi. Iar lacrimile — vărsate fie simultan cu orgasmul, fie din pricina mâniei — îl deconcertau. De aceea, se mărgini să repete:

— Ei bine, îmi pare rău, și părăsi bucătăria, luând-o pe scări în sus.

În dormitor, în timp ce se dezbrăca, își zise că unicul motiv al necazurilor sale și sursa tuturor întâmplărilor neplăcute din ultima vreme era un pește, un rechin

nenorocit, fără creier, pe care nici măcar nu îl văzuse cum arăta. Aspectul grotesc al situației îl făcu să zâmbească.

Se aruncă în pat, își puse capul pe pernă și adormi instantaneu.

Un băiat și prietena sa ședeau la unul din capetele tejghelei de mahon al barului „Randy Bear” și beau bere. Băiatul, în vârstă de optsprezece ani, era fiul farmacistului local.

— O să trebuiască să-i spui, totuși, începu fata.

— Știu. Și când o auzi, o să-l apuce pandaliile.

— Nu-i vina ta.

— Știi ce o să spună el? Că a fost vina mea, că am făcut vreo boroboață, altminteri nu m-ar fi concediat pe mine, ci pe altcineva.

— Tocmai că au pus pe liber și pe mulți alți băieți.

— Dar au și reținut pe mulți.

— Pe ce criterii?

— N-au precizat. Au spus doar că n-au sosit destui sezonisti și că din cauza asta sunt siliți să reducă personalul. Suflete! Când o afla, bătrânului o să-i vină să se urce pe tavan!

— N-ar putea interveni pentru tine? Bănuiesc că are o cunoștință pe acolo și dacă i-ar spune că ai nevoie de bani pentru colegiu...

— N-o să facă așa ceva. Ar considera că se milogește. Băiatul termină de băut berea. Nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut: afacerea.

— O, Michael, să nu faci asta! Este primejdios. Te-ar putea aresta.

— Iată o alternativă grozavă: colegiul sau pușcăria! Nu-i așa?

— Ce ai să-i spui tatălui tău?

— Nu știu. Poate că o să-i spun că m-am apucat să vând curele.

CAPITOLUL OPT

Brody se trezi brusc, propulsat parcă de o senzație care îl avertiza că ceva nu era în regulă. Întinse brațul să o simtă pe Ellen, dar constată că nu era la locul ei, în pat. Se sculă și o văzu șezând pe scaun în fața ferestrei. Ploaia bătea în geamuri, vântul șuiera printre copaci.

— Păcătoasă vreme, nu? încercă el să înjghebeze un dialog. Ellen continuă să privească traiectoria picăturilor de ploaie ce se prelingeau pe geamuri, fără să răspundă. Cum de te-ai trezit așa de devreme?

— N-am putut dormi.

Brody căscă.

— În privința asta eu n-am avut probleme, zise el.

— Nu mă surprinde.

— Ei, haide! O luăm de la început?

Ellen clătină capul.

— Nu. Îmi pare rău. Nu am spus-o cu intenție. Părea abătută, tristă.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă Brody.

— Nimic.

— Dacă spui tu... Se dădu jos din pat și intră în baie.

Se bărbieri, se îmbracă și coborî la bucătărie, unde băieții tocmai terminau micul dejun. Ellen prăjea un ou pentru el.

— Ei, flăcăi, ce program aveți, pe o vreme așa de aiurită? se interesă el.

— O să curăț mașinile de tuns iarba, răspunse Billy, care lucra la un grădinar local, în timpul vacanței mari. Tii! Așa nu-mi place vremea ploioasă și mohorâtă!

— Dar voi? se adresă Brody lui Martin și lui Sean.

— Martin o să se ducă la Clubul Băieților, iar Sean își va petrece ziua la Santos, răspunse mama în locul copiilor.

— Și tu?

— Am zi plină la spital. Apropo, să nu uit, n-o să fiu acasă la prânz. Vrei să cumperi ceva de mâncare din oraș?

— Bineînțeles. N-am știut că miercuri lucrezi toată ziua.

— Nu în mod obișnuit. Una din fetele-voluntare s-a îmbolnăvit, iar eu i-am promis că o voi înlocui.

— Aha.

— Dar o să fiu înapoi la timp pentru cină.

— Perfect.

— Ai putea să-i lași în drumul tău pe Martin și pe Sean? Aș vrea să fac câteva cumpărături înainte de a mă duce la spital.

— Nici o problemă.

— La înapoiere îi aduc eu.

Întâi plecă Brödy, împreună cu cei doi frați mai mici. Billy se înfășură — din cap pînă în picioare — cu niște folii impermeabile, încălecă pe bicicletă și porni, pedalând, către locul său de muncă.

Ellen se uită la ornicul de pe perete: mai erau câteva minute până la opt. Oare-i prea devreme? se întrebă ea. Poate. Totuși prefera să-i vorbească acum, până nu apuca să plece, ca să nu irosească prilejul. Întinse mâna și și-o privi, străduindu-se — fără succes — să-și stăpânească tremurul incontrollabil al degetelor. Nervozitatea care o cuprinsese o făcu să zâmbească. „Ce grozavă complotistă mai sunt!“ își șopti ea. Urcă înapoi în dormitor, se așeză pe marginea patului și luă cartea verde de telefoane. Găsi numărul de la Abelard Arms Inn, puse mâna pe telefon și ezită câteva clipe, apoi ridică receptorul, formând numărul.

— Abelard Arms, auzi în receptor.

— Camera domnului Hooper, vă rog. Matt Hooper.

— O clipă... Hooper, da, iată: doi, zero, cinci. Vă fac legătura.

Ellen auzi telefonul sunând o dată, apoi încă o dată. Își auzea inima bubuind și vedea zvâcnind pulsul la vâna de la încheietura mâinii. Întrerupe, își zise ea, mai ai timp!

— Alo? auzi vocea tânărului.

O, doamne, gândi ea, dacă Daisy e cu el?!

— Alo?

Ellen înghiți în sec și vorbi.

— Bună... Sunt... sunt eu, Ellen.

— A, bună, Ellen.

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu. Tocmai mă pregăteam să mă duc să iau micul dejun.

— Bine. Nu-i o zi prea frumoasă, nu-i așa?

— Da, dar nu mă deranjează. E un lux pentru mine să dorm așa de mult.

— Ai să poți... Ai să lucrezi astăzi?

— Nu știu. Tocmai mă întrebam. În orice caz, nu pot ieși cu barca și nici nu nădăjduiesc să fac ceva.

— O! Ellen se opri, luptând împotriva ametelei care o amenința. Dă-i drumul, întreabă-l, își zise ea. Mă gândeam... Nu, fii atentă, ia-l cu binișorul, mai pe ocolite. Vroiam să-ți mulțumesc pentru frumosul talisman pe care mi l-ai dăruit.

— N-ai pentru ce. Mă bucur că ți-a plăcut. Eu ar trebui să-ți mulțumesc, m-am simțit așa de bine aseară la voi.

— Și eu... și noi. Sunt bucuroasă că ai venit.

— Da.

— A fost ca pe vremuri.

— Da.

Acum, își zise ea, spune-i. Cuvintele îi izbucniseră de pe buze.

— Mă întrebam, dacă nu lucrezi astăzi... vreau să spun că dacă n-ai să ieși cu șalupa, mă întrebam dacă... dacă nu ți-ar plăcea... dacă ești liber, să luăm masa de prânz împreună.

— Prânzul?

— Da. Știi, doar dacă n-ai alt angajament... mă gândeam să prânzim împreună.

— Noi? Adică împreună cu tine și cu șefu?

— Nu, doar noi doi. Martin mănâncă de obicei la birou. Dar nu vreau să-ți încure programul său să te deranjez cumva. Adică, dacă nu ai mult de lucru...

— Nu, nu, e în regulă. De ce nu? Sigur. Unde socotești că am putea?..

— La Sag Harbour, e un local minunat, Banner's îi zice, îl știi? Ellen nădăjduia că va primi răspuns negativ; nici ea nu fusese niciodată la localul respectiv, ceea ce ar fi însemnat că șansele de a se întâlni cu un cunoscut erau minime. Dar am auzit că e un local bun, liniștit și intim.

— Nu, n-am fost niciodată acolo, răspunse Hooper, așa cum sperase Ellen. Dar Sag Harbour... E o bună bucată de drum până acolo.

— Nu-i așa departe, zău, pledă Ellen. Doar vreo cincisprezece — douăzeci de minute cu automobilul. Ne-am întâlni la Banner's, când îți convine.

— La orice oră dorești tu.

— Atunci în jur de douăsprezece și jumătate?

— E-n regulă. Ne vedem acolo la douăsprezece și jumătate.

Ellen puse receptorul în furcă. Măinile îi tremurau, dar era transportată, tulburată, cu simțurile ascuțite și deosebit de receptive. Respiră adânc și de fiecare dată când aspira savura aromele din jur. Urechile ei percepeau o simfonie de sunete mărunte, domestice, gospodărești, un scârțâit, foșnete, ciocănituri ușoare. Reînviase și se trezise în ea sentimentul feminității cu mai multă tărie și acuitate decât în toți anii din urmă, o senzație caldă, umedă, deopotrivă delicioasă și tulburătoare.

Se duse la baie și făcu un duș. Se depilă pe picioare și la subsuori. Regretă că nu își procurase din timp un deodorant igienic pentru femei, din acelea a căror reclamă o întâlnise adesea în presă. În lipsa acestuia se pudră și își tamponă cu apă de colonie lobii urechilor, încheieturile brațelor și spatele genunchilor, precum și sfârcurile sânilor și zonele genitale.

Apoi se duse în fața oglinzii lungi și își examină critic trupul care se reflecta în întregime ochilor ei; avea forme atrăgătoare — fără îndoială — dar, oare, va fi acceptată ofranda sa? Nu suporta gândul că ar putea fi refuzată. Trudise pentru a-și menține trupul nealterat, pielea catifelată, liniile unduioase, tinerești. Aproape că nu avea cute la ceafă, în orice caz, erau invizibile. Fața îi era netedă, nemarcată de riduri, punge la ochi sau de alte vătămări provocate de trecerea timpului. Se privea cu mândrie și își admira conturul sânilor. Avea mijlocul ca tras prin inel, pânțelele plat — răsplata și rezultatul nenumăratelor ore de gimnastică efectuată cu asiduitate după nașterea fiecărui copil. Singura problemă, își zise ea, o constituiau șoldurile care nu puteau înșela pe nimeni că ar fi feciorelnice: ele trădau maturitatea, erau — așa cum se exprimase odată Brody — „șolduri ce rodiseră”. Amintirea soțului îi provocă în inimă un junghi de remușcare, dar excitația care o cuprinsese o înlătură iute. Avea picioare lungi și zvelte ce porneau din fesele micișe, ca niște pernițe. Gleznele delicate și labele picioarelor — cu unghiile armonios tăiate — erau perfecte, chiar și după standardele unui pedofil pretențios.

Își puse îmbrăcămintea de lucru, obișnuită, când se ducea la spital. Din fundul dulapului luă o pungă de plastic în care introduse o pereche de bikini, un sutien, o rochiță ușoară de vară, de culoarea levănțichii, împăturită cu grijă, o pereche de pantofi cu tocul jos, un spray deodorant, un tub cu pastă de dinți și o periuță, precum și un flacon de plastic cu pudră. Se duse la garaj și aruncă punga astfel încărcată pe fotoliul din spatele Volkswagen-ului „broască-țestoasă”. Se urcă la volan și porni spre Spitalul Southampton.

Drumul monoton, plicticos, accentuă oboseala acumulată timp de multe ore. Noaptea trecută nu dormise. Se perpelise în pat și, când nu mai putuse răbda, se sculase și se așezase în fața terestrei, cu inima palpitând de emoții și de regrete, cu conștiința încărcată de sentimentul

vinovăției. Nu reușea să-și precizeze când i se iscase în cap și ticluisese planul nesăbuit și, evident, primejdios pe care vroia să-l înfăptuiască acum. Îi încolțise subit în minte chiar de la prima întâlnire cu Hooper, se străduise — zadarnic — să-l dea uitării, apoi cumpănise riscurile și ajunsese la concluzia că merita să încerce, deși nu prea știa ce foloase ar trage din această aventură. Își dădea seama că tânjește după o schimbare — orice schimbare — în viață, ținea să se convingă, să capete certitudinea că încă putea fi dorită de un bărbat, nu doar de soțul ei, căci în privința lui știa la ce se putea aștepta, ci de către unul din aceia pe care îl socotea demn de ea; din categoria cărora considera că încă făcea parte. Simțea că dacă nu găsea un remediu o parte din ființa ei — partea pe care o prețuia cel mai mult — va pieri. Poate că reînvierea trecutului nu era posibilă; nădăjduia totuși că măcar o va retrăi fizic și mental. Dorea cu ardoare neostoită o injecție, o transfuzie din esența trecutului și consideră că numai Hooper îi putea împlini năzuința. Gândul iubirii nu îi trecuse prin minte și nici nu visase o legătură fie profundă, fie trainică. Vroia doar să fie slujită pentru a-și recâștiga încrederea în sine.

Fu recunoscătoare că, după sosirea ei la spital, sarcina ce i-o atribuisese șefa o obliga să se concentreze, să discute cu pacienții, astfel că nu rămânea timp gândurilor să o năpădească, tulburând-o. Schimbă, ajutată de o altă voluntară, cearșafurile paturilor ocupate de bătrâni și bătrâne pentru care spitalul reprezenta colacul de salvare, iar pentru unii chiar ultimul cămin. Era nevoită să rememoreze numele copiilor acestora stabiliți în localități îndepărtate, să născocească scuze plauzibile pentru a justifica de ce nu primiseră vești de la ei. Trebuia, de asemenea, să reconstituie intrigile filmelor vizionate la televizor și să facă presupuneri de ce cutare personaj își abandonase soția pentru o femeie care era o aventurieră de speță inferioară.

La douăsprezece fără un sfert Ellen spuse șefei, care îndruma voluntarele, că nu se simțea bine. Tiroida îi dădea din nou de furcă și, în plus, era la ciclu. De aceea dorea

să se culce puțin în salonul afectat personalului din spital; iar în eventualitatea că odihna și — poate — un scurt somn nu o vor ajuta să-și revină, probabil că va pleca acasă. Se bizuia pe faptul că dacă nu o vor, vedea la treabă până la unu și jumătate, șefa va presupune că plecase, așa cum o avertizase. Nădăjduia că explicația pe care o oferise va fi suficient de convingătoare pentru ca nimeni să nu o caute.

Se dușe, deci, în salonul respectiv, numără până la douăzeci, apoi crăpă ușa cu infinite precauții ca să vadă dacă nu cumva se afla cineva pe coridor. Nu zări pe nimeni. Majoritatea personalului era deja sau se afla în drum spre bufetul care se găsea la celălalt capăt al clădirii. Ieși pe culoar, închise ușa cu grijă în urma sa, și se grăbi să dea colțul, ca să iasă pe poarta lateralnică a clădirii, de unde se putea duce la spațiul de parcare pentru lucrătorii spitalului.

Parcursese cea mai mare parte a drumului către Sag Harbour când opri în fața unei stații de benzină. După ce i se umplu rezervorul și plăti, întrebă unde este toaleta pentru femei. Bărbatul de la pompă îi dădu cheia, iar ea trase mașina pe partea laterală a benzinăriei, în fața toaletei. Descuie ușa și — înainte de a intra — înapoie cheia. Luă din mașină punga de plastic cu lucrurile pregătite și, în sfârșit, păși în toaletă, blocând ușa cu ivărul.

Se dezbracă și, stând desculță pe podeaua rece de ciment, se uită la imaginea care se reflecta în oglinda plasată deasupra chiuvetei. Un fior de îngrijorare, provocat de riscul la care era conștientă că se expunea, îi străbătu trupul. Pulveriză deodorant la subsuori și pe picioare, luă chiloții curați din pungă și îi îmbracă. Scutură puțină pudră în fiecare cupă a sutienului, apoi își struni sânii în ele. După aceea scoase cu grijă rochia, o desfășură și cercetă dacă nu cumva se mototolise sau făcuse cute și o trase peste cap. Cernu puțină pudră în fiecare pantof și se încălță, se spală pe dinți și se pieptănă, apoi îndesă rochia de lucru în punga de plastic și deschise — în sfârșit — ușa. Privi în stânga și în dreapta și, nezăbind pe nimeni, se duse repede la mașină,

aruncă punga pe fotoliul din spate și urcă fără zăbavă la volan.

Când trecu prin fața benzinăriei Ellen se chirci un pic pentru ca lucrătorul care o servise să nu observe că se schimbase, dacă întâmplător s-ar fi uitat spre ea.

La douăsprezece și un sfert sosi la destinație. Banner's era un mic restaurant situat la malul oceanului, în Sag Harbour, unde amatorii puteau servi cotlete și mâncăruri excelente din pește. Spațiul de parcare se afla în spate ceea ce îi convenea de minune lui Ellen. Nu dorea să-i fie recunoscută mașina de vreo cunoștință care întâmplător ar fi trecut tocmai atunci pe șosea.

Alesese dinadins Banner's căci se știa că era localul de întâlnire preferat de pescarii ce reveneau după-amiaza din larg, ceea ce făcea să se presupună că avea puțini clienți la vremea prânzului. Pe deasupra era un local scump, fapt ce întări convingerea că rezidenților permanenți și negustorilor din partea locului nu prea le dădea mâna să-l frecventeze. Ellen scoase portofelul și numără banii pe care îi avea: aproape cincizeci de dolari, toată suma pe care o păstrau în casă pentru cheltuieli urgente și neprevăzute. Făcu și monetarul: o bancnotă de douăzeci, două de câte zece, una de cinci și trei de câte un dolar, pentru că vroia să pună la loc, în cutia de cafea din bucătărie, exact aceleași monede pe care le luase.

În parking se aflau două automobile — un Chevrolet Vega și unul mai mare, de culoare crem. Ellen își amintea că mașina lui Hooper era verde și purta un nume de animal marin. Se dădu jos de la volan și se îndreptă cu pași repezi spre restaurant, cu palmele pe cap pentru a-și proteja coafura de ploaia fină, pulverizată din văzduh.

Înăuntru domnea semiîntinericul însă datorită vremii posomorâte, ochii i se obișnuiră în câteva secunde. O singură încăpere, un bar în partea dreaptă și vreo douăzeci de mese la mijlocul salonului, așa se prezenta restaurantul. În partea stângă erau aliniate vreo opt separeuri, iar pereții

erau tapetați cu afișe prezentând lupte cu tauri sau făcând reclamă unor filme.

O pereche — în jur de treizeci de ani, aprecie Ellen — ședea la o masă lângă fereastră. Barmanul, un tânăr cu barbă à la Vandyke și în cămașă încheiată până sub bărbie, ședea la casă și citea *Daily News* din New York. Erau singurele persoane din local. Ellen își consultă ceasul și constată că era aproape douăsprezece și jumătate.

Barmanul o luă în primire, salutând-o.

— Bună. Cu ce vă pot servi?

— Da... da. Îndată. Dar mai întâi aş dori... îmi puteţi spune unde e toaleta?

— La capătul barului, la dreapta, coborâţi şi prima uşă la stânga.

— Mulţumesc. Ellen străbătu traseul indicat, găsi toaleta şi intră. Se opri în faţa oglinzii, ridică palma şi o strânse, constatând că pumnul îi tremura. „Potoleşte-te, calmează-te, îşi zise ea. Trebuie să te linişteşti, altminteri degeaba ai venit, ratezi totul“. I se păru că transpiră, dar când vârî mâna sub rochie constată că subsuoara era perfect uscată. Se pieptănă şi îşi controlează dinţii. Nu uitase că un băiat, cu care ieşise cândva la plimbare, îi spusese că nimic nu îi provoca o scârbă mai mare decât o fată cu resturi de mâncare între dinţi. Se uită din nou la ceas: era douăsprezece şi treizeci şi cinci.

Se înapoie în restaurant unde găsi aceeaşi pereche la masă, barmanul la locul lui şi, în plus, o chelneriţă împăturind şerveţele, care — zăbind-o pe Ellen că apare la capătul barului — o întrebă:

— *Hello*, doriţi ceva?

— Da, o masă, te rog. Pentru a servi prânzul.

— O persoană?

— Nu, două.

— Perfect. Chelneriţa abandonează şerveţelele, luă un carnet şi o conduse pe Ellen la o masă din mijlocul salonului. E bine aici?

— Da... adică nu. Aș prefera separeul din colț, dacă se poate.

— Desigur, oriunde doriți, răspunse îndatoritoare chelnerița. La ora aceasta nu ne prea năpădesc clienții. O conduse la locul dorit, iar Ellen se strecură în separeu, așezându-se cu spatele la ușă, socotind că Hooper o va găsi oricum. Doriți să beți ceva?

— Da, gin cu apă tonică, te rog. După ce chelnerița plecă să execute comanda, Ellen zâmbi: pentru prima dată de la căsătorie bea alcool în timpul zilei.

Goli jumătate din conținutul paharului ce i se pusese în față, dornică să simtă efectul liniștitor, cald, al alcoolului. La fiecare câteva secunde se întorcea și privea spre ușă. „N-o să vină, își zise ea, s-a speriat, îi este frică de Martin.“ Era aproape unu fără un sfert. „Sau poate s-a speriat de mine! Ce mă fac dacă nu vine? Cred că o să iau masa și o să mă întorc la spital. Dar trebuie să vină, nu se poate să-mi facă una ca asta“.

— *Hello.*

Ellen tresări, sări de la locul ei și exclamă: „Oh!“

Hooper se așeză în fața ei la masă și zise:

— N-am vrut să te sperii. Îmi pare rău că am întârziat. M-am oprit la benzinărie și din cauza aglomerației a trebuit să aștept. Iar traficul a fost îngrozitor! Dar nu mă mai scuz, nu merit să fiu iertat, trebuia să fi pornit din timp la drum. Regret. Se uită în ochii ei și zâmbi.

Ellen aplecă privirile și îi aținti asupra paharului din fața sa.

— Nu trebuie să te scuzi, și eu am întârziat, minți ea.

Chelnerița se apropie și îi întrebă:

— Doriți ceva de băut?

Hooper observă paharul lui Ellen și zise:

— Da... cred că da. Gin cu apă tonică și pentru mine. După ce chelnerița plecă, Hooper zise: Știi, în timpul zilei nu obișnuiesc băuturi alcoolice.

— Nici eu.

— După două sau trei pahare încep să vorbesc aiurea.

— Cunosc senzația... Ellen dădu din cap. Înclin să devin... cam...

— Impetuoasă? completă Hooper. La fel mi se întâmplă și mie.

— Adevărat? Nu îmi imaginez cum arăți când ești impetuos. Totdeauna am socotit că oamenii de știință sunt cumpăniți, stăpâni pe ei.

Hooper zâmbi și începu să vorbească puțin cam teatral.

— Este posibil, doamnă, să părem absorbiți de experiențele noastre științifice sau de eprubetele cu probe de testat. Dar sub pojghița exterioară aparent rece bate o inimă din cele mai nerușinate și deșucheate.

Ellen râse. Chelnerița aduse două meniuri și le puse pe marginea mesei. Ellen și Hooper discutară, pălăvrăgîră mai degrabă, despre vremurile trecute, despre cunoștințele lor comune, despre ambițiile lui în materie de ihtiologie. Nu amintiră, nici măcar aluzie nu făcură la rechin, la Brody sau la copiii ei. O conversație lejeră, fără subiect determinat, care îi convenea de minune lui Ellen. Al doilea pahar o relaxase, se simțea cu inima ușoară și stăpână pe sine. Dorea ca Hooper să mai bea și el un pahar, dar știa că era puțin probabil ca el să preia inițiativa. Ellen luă unul din meniuri, nădăjduind că ospătărița va observa gestul ei.

— Ia să văd, zise ea, ce bucate bune ne sunt oferite.

Hooper luă al doilea meniu și începu să-l răsfoiască. În sfârșit, după un minut sau două, ospătărița veni la masa lor.

— Ați ales? întrebă ea.

— Nu încă, răspunse Ellen. Toate mâncărurile mi se par excelente. Te-ai hotărât, Matthew?

— Nu prea, răspunse Hooper.

— Ce ar fi să mai luăm un pahar? sugeră Ellen.

— Amândoi? întrebă chelnerița.

Hooper păru nehotărât câteva clipe, apoi dădu din cap și acceptă:

— Desigur. E un prilej deosebit.

Începură să consulte, în tăcere, meniul. Ellen se strădui să-și descifreze starea de spirit. Trei pahare de băutură constituiau pentru ea o povară destul de apăsătoare, mai ales că vroia să-și mențină capul limpede, iar limba să nu i se împleticească în gură când vorbea. „Ce se spune despre alcool, că ațâță simțurile, dar reduce capacitatea erotică. Asta însă îi privește pe bărbați, își zise ea. Ce bine că nu trebuie să mă îngrijorez în privința asta! Dar el? Dacă el nu va fi în stare, ce mă fac eu atunci? Sunt o proastă! conchise, așa ceva nu se întâmplă după două pahare. Un bărbat ca să ajungă în halul acesta de neputință trebuie să fi băut cinci, șase sau șapte pahare, nu două, se încurajă ea. Dar dacă e înfricoșat? Arată el a bărbat speriat?” Își înalță ochii, pe furiș, de pe meniu și îl privi. Nu părea deloc tulburat, ci — în cel mai rău caz — perplex, nedumerit.

— Ce-i cu tine? întrebă ea.

— La ce te referi? Hooper se uita mirat la ea.

— Sprâncenele... le țineai ridicate... arătai parcă încurcat.

— A, nu-i nimic. Mă uitam la specialitatea asta de midii sau ceea ce pretind că ar fi midii. Aș fi în stare să pariez că de fapt e plătică mărunțită cu un cuțit special.

Chelnerița le aduse băuturile și întrebă.

— Ce doriți să vă servesc? V-ați decis?

— Da. Eu o să iau cocteil de creveți și pui, ceru Ellen.

— Ce fel de sos doriți la salată? Avem sos franțuzesc, roquefort, Thousand Islands sau untdelemn și oțet.

— Roquefort, te rog.

— Astea-s midii pescuite în zonă? se interesă Hooper, indicând cu degetul pe meniu.

— Cred că da, răspunse chelnerița. Dacă așa scrie în meniu.

— Bine. Vreau midii și sos franțuzesc la salată.

— Doriți antreuri, pentru început?

— Nu, e destul atâta, răspunse Hooper luând paharul.

Câteva minute mai târziu chelnerița reveni cu coc-teilul de creveți. După ce plecă, Ellen zise:

— Știi ce mi-ar plăcea? Niște vin.

Hooper o privi, surprins.

— Interesantă idee, zise el. Amintește-ți ce ți-am spus despre impetuozitate.

— Nu-mi fac griji, răspunse Ellen aparent calmă, dar simțea că se îmbujorase la față.

— Okay. Să-mi verific mai întâi averea. Își scoase portofelul.

— A, nu! exclamă Ellen. Ești invitatul meu!

— Nu fi prostuță!

— Zău, eu te-am invitat, insistă Ellen simțind că o cuprindea panica. Nu se gândise deloc că Hooper s-ar oferi să plătească el. Altminteri nu s-ar fi avântat să comande mâncăruri și băuturi scumpe care ar fi încărcat nota de plată, punându-l într-o situație delicată. Pe de altă parte nu vroia ca el să rămână cu impresia că îl patrona, jignindu-i virilitatea.

— Știu, răspunse Hooper. Dar vreau ca tu să fii invitata mea la masă.

Era doar un gest formal din partea lui? Ellen nu își dădea seama. Nu ar fi vrut să-l refuze, dar dacă se oferea din politețe numai?

— Ești drăguț, dar...

— Vorbesc serios. Te rog.

Ellen își lăsă privirile în jos și începu să se joace cu ultimul crevete din farfurie, învârtindu-l cu furculița.

— Ei bine...

— Știu la ce te gândești, dar nu trebuie să te îngrijorezi. David nu ți-a povestit despre bunicul nostru?

— Nu îmi amintesc. Nu cred. Dar ce e cu el?

— Bătrânul era poreclit — nu din afecțiune — „banditul“. De-ar fi trăit încă aş fi fost, probabil, în fruntea unei haite care îi voia capul. Dar el a murit la timp şi de atunci mă frământă o dilemă: să păstrez purcoiul de bănet pe care l-am moştenit sau să-l abandonez? E o dilemă morală nu prea dificilă. Cred că pot cheltui toată moştenirea şi la fel de bine m-aş putea lipsi de ea.

— Şi David a moştenit mulţi bani?

— Da. Ceea ce mă surprinde şi mă nedumireşte la el este faptul că are destui bani ca să trăiască fără grijă până la sfârşitul zilelor şi totodată să întreţină câte femei ar pofti, toată viaţa. El însă şi-a ales o nouă nevastă putred de bogată, poate pentru că ea posedă mai mulţi bani decât el, nu ştiu. Probabil că, aşa cum se spune — ban la ban trage.

— Cu ce se ocupa bunicul vostru?

— Cu mineritul şi căile ferate. Asta, tehnic vorbind. În fond, era tâlhar de prima clasă. La un moment dat poseda cea mai mare parte a statului Denver şi era proprietarul întregului district rău famat, cel însemnat cu „felinar roşu“.

— Bănuiesc că obţinea profituri considerabile.

— Nu chiar atât cât ţi-ai imagina, pentru că — după cum am aflat — bătrânului îi plăcea plata în natură.

„Asta ar putea fi o aluzie“, îşi zise Ellen. Ce ar trebui să-i răspundă?

— Cred că aşa ceva ar fi fost visul oricărei şcolăriţe, se aventură ea pe un ton jucăuş.

— Adică?

— Să fie... pricepi? Prostituată. Să se culce cu o grămadă de bărbaţi, de tot soiul, mereu altul.

— Şi tu ai visat aşa ceva?

Ellen râse, nădăduind că el nu va observa roşeaţa care i se urcase în obraji.

— Nu îmi amintesc, răspunse ea. Însă noi, fetele, cred că avem o fantezie bogată.

Hooper zâmbi și se lăsă pe spate, confortabil. Chemă ospătărița și comandă:

— Adu, te rog, o sticlă de Chablis, rece.

„S-a întâmplat ceva, gândi Ellen. A simțit — sau poate a adulmecat, ca un animal? — invitația pe care i-am lansat-o?” Oricare ar fi fost răspunsul el preluase ofensiva, iar ea trebuia să se poarte cu atenție, să nu-l descurajeze.

Le fu servită mâncarea și, după câteva minute, sosi și vinul. Midiile lui Hooper aveau fiecare dimensiunea unei bomboane fondante.

— Plătică, am bănuț eu, zise el după ce chelnerița plecase.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă Ellen și imediat regretă. Nu vroia să devieze discuția de la subiectul abordat.

— Înainte de toate sunt prea mari. În al doilea rând marginile sunt perfecte. Evident, bucățile au fost tăiate cu cuțitul.

— Presupun că poți refuza. Ellen nădăjduia însă că Hooper nu va urma sfatul ei: o dispută cu ospătărița ar fi influențat negativ buna lor dispoziție.

— Aș putea, conveni Hooper, descoperindu-și dinții într-un zâmbet larg, malițios. În alte condiții. Turnă vin pentru Ellen, apoi își umplu paharul, pe care îl înălță, toastând: Pentru fantezie. Povestește-mi fanteziile tale. Ochii săi, de un albastru lichid, străluceau, buzele întredeschise prefigurau un zâmbet.

Ellen chicoti.

— O, imaginația mea nu e prea interesantă. Cred că aparțin genului cel mai banal.

— Nu există așa ceva, o contrazise Hooper. Apoi ceru, pe ton de rugă, nu poruncitor: Povestește-mi.

Ellen își dădea seama că jocul pe care îl inițiasă îi impunea să dea un răspuns.

— O, știi, începu ea. Își simțea stomacul cald, iar ceafa fierbinte. Povești standard. Violul e una din ele.

— Cum se petrece?

Ellen se gândi și își aminti prilejurile când imaginația o luase razna și provocase viziuni carnale. De obicei asta se întâmpla când încă se afla în pat, cu soțul dormind alături de ea. Uneori se surprindea că, fără a-și da seama, își mângâia regiunea vaginală, cu vădită plăcere.

— În diferite feluri, răspunse ea.

— Dă-mi un exemplu, precizează.

— Uneori, după ce toți cei din casă au plecat, cobor la bucătărie. Un muncitor, angajat de vecini pentru o reparație oarecare, vine la ușa din spate și mă roagă să-i permit să telefoneze, sau îmi cere un pahar cu apă.

Se opri.

— Mai departe? o îndemnă tânărul.

— Îl primesc în bucătărie, iar el profită, amenințându-mă că mă omoară dacă nu-i cedez.

— Te rănește?

— A, nu! Vreau să spun că nu mă înjunghie.

— Te bate?

— Nu. Mă violează numai.

— Și îți provoacă plăcere?

— La început mă sperie. Apoi, după puțin, când el...

— Când te are toată... pregătită?

Ellen se uită cu atenție la el: nu citi pe chipul lui nici umor, nici ironie sau cruzime. Hooper își umezi buzele cu limba și se aplecă peste masă, până ce fața sa se apropiase la vreo treizeci de centimetri de al ei. „Poarta e larg deschisă și nu îți rămâne decât să-i pășești pragul“, gândi Ellen.

— Da, răspunse ea.

— Atunci e plăcut, conchise el.

— Da. Ellen se foii pe locul ei, căci simțea că imaginația se transforma în realitate fizică.

— Ai și orgasm, vreodată?

— Uneori, nu totdeauna, răspunse ea.

— E mare?

— Nu prea înalt.

Convorbirea se desfășura cu voce joasă. Glasul lui Hooper deveni aproape șoaptă.

— Nu la înălțime mă referam. Este... știi, mare? preciză el întrebarea sa.

— De obicei, da, chicoti Ellen, ușor. Uriaș!

— E negru?

— Nu. Am auzit că unele femei își imaginează că sunt violate de negri. Eu, niciodată.

— Mai povestește-mi, îi ceru el.

— A, nu, e rândul tău, râse Ellen.

Auziră pași care se apropiau și, întorcându-se, o zăriră pe chelneriță care veni la masa lor.

— E totul în regulă? se interesă ea.

— Perfect, răspunse acru Hooper. Totul e perfect.

Chelnerița plecă.

— Crezi că a auzit ce vorbeam? îl întrebă Ellen îngrijorată.

Hooper se aplecă din nou spre ea și o liniști.

— Nu, nici vorbă. Să nu-ți faci probleme. Povestește-mi altceva, insistă el.

O să se întâmple, jubilă Ellen, însă brusc simți năpădind-o nervozitatea. Ar fi dorit să-i spună că nu era ușuratică de felul ei, că niciodată până la el nu se purtase așa, cu nimeni. „Probabil că mă crede curvă, gândea Ellen. Las-o baltă, nu deveni prăpăstioasă că ruinezi totul“, conchise ea.

— Nu, refuză ea. E rândul tău.

— De obicei în imaginația mea au loc orgii. Ori măcar terțete, spuse Hooper.

— Ce este terțetul? se miră Ellen.

— Adică o joacă în trei: cu și două femei, o lămuri el.

— Nesătulule! exclamă ea. Și ce faceți?

— Tot ce ne trece prin cap!

— Ești... mare? Ellen era curioasă.

— Crește din clipă-n clipă. Dar tu?

— Nu știu, nu pricep...

— În comparație cu alte femei, cum o ai? Unele o au cu adevărat strâmtă.

Ellen se hlizi.

— Parcă ai fi un client năzuos, care vrea să se asigure în privința mărfii pe care vrea să o achiziționeze.

— Sunt doar un consumator conștient.

— Nu știu cum sunt, n-am cu cine să mă compar.

Ellen își aplecă privirile și începu să se joace cu puiul din farfurie, mâncat doar pe jumătate. Apoi râse.

— De ce râzi? se miră Hooper.

— Mă întrebam, începu Ellen, dar râsul ei crescuse în intensitate. Mă întrebam dacă... o, Doamne!, simt că mă doare într-o parte, zise ea ținându-se de coaste, dacă puii au...

— Bineînțeles! Dar vorbește-mi despre... una strâmtă, insistă Hooper. Râseră la unison, iar când se potoliră Ellen propuse, impulsiv.

— Haide să ne imaginăm și noi...

— De acord. Cu ce începem?

— Ce mi-ai face dacă ne apucăm să... știi tu!

— Ai pus o întrebare foarte interesantă, răspunse Hooper cu prefăcută gravitate. Dar înainte de a discuta *ce vom face* trebuie să decidem *unde vom face*, nu crezi? Putem oricând folosi camera mea.

— E prea periculos! La Abelard toată lumea mă cunoște. La Amity, oriunde ne-am duce ar fi primejdios.

— Ce ar fi să mergem la voi?

— Nu, Dumnezeu! Dacă se întoarce unul din copii. Și-apoi...

— Înțeleg: să nu spurcăm așternutul conjugal. Bine. Mai departe.

— Trebuie să existe un motel între Sag Harbour și Montauk. Ori, și mai bine, între locul acesta și Orient Point.

— Valabil. Și chiar dacă nu găsim un motel convenabil, avem mașina la dispoziție.

— În plină zi? Zău că ai o imaginație teribilă!

— Fantezia îți permite orice.

— Bine. Asupra punctului acesta ne-am înțeles. După aceea ce ar urma?

— Cred că trebuie să procedăm metodic, cronologic. Lăsăm aici una din mașini, cred că a mea pentru că e mai puțin cunoscută. Ne întoarcem mai târziu și o luăm.

— Okay.

— Apoi, pe drum, în mașină... Nu, chiar înainte de a părăsi localul acesta te trimit la toaletă ca să-ți scoți chiloteii.

— De ce?

— Ca să te pot... explora, în timp ce mă aflu la volan. Asta, așa, ca să nu se răccască motoarele.

— Aha, făcu ea pe un ton cât mai natural. Dar era ațâțată, înfierbântată, spiritul parcă se detașase de trup și plutea undeva în jurul ei. I se părea că o a treia persoană, necunoscută, asculta conversația lor. Se lupta împotriva dorinței imperioase de a se mișca pe bancheta tapițată cu material plastic. Ar fi vrut să se agite înainte și înapoi, să-și frece coapsele una de alta, dar se temea să nu păteze locul pe care ședea.

— După aceea, continuă Hooper, te-ai așeza la dreapta mea și, în timp ce conduc mașina, te-aș putea masa... Poate îmi desfac prohabul. Ori, mai bine nu, pentru că te-ai apuca să-mi faci cine știe ce, aș pierde controlul volanului, ceea ce ar provoca — probabil — un accident fatal și am pieri amândoi!

Ellen se hlizi și începu să chicotească veselă. Își imagina cum ar arăta Hooper zăcând la marginea drumului. Țeapăn ca un buștean; și ea întinsă lângă el, cu rochia suflecăță până la brâu și cu vaginul căscat, în văzul tuturor, sclipind umed.

— O să căutăm un motel cu camere separate, ori măcar cu pereții despărțiți de alte odăi.

— De ce?

— Din cauza zgomotului. Pereții sunt confecționați de obicei din placaj și nu vreau să ne inhibăm la gândul că alături un `oarecare comis-voiajor de încălțăminte trage cu urechea și se masturbează, ascultând ce facem noi.

— Dar dacă nu găsim un asemenea motel?

— O să găsim, susținu Hooper cu convingere. Orice e posibil în imaginație.

„De ce repetă întruna același lucru? se întreba Ellen. Nu cred că vorbește în vânt, mânat doar de fantezie, însăilând situații imaginare pe care nu intenționează să le și înfăptuiască“. Își chinui mintea să formuleze o întrebare ce ar menține vie conversația.

— Pe ce nume o să ne înregistrăm?

— A, da, uitasem. Situații ca a noastră apar rareori, dar ai dreptate, trebuie să avem pregătit un nume, în cazul că dăm peste un hotelier de modă veche. Ce-ai spune dacă ne-am prezenta ca domnul și doamna Al Kinsey? Am pretinde că suntem într-o călătorie prelungită de cercetări pe teren.

— Și îi promitem că îi vom trimite un exemplar, cu autograf, al lucrării întocmite.

— Ba chiar i-o vom dedica!

Râseră. Ellen întrebă.

— Ce urmează, după ce ne înregistrăm?

— Ei bine, ne ducem la camera ce ni s-a repartizat, ne asigurăm că nimeni nu se află în încăperile alăturate, apoi intrăm...

— Și mai departe?

— Mai departe posibilitățile sunt multiple. Întăritat cum sunt, o să te înșfac și o să te am pe loc, poate în pat, poate pe jos. Acesta-i rândul meu, rândul tău urmează.

— Ce vrei să spui?

— Prima dată nu o să mă pot controla și abține, va fi ceva în genul hop-hop, mulțumesc doamnă și gata! A doua oară o să fiu mai ponderat și o să te pregătesc și pe tine.

— Și cum ai să procedezi?

— Cu delicatețe și meșteșug.

Chelnerița se apropie. Întrerupseră conversația și își reluară poziția normală, lăsându-se pe spate, pe spătarul banchetei.

— Mai doriți ceva?

— Nu. Notă de plată, te rog, ceru Hooper.

Ellen presupunea că ospătărița se va duce la bar pentru a întocmi și a le prezenta socoteala, dar ea rămase pe loc și începu să mâzgălească ceva pe bonierul pe care îl avea la îndemână. Ellen se retrase la marginea banchetei și, sculându-se în picioare, zise:

— Scuză-mă, mă duc să-mi pudrez nasul înainte de a pleca.

— Știu, răspunse el, zâmbind cu subînțeles.

— Oare? zise chelnerița, după ce Ellen se îndepărtase. Ce mai căsnicie! Pfui!

* * *

Ellen ajunse acasă puțin înainte de patru și jumătate. Urcă la etaj, se duse la baie și dădu drumul apei calde, umplând cada. Se dezbracă la piele și îndesă în coșul cu lucrurile de spălat tot ce scosese de pe ea, învălmășindu-le cu rufe care se aflau deja acolo. Se privi în oglindă, își examină fața și gâtul: nu rămăseseră semne trădătoare.

După baie se pudră, se spală pe dinți și își clăti gura cu apă specială de gură. Se înapoie în dormitor, își puse o pereche de chiloți proaspeți și îmbracă o cămașă de noapte. Apoi desfăcu așternutul și se urcă în pat.

Dar somnul nu i se lipea de pleoape, nu izbutea să înlătore imaginile care îi copleșeau memoria, tulburând-o. Îl vedea aievea pe Hooper deasupra ei, cu ochi mari, holbați, ațintiți asupra peretelui din față, fără să vadă nimic, în clipa când se apropia punctul culminant. Și chiar în momentul ejaculării ochii i se bulbucaseră în așa măsură încât Ellen se speriasse, temându-se că o să-i iasă din orbite. Scrâșnea din dinți cu fălcile încleștate — așa cum fac unii în somn —, iar din gâtlee i se desprindea un sunet ciudat, un geamăt gâlgâit care creștea în intensitate și devenea tot mai acut, în timp ce o pătrundea cu frenezic. Chiar și după ce, în mod evident, depășise apogeul, ejaculând violent,

Hooper continua să țină fălcile încleștate și ochii pironiți pe perete, pompând fără întrerupere, ca ieșit din minți. Ignora ființa de sub el și când, după mai bine de un minut de la descărcarea bateriilor încă nu se potolise, Ellen începuse să se îngrijoreze (nu își dădea seama de ce) căci înverșunarea și vigoarea neostoită a asalturilor îi sugerau că urmărea un țel în care ea juca doar rolul unui obiect. După un timp Ellen îl bătuse ușor cu palma pe spate, atrăgându-i atenția: „Hei, sunt și eu pe-aici!“, iar el închisese ochii, dezmeticit, și se prăbușise moale pe umărul ei. Mai târziu, când se împreunaseră din nou, Hooper fusese mai blând, mai stăpânit, mai puțin violent. Însă furia cu care o posedase prima dată o obseda și o tulbura.

În cele din urmă oboseala o învinse și adormi.

Fu trezită aproape imediat — așa i se păru lui Ellen — de o voce care o chema:

— Hei, ce-i cu tine?

Tresări și deschise ochii: Brody ședea la capătul patului. Căscă și întrebă:

— Cât e ceasul?

— Aproape șase.

— O, trebuie să mă duc după Sean. Cred că Philis Santos face o criză.

— L-am adus eu, o liniști Brody și adăugă: Am socotit că e mai bine să-l iau eu, de vreme ce nu am reușit să dau de tine.

— Ai vrut să vorbești cu mine?

— De vreo două ori. Am telefonat la spital pe la orele două și mi-au spus că te-ai înapoiat acasă.

— Da, mi-a fost rău. Pilulele pentru tiroidă nu își fac efectul. Așa că am revenit acasă.

— Ți-am telefonat și aici.

— O! Se pare că aveai ceva important să-mi spui.

— Nu, nu era nimic important. Dacă vrei să știi, ți-am telefonat ca să-ți cer scuze pentru aseară, pentru că m-am purtat urât și te-am necăjit.

Ellen își simți inima străpunsă de un junghi de rușine, dar îi trecu repede.

— Ești drăguț, dar nu trebuie să-ți faci probleme. Eu am și uitat totul, răspunse ea.

— Bine, zise Brody. Așteptă câteva clipe și când deveni limpede că nu va mai spune nimic, întrebă: Ei bine, unde ai fost?

— Ți-am spus o dată: aici, răspunse ea pe un ton mai aspru decât intenționase. Am venit, m-am culcat și aici în pat m-ai găsit!

— Și nici telefonul nu l-ai auzit? Aici, lângă urechea ta? Brody arătă cu degetul noptiera de partea cealaltă a patului.

— Nu, am... Voise să spună că blocase soneria, dar își aminti la timp că acest telefon înadins nu fusese prevăzut cu sistem de întrerupere a apelului. Am luat un somnifer, după care nici lamentările condamnaților la focul gheenei nu reușesc să mă trezească.

Brody clătină capul.

— Zău că o să arunc la closet pilulele alea blestemate. Ai să ajungi narcomană.

Se sculă și intră în baie. Ellen îl auzi ridicând capacul toaletei, apoi urinând — un șuvoi zgomotos, puternic, neîntrerupt, care i se părea că nu se va mai termina. Până de curând îl considerase pe soțul ei un soi de ciudățenie în materie de urinat: putea să se abțină o zi întreagă, apoi când se pornea credea că va urina la nesfârșit. De mult timp Ellen căpătase impresia că vezica lui avea dimensiunea unui pepene. Acum înțelegea că uriașa capacitate a bășicii lui era o trăsătură comună a bărbaților.

— Ai aflat ceva despre Hooper? întrebă Brody cu glas tare ca să acopere zgomotele torentului care țâșnea din el.

Înainte de a răspunde Ellen cumpăni o clipă.

— A telefonat dimineață ca să mulțumească. De ce întrebi?

— Am încercat să vorbesc cu el o dată pe la prânz și de vreo două ori după-amiază. De la hotel mi s-a răspuns că nu se știe unde s-a dus. Când ți-a telefonat?

— Imediat după plecarea ta la serviciu.

— Ți-a spus cumva ce intenționa să facă?

— A spus... Zicea că s-ar putea să trebăluiască la șalupă. Cred. Dar zău că nu îmi amintesc.

— Curios.

— Ce e curios?

— În drum spre casă m-am abătut pe la debarcader, iar paznicul mi-a spus că nu l-a văzut pe Hooper toată ziua.

— Poate s-a răzgândit.

— Probabil că a stors-o pe Daisy Wicker în vreo cameră de hotel.

Ellen nu răspunse. Auzi șuvoiul reducându-se treptat, până se termină în picături, și torentul de apă prăvălindu-se la toaletă.

CAPITOLUL NOUĂ

Joi, Brody fu convocat telefonic la ședința comitetului de edili, ce urma să aibă loc către amiază la Vaughan, în biroul său de la primărie. Ghicea care va fi subiectul discuțiilor: permiterea accesului pe plajele localității, cu prilejul zilei de 4 Iulie, la finele săptămânii, adică începând de poimâine. Înainte de a-și părăsi biroul, Brody examină și întoarse pe toate fețele argumentele pe care le socotea valabile și pe care urma să le folosească în cadrul întrunirii pentru a-i combate pe adversari. Era conștient că motivele sale sunt subiective, negativiste, întemeiate pe intuiție prudentă, și influențate de muștrările de conștiință care nu îi dădeau pace. Dar Brody era convins că avea dreptate. Anularea interdicției de a folosi plajele nu constituia o soluție și nici nu punea capăt problemelor existente. Ar fi

însemnat să incite hazardul, să se angajeze la un joc pe care nici Brody și nici Amity nu aveau vreo șansă de a-l câștiga. Nu vor ști niciodată, cu certitudine, dacă monstrul a părăsit sau nu zona marină aferentă țărmului lor. Vor trăi cu frica în sân, zi de zi, nădăjduind în obținerea unui scor nul. Era sigur, totuși, că o dată și o dată vor pierde.

Primăria se afla la capătul Străzii Principale, acolo unde se înfunda în Strada Apei. Clădirea — ce părea o coroană amplasată pe creștetul T-ului format de cele două străzi — fusese construită în stil pseudogeorgian, din cărămidă roșie, cu bordură albă, și cu două coloane de aceeași culoare străjuind la intrare. O mortieră recuperată după al Doilea Război Mondial și așezată pe un soclu pe pajiștea din fața primăriei se voia a fi un monument dedicat cetățenilor din Amity care luptaseră în timpul marii conflagrații.

Clădirea fusese dăruită orașului, către finele celui de al doilea deceniu al secolului nostru, de un bancher care socotise că face o investiție profitabilă, convins că Amity va deveni principalul centru comercial din estul Long Island-ului. Intuiția îl determinase și îi întărise hotărârea de a oferi autorităților locale posibilitatea să-și desfășoare activitatea într-un lăcaș demn de viitorul luminos al orașului, și nu într-o clădire dărăpănată — ca aceea în care se aflau, cu încăperi minuscule, prost aerisite — situată deasupra unei cârciumi cu firma „The Mill“. (În februarie 1930, nesăbuitul bancher — care nu fusese în stare să prevadă nu numai viitorul orașului, dar nici măcar propria-i soartă — se chinuise în zadar să pună mâna pe clădire, pretinzând că nu o dăruise, ci doar o închiriasse primăriei).

Interiorul era de o grandoare la fel de absurdă ca și exteriorul: încăperile uriașe, înalte, fuseseră dotate fiecare cu alt soi de candelabru. În loc de a cheltui pentru a remodela și împărți spațiul în cămăruțe, administrațiile care se succedaseră la conducerea urbei preferaseră să înghesuie tot mai mulți slujbași în fiecare cameră. Numai primarul se

bucura de privilegiul de a-și îndeplini îndatoririle voluntare într-o splendidă solitudine.

Biroul lui Vaughan, care se afla situat în colțul de sud-est al celui de al doilea etaj, domina cea mai mare parte a orașului, precum și — în depărtare — Oceanul Atlantic.

Secretara lui Vaughan, o tânără eficientă și drăguță pe care o chema Janet Summer, își avea biroul în anticameră. Deși o vedea rar, Brody nutrea pentru ea sentimente părintești și era ușor preocupat de faptul că, deși avea cam douăzeci și șase de ani, încă nu se măritase. De aceea, de câte ori se nimerea pe acolo, obișnuia — înainte de a păși în biroul lui Vaughan — să se intereseze, mai în glumă, mai în serios, de viața ei amoroasă. Azi însă se limită să o întrebe:

— Au venit toți?

— Toți, confirmă Janet. Brody pornise deja spre biroul primarului când fata îl întrebă: Nu ești curios să știi cu ce băiat mă întâlnesc?

Brody se întoarse, surâse și zise:

— Sigur că sunt. Te rog să mă ierți. În ultima vreme gândurile mele o cam iau razna. Da, cu cine?...

— Cu nimeni! Sunt liberă temporar. Dar vreau să-ți spun ceva. Coborî vocea și se aplecă spre el. Știi, nu m-aș da în lături să mă giugiulesc puțin cu domnul acela, Hooper.

— E și el înăuntru? Brody era surprins. Iar când Janet confirmă, dând din cap, adăugă: Când a fost cooptat în comitetul edilitar?

— Nu știu, răspunse fata. Dar, zău că m-aș încurca un pic cu el, că tare e chipeș!

— Îmi pare rău, Jan, e angajat.

— Cu cine? Acum fata era curioasă.

— Cu Daisy Wicker.

— Cu cine?! Janet începu să râdă cu poftă.

— Ce ai găsit de râs?

— Tu n-o cunoști pe Daisy!

— Bănuiesc că ai dreptate.

Din nou Janet coborî glasul până la șoaptă.

— Daisy e cam... bizară. Împarte camera ei cu o altă femeie... restul îl ghicești. Nici măcar nu e... ambigen, ci pur și simplu e unisexuală.

— Măi... lua-m-ar naiba! exclamă Brody. Zău că ai o slujbă interesantă! Și în timp ce pășea în biroul lui Vaughan se întrebă: „Bine, atunci unde dracu a fost Hooper ieri?”

În clipa când îi văzu pe edili sosiți la întrunire, Brody înțelese că va lupta de unul singur pe baricadă. Toți cei de față erau vechi prieteni și aliați ai lui Vaughan: Tony Catsoulis, un constructor cu alură de pompier; Ned Thatcher, un bătrân firav, a cărui familie era — de trei generații — proprietara hotelului Abelard Arms Inn; Paul Conover, cel care poseda Magazinul de Băuturi Spirtoase; și Rufe Lopez (pronunțat *Loapz*), un portughez tuciuriu, trimis în comitetul de edili de către alegătorii negri cu misiunea de a le apăra drepturile și interesele.

Cei patru edili se adunaseră în jurul mesei de cafea, situată la unul din colțurile imensei încăperi; la extremitatea opusă Vaughan ședea la biroul său, pe când Hooper — în picioare — privea pe fereastra de la miază-zi.

— Unde-i Albert Morris? îl întrebă Brody pe primar după ce îi salutase, în treacăt, pe ceilalți.

— N-a putut veni, cred că nu se simte bine, explică cel întreat.

— Dar Fred Porter?

— La fel. Se pare că un virus bântuie prin regiune. Haideți să ne apucăm de treabă, cred că ne-am adunat toți cei de care era nevoie. Ia-ți un scaun și așează-te lângă ceilalți, îl îndemnă Vaughan pe Brody.

„Dumnezeule! își zise Brody privindu-l pe Vaughan care își luase un scaun cu spătarul țepăn și se îndrepta spre masa unde urma să aibă loc ședința. Ochii lui, cu cearcane cenușii, erau înfundați în orbite, iar fața căpătase o culoare pământie. Ori e teribil de mahmur, ori n-a dormit de o lună!”

După ce se așezase, Vaughan le zise celor adunați în jurul mesei:

— Știți de ce v-am convocat și cred că nu greșesc dacă afirm că numai unul din noi trebuie convins să fie de acord cu poziția noastră.

— Adică eu, zise Brody.

— Martin, te rog să evaluezi situația din unghiul nostru de vedere. Orașul moare, oamenii nu au de lucru, prăvăliile care se pregăteau să-și deschidă ușile au renunțat. Nimeni nu mai vrea să ia cu chirie o locuință, darămite s-o cumpere! Și fiecare zi care trece fără ca plajele să fie folosite înseamnă un cui pe care singuri îl țintuim în propriile coșciuge. Pentru că noi înșine batem toba să audă toată lumea că este primejdios să-și petreacă vacanța la Amity, pe litoral, invitându-i să plece în altă parte. Iar vilegiaturiștii ascultă îndemnul nostru.

— Să presupunem că anulăm restricția, Larry, și că din nou pierе un om din cauza blestematului de animal.

— E un risc calculat, dar eu cred, noi credem, că merită să ni-l asumăm.

— De ce?

Vaughan se întoarse spre tânărul ihtiolog.

— Domnule Hooper?

— Din mai multe motive, răspunse acesta. În primul rând pentru că nimeni n-a văzut nici urmă de rechin în ultima săptămână.

— Nimeni n-a intrat în apă, atrase atenția Brody.

— E adevărat. Dar eu am patrulet cu șalupa în fiecare zi, cu o singură excepție.

— Chiar vroiam să te întreb: unde ai fost ieri?

— Ploua, răspunse Hooper. Probabil îți amintești.

— Și ce ai făcut?

— Păi... Se opri câteva secunde, apoi zise: Am analizat niște mostre de apă. Și am citit.

— Unde? În camera ta de la hotel?

— O parte din timp. Ce vrei să insinuezi?

— Am telefonat la hotel și mi s-a spus că nu ai fost văzut toată după-amiaza.

— Am fost plecat. Și nu-s obligat să-ți raportez ce fac la fiecare cinci minute, replică furios Hooper.

— Nu, dar ai fost chemat aici cu o misiune precisă, nu să te vânturi prin cine știe ce club simandicos!

— Ascultă, domnule: eu nu-s angajatul dumitale și pot face ceea ce mama mă-si poftesc cu timpul meu!

— Haideți, terminați, interveni Vaughan. În felul acesta n-ajungem la nici un rezultat.

— Oricum, zise Hooper, n-am observat nici urmă de rechin. Nici măcar una! Apoi e apa, care se încălzește pe zi ce trece. Temperatura ei a ajuns la aproape douăzeci și două de grade. Și de regulă — știu, regulile-s făcute pentru a fi încălcate! — rechinii albi, uriași, preferă apele răcoroase.

— Deci, socotești că a plecat spre nord?

— Sau a coborât în adâncuri, acolo unde apa e mai rece. Nu poți prezice cu exactitate cum va reacționa un animal de soiul acesta.

— Este ceea ce spun și eu: nu poți prevedea, deci tot ceea ce afirmi se întemeiază pe presupuneri.

— Da, Martin, confirmă Vaughan. Nimeni nu poate garanta ce va face monstrul.

— Spune-i-o lui Christine Watkins. Sau mamei băiatului ăla, Kintner.

— Știu, știu, zise Vaughan agasat. Dar trebuie să facem ceva. Nu putem sta cu mâinile în sân și să așteptăm revelația divină. Dumnezeu n-o să scrie pe cer: „Rechinel și-a luat tălpășița!” De aceea suntem nevoiți să cumpănim realitățile și să luăm o decizie.

Brody dădu din cap.

— Da, sunt de acord. Și ce ne mai spune băiatul ăsta genial?

— Ce-i cu dumneata? Mi s-a cerut părerea și am spus-o! se burzului Hooper.

— Desigur, okay. Altceva? întrebă Brody.

— Ceea ce am știu tot timpul, răspunse Hooper. Nu există elemente care să ne determine să credem că peștele

ar mai hălădui pe aici. Eu nu l-am văzut, paza marină de coastă nu l-a zărit și nici un semn din străfundul oceanului nu a ieșit la suprafață. În apă nu au fost deversate resturi care să-l tenteze și nu s-au înregistrat activități neobișnuite la peștii din zonă. Cu alte cuvinte nu sunt motive care să-l rețină prin aceste ape.

— Nici înainte n-au existat motive care să-l ademenească și totuși a venit, nu? observă Brody.

— E adevărat. Nu știu ce l-a atras și mă îndoiesc că cineva ar putea formula o explicație plauzibilă, zise Hooper.

— Deci, poate fi socotită o calamitate naturală, un caz de forță majoră, opină Vaughan.

— Și în asemenea cazuri nu se poate întreprinde nimic pentru a contracara efectele rele, nu-i așa, Larry?

— Nu știu ce urmărești, Martin, suntem obligați să luăm măsuri. În ceea ce mă privește, nu există decât o soluție, una singură, răspunse Vaughan.

— Iar hotărârea a fost luată, deja, nu-i așa?

— Chiar așa, da.

— Și dacă din nou cineva cade victimă? Cine o să-și asume răspunderea de data aceasta? Cine o să ducă vestea soțului, mamei, ori soției: „Știți, am riscat și am pierdut!“?

— Nu fi negativist, Martin. Când va veni timpul — *dacă* va veni, eu pariez că nu va fi cazul — o să rezolvăm atunci problema.

— Ducă-se dracului! izbucni Brody. M-am săturat să tot intru în rahat pentru idioțeniile voastre.

— Așteaptă, o clipă, Martin!

— Vorbesc serios! Dacă ești dispus să riști, asumă-ți singur răspunderea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că atâta timp cât sunt șeful poliției și îmi incumbă datoria de a asigura securitatea cetățenilor, plajele vor rămâne inaccesibile publicului.

— Ascultă, Martin, zise Vaughan, dacă n-ai să deschizi litoralul de weekend, la 4 Iulie, nu garantez că ai să mai fi șeful poliției. Și să știi că ceea ce îți spun nu e

amenințare. Putem încă profita de sezonul estival, dar pentru asta trebuie să-i chemăm pe turiști, să le spunem că la Amity nu există nici un pericol. Douăzeci de minute după ce ai anunța că plajele rămân închise mai departe, cetățenii orașului o să te destituie; ori vor pune mâna pe bâte ca să te izgonească, pur și simplu. Sunteți de acord, domnilor?

— F...! înjură Catsoulis. Eu însumi o să le dau ciomege oamenilor!

— Oamenii mei n-au de lucru, interveni Lopez. Dacă îi împiedici să muncească, ai să-ți pierzi slujba.

— Pot renunța oricând la ea, răspuse Brody calm.

Telefonul de pe biroul primarului bâzâi. Vaughan străbătu, furios, încăperea și smulse receptorul.

— Ți-am spus să nu fîm deranjați, se răsti el. Apoi, după câteva secunde de tăcere, se întoarse spre Brody. E pentru tine. Poți vorbi de aici, sau de la secretariat, cum dorești.

— Mă duc dincolo, zise Brody nedumerit și întrebându-se ce putea fi atât de urgent încât cineva să îndrăznească a întrerupe ședința comitetului de edili. Nu cumva a avut loc un nou atac? gândi el cu îngrijorare. Ieși, închise ușa și preluă receptorul pe care i-l întindea secretara. Înainte ca fata să apese pe butonul luminat pentru a-i face legătura, Brody o întrebă:

— Spune-mi, Jan, Larry nu ți-a cerut să-i mobilizezi pe Albert Morris și Fred Porter pentru ședința de azi dimineață?

Fata privi în altă direcție și răspuse:

— Mi s-a recomandat să nu spun nimănui nimic despre subiectul acesta.

— Totuși, spune-mi, Janet. Trebuie să știu.

— Ai să pui o vorbă bună despre mine pe lângă băiatul ăsta chipeș, de aur?

— Ne-am înțeles, făgădui Brody.

— Nu. Singurii pe care i-am chemat sunt cei patru dinăuntru, divulgă fata.

— Apasă pe buton. Secretara făcu legătura, iar Brody zise: Aici Brody.

În picioare la biroul său Vaughan văzu butonul întunecându-se. Cu infinită precauție își ridică degetul cu care apăsa furca și duse la ureche receptorul, astupând cu palma microfonul. Se uită sfidător spre edili să vadă dacă vreunul din ei îndrăznește să dezaprobe ceea ce făcea, dar aceștia priveau în altă parte, inclusiv Hooper care, în sinea sa hotărâse că va fi cu atât mai bine pentru el cu cât mai puțin se va implica în trășenia asta.

— Sunt eu, Harry. Brody auzi glasul cunoscut al lui Meadows la celălalt capăt al firului. Știu că te-am scos din sedință, că trebuie să te duci înapoi la discuții, de aceea o să fiu cât mai scurt. Ascultă. Larry Vaughan e prins cu belciugul de nas.

— Nu-mi vine să cred.

— Ascultă. Faptul că are datorii nu prezintă importanță. Problema este *cui* i-a rămas îndatorat. Cândva, de mult, poate cu douăzeci și cinci de ani în urmă, când Larry încă era lefter, i s-a îmbolnăvit soția. Nu mai țin minte ce boală a avut, dar era ceva foarte grav. Și foarte costisitor de lecut. Memoria nu prea mă ajută, amintirile-mi sunt cam tulburi, totuși n-am uitat ce mi-a mărturisit ulterior Larry. Mi-a spus că a împrumutat banii — era vorba de câteva mii de dolari — de la un filantrop al cărui nume mi l-a și spus. Nu i-aș fi acordat nici o atenție dacă Larry nu l-ar fi lăudat pe binefăcătorul lui, descriindu-mi-l ca un tip culant căruia îi plăcea să ajute oamenii — mai ales pe cei tineri — aflați la ananghie. Pe vremea aia și eu eram un tânăr fără leșcaie în buzunar. I-am notat numele și am vârat hârtia într-un dosar și am uitat toată povestea. Acolo am uitat-o, niciodată nu mi-a trecut prin minte să o caut până când, zilele trecute, mi-ai cerut să fac niște investigații. Pe tipul acela filantrop îl cheamă Tino Russo.

— Treci la subiect.

— Sunt la subiect. Să revenim însă la prezent. În urmă cu vreo două luni, când încă nu avuseseră loc

incidentele cu rechinul, s-a constituit o firmă intitulată Caskata Estates, o companie care controlează mai multe societăți mai mici. Inițial compania nu avea un activ real. A cumpărat, la început, un teren destul de mare destinat cultivării cartofilor, situat chiar la nord de Scotch Road. Când s-a constatat că sezonul va fi deficitar, Caskata a cumpărat încă vreo câteva terenuri. Totul era legal. În mod evident societatea avea bani, undeva, și — profitând de scăderea prețurilor pe piața bunurilor imobiliare — cumpăra terenuri la prețuri avantajoase. Apoi, când au apărut reportajele cu rechinul, Caskata Estates s-a lansat cu adevărat în achiziționarea de pământuri. Cu cât prețurile se deteriorau, cu atât mai mult cumpăra compania respectivă. Totul se desfășura pe tăcute. În clipa de față prețurile terenurilor sunt foarte mici, ca pe vremea războiului, iar Caskata Estates cumpără, cumpără... Cu foarte puțini bani-gheață. Toate afacerile se încheie pe bază de obligațiuni lansate pe termen scurt, semnate de Larry Vaughan, care figurează ca președinte al companiei. Iar vicepreședintele executiv nu e nimeni altul decât Tino Russo pe care *Time* l-a catalogat de mult ca fiind membru — din al doilea eșalon — al uneia din cele cinci familii mafioate newyorkeze.

Brody fluieră de surprindere.

— Iar ticălosul de Larry se văita că vânzările au stagnat, că nimeni nu cumpără nimic de la el! Dar tot nu înțeleg de ce se fac presiuni asupra lui ca să deschidă plajele?

— Nu-ți pot da un răspuns cert. Nici măcar nu-s sigur că se mai exercită presiuni asupra lui. Poate insistă din disperare. Cred că s-a întins mai mult decât îi permitea plapuma și nu mai poate cumpăra nici un petic de pământ oricât ar scădea prețurile. Singura lui salvare de la ruină ar fi schimbarea curentului pe piața imobiliară și creșterea prețurilor. Atunci ar vinde ceea ce a cumpărat cu un profit frumos. Pe când Russo ar câștiga în orice situație. Dacă prețurile continuă să scadă, cu alte cuvinte, litoralul ar

rămâne în mod oficial primejdios, obligațiile semnate de Vaughan vor ajunge la scadență, iar el nu le va putea onora. Bănuiesc că are de plătit peste jumătate de milion bani-gheață. Va pierde tot ce a investit, terenurile vor reveni foștilor proprietari sau vor fi luate de Russo, dacă acesta achită toată suma. Nu cred că Russo va risca; mai degrabă îl va abandona pe Larry să se înfunde. Russo vrea să obțină profituri și mai substanțiale ceea ce va realiza numai dacă izbutește să-l silească pe Vaughan să deschidă plajele. În caz că nu se întâmplă nimic — cu alte cuvinte rechinul nu apare și nimeni nu e ucis — atunci prețurile vor crește cu repeziciune și Vaughan va putea vinde terenurile. Russo își va primi partea sa, jumătate din toată suma, iar Caskata va fi dizolvată. Vaughan va lua ceea ce rămâne, probabil suficient ca să-l aducă pe linia de plutire, salvându-l de la ruină. Iar dacă rechinul ucide totuși pe cineva, numai Larry va plăti oalele sparte. Din câte îmi dau seama, Russo n-a investit nici un bănuț în afacerea asta. Totu-i...

— Ești un mincinos ticălos, Meadows! se auzi vocea lui Vaughan, plină de mânie, intervenind și întrerupând conversația. Dacă ptblici un singur cuvânt din porcăria pe care ai debitat-o să știi că te dau în judecată și te urmăresc până îți dai duhul!

Se auzi un clic: Vaughan trântise receptorul.

— Iată ce personalități onorabile am votat și le-am ales în fruntea obștii, zise Meadows.

— Ce ai să faci, Harry? Poți publica ceva?

— Nu. Cel puțin, nu deocamdată. Încă nu pot prezenta documente doveditoare. Tu știi la fel de bine ca mine că bandele oculte se implică în afacerile din Long Island — în construcții, restaurante, în toate. Dar e al dracului de greu să dai în vileag înfăptuirea unei ilegalități, în sensul strict al cuvântului. În cazul lui Vaughan nici nu-s sigur că s-a încălcat legea. Peste câteva zile, adâncind săpăturile, aş putea aduce la lumină noi elemente care, puse cap la cap, să-mi permită să susțin că Vaughan s-a înhăitait cu niște gangsteri cunoscuți ca atare. Am în vedere dovezi

tângibile și valabile pentru cazul că Vaughan mă dă în judecată.

— Mie mi se pare că ai deja suficiente dovezi.

— Am cunoștință de matrapazlăcuri, dar nu am și piesele convingătoare. N-am documente, nici măcar în copie. Le-am văzut, dar asta-i tot.

— Crezi că vreunul din comitet e amestecat în porcăria asta? Larry a aranjat ședința, invitându-i numai pe membrii pe care știa că se poate bizui.

— Nu, dacă te referi la Catsoulis și Conover. Sunt doar vechi prieteni și probabil că îi sunt îndatorați cu câte ceva lui Larry. Cât privește pe Thatcher, el e prea bătrân și prea fricos ca să i se împotrivescă lui Vaughan. Iar Lopez e cinstit, cu adevărat preocupat de soarta oamenilor săi, îngrijorat că vor deveni șomeri.

— Dar Hooper? Cunoaște ceva din ceea ce se petrece aici? Susține cu prea mare insistență cauza lui Larry, adică deschiderea plajelor pentru public.

— Nu, sunt convins că nu știe nimic. Chiar și eu, de-abia cu câteva minute înainte de a-ți telefona am alăturat toate piesele disparate și am izbutit să trag o concluzie. Mai sunt însă destule fire care nu știu unde duc.

— Ce crezi că ar trebui să fac? Aș putea să mă dau la o parte. Când m-ai chemat tocmai le spuneam că sunt gata să-mi dau demisia.

— Iisuse! Să nu faci una ca asta! Avem nevoie de tine. Dacă pleci, Russo și Vaughan vor pune un om de-al lor în locul tău. Și să nu-mi spui că te bizui pe colaboratorii tăi, că toți sunt onești. Pariez că Russo va găsi măcar unul care va accepta să închidă ochii pentru niște dolari, ori poate chiar pentru postul tău.

— Și atunci, cu mine cum rămâne?

— În locul tău eu aș deschide plajele.

— Pentru Dumnezeu, Harry, asta vor și ei! La fel de bine aș putea cere să fiu trecut pe statul lor de plată.

— Tu singur ai recunoscut că există rațiuni serioase în favoarea anulării interdicției. Cred că Hooper are

dreptate. O dată și o dată plajele vor trebui redat publicului chiar dacă nu vom mai vedea peștele ăla afurisit. Așa că ai putea face *tu* acum pasul acesta.

— Lăsându-i pe bandiți să-și ia frumusețea banii și să o șteargă!

— Ce altceva poți face? Continuă să le menții închise, iar Vaughan va găsi mijlocul să se debaraseze de tine și apoi le va deschide el. Atunci n-o să mai fii de folos nimănui. Pe când dacă iei tu inițiativa și nu se întâmplă nimic, acorzi orașului o șansă. Mai târziu poate găsim o dovadă care să-l încrimineze pe Vaughan. Nu știu ce, dar poate descoperim ceva.

— Fir-ar să fie! Bine, Harry, o să mă mai gândesc. Dar dacă deschid plajele, am s-o fac așa cum vreau eu. Mulțumesc că m-ai chemat.

Puse receptorul la loc și se înapoie la locul ședinței. Vaughan stătea în picioare la fereastra de la sud, cu spatele la ușă. Când îl auzi pe Brody intrând, fără a se întoarce anunță:

— Ședința s-a terminat.

— Ce dracu vorbești? sări Catsoulis. N-am luat nici o hotărâre, mama mă-si!

Vaughan se răsuci pe călcâie și i se adresă direct.

— S-a terminat, Tony. Nu-mi face greutate și tu. O să fie cum vrem noi. Lăsați-mă să-i spun câteva vorbulețe șefului poliției. Okay? Acum, afară! Toți!

Hooper și cei patru edili plecară. Vaughan îi conduse până la ușă. Brody se uită la el. Știa că ar trebui să-l compătimească, dar nu își putea controla sentimentul de dispreț care îl cuprinsese. Vaughan închise ușa, reveni și se trânti pe canapea. Își sprijini coatele de genunchi și se porni să-și frece tâmpilele cu palmele.

— Am fost prieteni, Martin, și sper că vom rămâne, începu el.

— Cât adevăr e în cele spuse de Meadows?

— N-am să-ți spun. Nu pot. E destul că ai aflat că un om mi-a făcut cândva un bine, iar acum îmi cere să-i plătesc.

— Cu alte cuvinte totul e adevărat.

Vaughan își ridică privirile; Brody îi văzu ochii umezi și roșii.

— Îți jur, Martin, dacă aș fi bănuir unde o să ajung, nu m-aș fi băgat niciodată în treaba asta.

— Cât de mult îi ești dator?

— Suma inițială a fost zece mii. Cu mult timp în urmă am încercat de două ori să-i plătesc, dar n-am reușit să-l determin să încaseze cecurile mele. Mi s-a spus că am fost ajutat prietenește, că nu trebuie să-mi fac probleme. Dar nu mi-a înapoiat chitanța. Când, acum câteva luni, am fost contactat le-am oferit o sută de mii de dolari bani-gheață; dar mi s-a spus că nu e destul, că trebuie să fac câteva investiții și că după aceea toată lumea va fi mulțumită.

— Cât de mult te-ai implicat?

— Dumnezeu știe! Până la ultimul cent. Ba chiar mai mult. Probabil în jur de un milion. Vaughan respiră adânc. Mă poți ajuta, Martin?

— Singurul lucru pe care îl pot face pentru tine e să te pun în legătură cu procurorul districtului. Dacă depui mărturie, îi poți înfunda pe tipii ăia, acuzându-i de șantaj prin împrumut de bani.

— Aș fi un om mort! M-ar ucide înainte de a ajunge acasă, iar Eleanor ar rămâne singură, fără nimic. Nu asemenea ajutor ți-am cerut, Martin.

— Știu. Brody se uită la Vaughan: în fața sa se afla un animal rănit, încolțit și hăituit și de-abia acum simți o undă de milă. Începu să se îndoiască dacă proceda just menținând plajele închise; se întreba în ce măsură hotărârea sa se întemeia pe sentimentul de vinovăție care îl rodea și în ce măsură se datora fricii că rechinul ar putea ataca din nou. Nu știa dacă se amăgea, prefăcându-se îngrijorat de securitatea concetățenilor sau acționa în mod sincer pentru binele urbei. Uite ce e, Larry: o să permit accesul pe plaje. Nu pentru ca să te ajut, ci pentru că sunt convins că dacă nu procedez așa ai să găsești mijlocul de a mă înlătura și

apoi, ai să dispui tu deschiderea plajelor. O să anulez interdicția pentru că nu mai sunt sigur că am dreptate.

— Îți mulțumesc, Martin. Îți rămân îndatorat.

— N-am terminat. Ți-am spus că o să deschid plajele și o să mă țin de cuvânt. Dar o să postez oamenii mei de-a lungul malului, o să-l pun pe Hooper să patruleze cu șalupa și o să am grijă ca fiecare persoană care apare pe plajă să fie avertizată de primejdie.

— Nu poți face așa ceva! Mai bine le menții închise.

— Ba pot și am s-o fac, Larry.

— Cum ai să procedezi? Ai să înfigi placarde prevenindu-i pe vilegiaturiști că un rechin ucigaș bântuie în zonă? Ai să dai un anunț la ziar: „Plajele au fost deschise, dar să nu vă apropiați de ele”? Nimeni n-o să se ducă la plajă dacă va vedea forfotind polițiștii!

— Nu știu cum am să procedez, dar o să fac ceva. În orice caz n-o să amăgesc lumea, făcând-o să creadă că nu s-a întâmplat nimic.

— Bine, Martin. Vaughan se sculă în picioare. Văd că n-am încotro. Dacă te înlătur din postul tău, probabil că ai să alergi în sus și în jos pe plajă și, ca simplu cetățean, ai să strigi: „Rechinel! Feriți-vă!” Așa că nu-mi rămâne decât să fiu de acord. Dar procedează cu discreție. Dacă nu pentru mine, măcar pentru orașul nostru.

Brody plecă. În timp ce cobora scările simți că îi este foame. Își privi ceasul și constată că era trecut de unu. Porni, pe jos, pe Water Street, și intră la „Loeffler”, singurul magazin de delicatese din Amity. Proprietarul, Paul Loeffler, îi fusese coleg de clasă la liceu.

Brody deschise ușa și apucă să-l audă pe Loeffler zicând:

— ...un soi de dictator blestemat, dacă mă întrebi. Nu știu ce-i pasă lui...

Se întrerupse și se înroși când îl văzu pe Brody intrând. La liceu Loeffler fusese un băiat uscățiv, numai piele și oase. Dar după ce preluase magazinul de la tatăl său, nu rezistase ispitei exercitate de bunătățile care îl

înconjurau douăsprezece ore zi de zi și în fiecare săptămână; astfel că acum era rotofei, ca un poloboc.

Brody zâmbi.

— Nu *despre mine* vorbești, nu-i așa, Paulie?

— Ce te face să ~~crezi~~ *asa* ceva? Roșeața i se accentuă pe obraji, contrazicându-l.

— Nimic. Nu-ți face probleme. Dacă îmi oferi un sandviș cu șuncă, brânză și o chiflă de secară, îți spun ceva care o să te bucure.

— S-aud mai întâi. ~~Loeffler~~ *se* apucă să pregătească sandvișul cerut.

— O să deschid plajele pe 4 Iulie.

— Mă bucur cu adevărat.

— Cum merge negoțul?

— Prost.

— Dacă m-aș lua după tine, niciodată nu ți-a mers bine.

— Nici ca acum. Dacă nu intervine o ameliorare o să fiu pricina unei răzmerițe rasiale.

— Cum așa?

— Păi, uite cum. În timpul sezonului ar trebui să angajez doi băieți care să livreze cumpărăturile la domiciliul clienților. Așa le promisesem, dar n-o să-i pot lua pe amândoi. Treburile merg atât de prost că și unul singur e prea mult. În cele din urmă o să angajez totuși, unul. Unu-i alb, celălalt negru.

— Și pe care ai să-l angajezi?

— Pe negru. Socotesc că are mai mare nevoie de bani. Și-i mulțumesc lui Dumnezeu că albul nu-i evreu.

Brody ajunsese ~~acasă~~ la cinci și zece. În timp ce intra cu mașina pe aleea din fața casei, Ellen apărură la ușa din dos și alergă la el. Plânse și era vizibil tulburată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brody îngrijorat.

— Slavă Domnului că ai venit! izbucni Ellen. Te-am căutat la birou dar ~~plecasei~~. Vino, repede! Îl luă de mână

și îl trase după ea, în spate, acolo unde — pe un fel de prispă — se afla pubela. Privește! indică ea recipientul.

Brody ridică acoperitoarea: deasupra unei pungi cu gunoi zăcea mort pisoiiul lui Sean, un cotoi mare, voinic, pe care îl chema Frisky. Capul animalului fusese complet sucit, așa că ochii săi galbeni se aflau deasupra spinării.

— Cum dracu s-a-ntâmpat? L-a lovit o mașină? întrebă nedumerit Brody.

— Nu, un om... Ellen începu să suspine. Un om l-a omorât sub ochii lui Sean. O mașină s-a oprit în fața peluzei și un bărbat a coborât din ea; a prins pisoiiul și i-a sucit gâtul până i l-a rupt. Sean spune că a auzit cum îi pârlăiau oasele bietului animal. Apoi individul a aruncat pisoiiul mort pe gazon, s-a urcat înapoi în mașină și a plecat.

— A spus ceva?

— Nu știu. Sean e înăuntru. A făcut o criză și îl înțeleg. Martin, *ce se întâmplă?*

Brody trânti capacul la loc.

— Nemernicii, ticăloșii! scrâșni el. Își simțea gâtulejul uscat, strângea convulsiv maxilarele, scoțând în relief mușchii faciali. Haide înăuntru.

După cinci minute Brody apăru la ușa din spate. Smulse și aruncă deoparte capacul pubelei din care scoase cadavrul mâtei, azvârlindu-l în mașină pe geamul deschis. Porni în trombă pe alee, ieși în stradă și după câteva sute de metri parcurși, sub imperiul mâniei, puse sirena în funcțiune.

În câteva minute ajunse la locuința lui Vaughan, o vilă mare, din piatră, în stil Tudor, pe Sprain Drive, dincolo de Scotch Road. Coborî din mașină, ținând cotoiul mort de unul din picioarele de la spate, urcă cele câteva trepte de la intrarea principală și sună. Nădăjduia că nu Eleanor îi va deschide ușa.

Vaughan apăru în prag.

— Hello, Martin. Eu...

Brody ridică pisoiiul și i-l împinse în piept.

— Ce spui de asta, lașule?

Vaughan holbă ochii, uluit.

— Ce vrei să spui? Nu pricep nimic!

— Unul din prietenii tăi a făcut asta! În fața casei, în fața puștiului meu! I-a sucit gâtul nenorocitului de pisi. Tu le-ai spus să facă asta?

— Ești nebun, Martin?! Vaughan era sincer șocat. N-aș face niciodată așa ceva! Niciodată!

Brody lăsă jos mâna cu cadavrul animalului.

— Ai vorbit cu prietenii tăi după ce ne-am despărțit?

— Să vezi... da. Numai ca să le spun că plajele vor fi deschise mâine dimineață.

— Doar atâta le-ai spus?

— Da. De ce?

— Ești un mincinos ticălos! Brody îl lovi cu pisiul în piept, apoi i-l aruncă la picioare. Știi ce a spus bestia care a sugrumat pisiul? Știi ce i-a spus băiatului meu de opt ani?

— Nu. De unde să știu? Bineînțeles că nu știu!

— I-a spus, folosind exact cuvintele din recomandarea pe care mi-ai făcut-o: „Spune-i bătrânului tău să procedeze cu discreție!”

Brody se întoarse și coborî cele câteva trepte, lăsându-l pe Vaughan încremenit, cu mormanul de oase și blană la picioare.

CAPITOLUL ZECE

Ziua de vineri se anunță înnorată. Ploi răzlețe stropiră plajele și numai o pereche tânără se încumetă să se aventureze — pentru scurt timp — în apă, tocmai când oamenii lui Brody apăreau la mal. Hooper patrulă șase ore cu șalupa în ziua aceea, dar nu văzu nimic suspect. Seara, Brody telefonă la Paza de Coastă pentru prognoză. Nu știa ce nădăjduiește să afle însă era conștient că ar trebui să

spere că va fi timp frumos în cursul celor trei zile de sărbătoare, de la finele săptămânii, pentru a-i atrage pe turiști. Și dacă nu se întâmpla nimic, dacă nimic neobișnuit nu ar fi fost zărit în apele mării, atunci — pe marți, încolo — Brody putea începe să creadă că rechinul și-a luat tălpășița. Dacă nu se întâmpla nimic! În sinea sa ar fi preferat, ba chiar dorea, o alarmă care să justifice neadmiterea pe plajă a populației venită în weekend. Brody imploră totuși, în gând, zeitățile personale ca — în ambele alternative — să nu se petreacă nimic rău.

Dorea ca Hooper să se înapoieze la Woods Hole. Nu pentru că tânărul se ținea de capul lui Brody, contrazicându-l și opunându-se prudenței acestuia cu aprecierile sale de expert, ci pentru că simțea că, în vreun fel, Hooper pătrunsese, spiritual, în căminul său. Știa că Ellen vorbise cu el, după participarea acestuia la dineul de la ei. Martin-junior pomenise ceva despre posibilitatea unui picnic pe plajă, cu Hooper, prilej cu care ar fi urmat să culeagă scoici frumoase. Apoi era și chestia aceea, cu ziua de miercuri. Ellen se plânsese de oboseală, iar Brody constatasese că soția sa arăta cu adevărat vlăguită, când sosise acasă și o găsisese în pat. Dar unde naiba dispăruse Hooper exact în ziua respectivă? Pentru prima oară în viața sa de om căsătorit, în inima lui Brody se înfipsese ghimpele îndoielii, iar starea aceasta stârnea în el sentimente contradictorii: își făcea reproșuri pentru că își bănuia soția, iar — pe de altă parte — era îngrijorat că temerile sale ar putea să se confirme.

Prognoza meteo anunța vreme frumoasă, însorită, cu briza adiind dinspre sud-vest. Ei bine, se consolă Brody cu speranță în suflet, dacă nu se întâmplă nimic și weekend-ul se încheie cu bine, o să încep să mă conving că intrăm în normal. Iar Hooper va trebui neapărat să plece.

Brody îl avertizase pe tânărul ihtiolog că îl va contacta după ce va discuta cu Paza de Coastă. Se duse la telefonul atârnat pe perete la bucătărie. Ellen spăla vasele folosite la cină. Brody știa că Hooper a tras la Abelard Arms. Zări

cartea de telefon pe colțul mesei, ascunsă pe jumătate sub un morman de note de plată, carnete pentru notițe și reviste cu benzi desenate pentru copii. Schiță gestul de a întinde mâna să o ia, dar se opri.

— Trebuie să-i telefonez lui Hooper. Îi știi cumva numărul?

— Șase, cinci, patru, trei, răspuse Ellen fără să șovăie.

— Cum ai zis?

— E numărul de la Abelard: șase, cinci, patru, trei repetă ea.

— De unde-l știi?

— Am memoria numerelor, mă cunoști doar...

Brody o cunoștea și se blestemă că folosisese un truc atât de primitiv. Formă numărul.

— Abelard Arms, serviciul de noapte, auzi o voce tinerească în receptor.

— Camera lui Matt Hooper, te rog.

— Nu cumva îi știți numărul, din întâmplare?

— Nu. Brody acoperi cu palma microfonul receptorului și se întoarse spre Ellen. Nu cumva știi numărul camerei lui Hooper? o întrebă el.

Ellen îl privi și ezită o singură secundă; apoi dădu din cap negativ.

— A, iată-l: doi, zero, cinci, se auzi glasul în receptor. Vă fac legătura.

Telefonul sună de două ori înainte ca Hooper să răspundă.

— Brody aici.

— Da... salut.

Brody se întoarse cu fața la perete, silindu-se să-și imagineze cum arăta sălașul lui Hooper: o cămăruță întunecoasă la mansardă, patul răvășit, cearșafurile pătate, atmosfera pestilențială. O clipă crezu că mintea sa o va lua razna.

— Cred că putem ieși mâine. Se anunță timp frumos, zise el.

- Daa, știu.
- Atunci ne întâlnim la debarcader.
- La ce oră?
- Nouă și jumătate, cred. Nimeni nu se va duce mai devreme la scăldat.
- Okay, la nouă și jumătate, acceptă Hooper.
- Perfect... O, apropo, cum merg treburile cu Daisy Wicker?
- Poftim? Ce-ai spus? Hooper era perplex.
- Brody regretă întrebarea.
- Nimic, încercă să o dreagă el. Curiozitatea. Știi?
- Dacă ai avut succes la Daisy Wicker.
- Păi.. da, acum că mi-ai amintit. Nu știam că asigurarea vieții sexuale a cetățenilor face parte din atribuțiile dumitale, zise Hooper cu evidentă ironie.
- Las-o baltă! Consideră că nu te-am întrebat.
- Atârnă receptorul. Mincinosule! gândi Brody și se întreabă: ce dracu se întâmplă cu mine? Se întoarse spre Ellen.
- Vroiam să te întreb: Matt parcă a spus ceva despre un picnic la plajă. Ați convenit ceva?
- Nu, nimic hotărât, zise ea. S-a menționat în treacăt.
- Aha! Brody o privea insistent, dar ea nu ridică ochii spre el. Cred că e timpul să te duci la culcare.
- De ce vorbești așa? Nu pricep...
- Parcă nu te simțeai bine. Văd că speli a doua oară paharul ăla.

Scoase o cutie de bere din frigider, dar inelul i se rupse în mână când voi să o deschidă. „F...!“, înjură și azvârli furios cutia nedesfăcută în găleata de gunoi. Apoi plecă.

Sâmbătă la amiază Brody stătea în picioare pe creasta unei dune de pe plaja care se întindea de-a lungul străzii Scotch. Avea impresia că e pe jumătate agent secret și pe jumătate nebun. Purta o bluză, cumpărată special pentru

această misiune, peste șortul de baie. Se necăjise că picioarele îi erau albe și — din cauză că ani de zile purtase pantaloni lungi — complet depilate. Dorise ca Ellen să-l însoțească pentru ca să nu bată la ochi așa cum sta acum, izolat, dar ea îl rugase să o lase, ca să profite de faptul că în zilele de weekend el va fi foarte ocupat și se va găsi mai mult pe plajă decât acasă, pentru a termina treburile gospodărești cu care rămăsese în urmă. La picioarele lui Brody, pe nisip, se afla o sacoșă în care pusese binoclul, un *talkie-walkie*, două cutii de bere și un sandwich înfășurat în celofan. Cam la un kilometru de mal *Flicka* naviga lent spre est. Brody se uită la șalupă și își zise: „De data asta măcar știu unde-i el“.

Prognoza primită de la Paza de Coastă se dovedise corectă: ziua era splendidă, caldă, cerul limpede, fără urmă de nori, iar briza adia lin dinspre uscat. Între timp plaja se aglomerase. Vreo zece-doisprezece adolescenți se împărtășiseră în grupuri pe plajă, îndeplinind parcă un ritual. Câteva perechi moțăiau — inerte, ca niște cadavre — pe nisip, parcă temându-se că orice mișcare ar tulbura și întrerupe ciclul cosmic care îi ajuta să se bronzeze. O familie se adunase în jurul focului din cărbuni de lemn, aprins pe nisip, iar aroma *hamburger*-ilor ce se rumeneau pe jeratic gâdila nările lui Brody.

Nimeni nu intrase încă în mare, nimeni nu se avântase înotând spre larg. De două ori niște părinți își duseră copiii însă numai până la dunga apei, lăsându-i să se bălăcească doar până la glezne. Însă după câteva minute, fie de teamă, fie din plictiseală, își chemaseră odraslele înapoi, pe plajă.

Brody auzi în spatele său pași călcând pe buruienile care crescuseră, ici-colo, în nisip, și se întoarse. Un bărbat și o femeie — în jur de cincizeci de ani, aprecie el — se chinuiau să urce duna, trăgând după ei doi copii care scânceau. Bărbatul purta un șort kaki și bluză cu mâneci scurte, iar în picioare avea bascheți. Femeia era îmbrăcată cu rochie din imprimeu care lăsa vederii pulpele cu

încręțituri, în mână ținând o pereche de sandale. Mai departe, în spatele lor, Brody zări — parcat pe Scotch Road — un autoturism de teren Winebago.

— Vă pot ajuta cu ceva? se oferi Brody, după ce familia izbutise să ajungă pe creastă.

— Asta-i plaja? întrebă femeia.

— Care plajă căutați? Plaja publică este...

— Aici e, e-n regulă, îl întrerupse bărbatul, scoțând o hartă turistică din buzunar. Vorbea cu acel accent inconfundabil al newyorkeșilor din Queensborough. Am cotit-o pe strada 27-a, iar drumul ne-a adus direct aici. E-n regulă, asta e, decretă el.

— Păi, unde-i rechinul? întrebă unul din copii, un grăsan de vreo treisprezece ani. Parcă spuneai că o să vedem rechinul.

— Gura! se răsti tatăl. Apoi către Brody: Unde-i rechinul ăla șmecher?

— Care rechin?

— Țăla care mănâncă oameni. Am văzut la TV pe trei canale diferite. Rechinul care a ucis oameni. Chiar aici!

— A fost unul, dar nu mai este, răspunse Brody. Și, cu puțin noroc, n-o să mai apară.

Bărbatul îl privi pieziș pe Brody câteva secunde și mârâi:

— Adică cum? Vrei să spui că am bătut degeaba atâta drum? Noi am venit să vedem rechinul, iar dumnealui a spălat putina? La TV n-a anunțat așa ceva.

— N-am ce face, îi răspunse Brody. Cine v-a spus că o să vedeți rechinul? Ce vă închipuiți, că peștele vine la mal ca să dea mâna cu turiștii?

— Nu face pe istețul cu mine, amice.

Brody se uită urât la el.

— Ascultați, domnule. Trase de la brâu portofelul și îl deschise, vârandu-l sub nasul individului ca să poată vedea insigna. Eu sunt șeful poliției de aici. Nu știu cine sunteți și nici nu mă interesează. Dar n-am să permit să vă plimbați pe o plajă particulară din Amity, purtându-vă ca vagabonzii. Iar acum, ori vă legitimați, ori o luați din loc.

Bărbatul nu mai făcu pe grozavul.

— Îmi pare rău, se scuză el. Știți ce înseamnă să conduci atâtea ore prin traficul ăsta nenorocit, cu puștanii țipându-ți la ureche tot timpul! Mi-am zis că măcar vedem rechinul. De-aia am parcurs atâta drum.

— Ați mers două ore și jumătate cu mașina socotind că o să vedeți rechinul? De ce? Brody nu își ascunse uluiala.

— Ca să ne distrăm. Săptămâna trecută am vizitat rezervația pentru animale din junglă. Săptămâna asta ne propusesem să ne ducem pe litoral, la Jersey, când am aflat de rechinul ăsta. Iar puștii n-au văzut niciodată un pește ca ăla.

— Ei bine, nădăduiesc că nici nu-l vor vedea, spuse Brody.

— Ce porcărie! se necăji omul.

— Ai făgăduit că o să ne arăți un rechin! se smiorcăi unul din băieți.

— Tacă-ți gura, Benny! Cetățeanul se întoarce către Brody. Putem să mâncăm aici pe nisip?

Brody îl putea trimite la plaja publică, dar știa că acolo nu îi vor da voie să parcheze, neavând permis de localnic și îl vor trimite la parkingul care se afla vreo doi kilometri mai departe, de aceea îi zise:

— Puteți. Dacă însă se ivește proprietarul și obiectează, atunci o să trebuiască să plecați în altă parte. Mă îndoiesc însă că astăzi o să vă deranjeze cineva. Dați-i drumul. Dar să nu lăsați gunoaie, nici măcar o învelitoare de gumă de mestecat. Altminteri vă ard o amendă care o să vă usture.

— Okay, acceptă bărbatul. Apoi i se adresa soției: Ai adus răcitorul?

— L-am lăsat în mașină, n-am știut că rămânem aici, se scuză femeia.

— Fir-ar al dracului! blestemă el. Începu să coboare duna, gâfâind.

Femeia luă copiii, se îndepărtă douăzeci-treizeci de metri, și se instalară cu toții pe nisip.

Brody își privi ceasul: arăta 12 și 35. Scoase din sacoșă talkie-walkie-ul, apăăsă butonul și întrebă:

— Ești la post, Leonard? Apoi luă degetul de pe buton.

În clipa următoare auzi răspunsul. O voce metalică ce zgârâia urechea țâșni din microfonul aparatului.

— Te aud, șefu'. Gata.

Hendriks se oferise, în mod voluntar, să-și petreacă weekend-ul pe plaja publică, în felul acesta completând punctul care constituia triumphiul de pază. („Ai să' pozezi în vagabondul care frecventează cu regularitate plajele“, îi spusese Brody, iar Hendricks îi răspunsese amuzat: „Sigur, șefu'. Tot hălăduind într-un asemenea loc, începi să crezi, că faci parte din lumea bună“)...

— Care-i situația? Ceva nou? întrebă Brody.

— Nimic deosebit. Totuși s-a ivit o mică problemă. Vine lumea la mine și-mi prezintă niște bilete. Gata.

— Bilete? Ce bilete?

— Ca să poată intra pe plajă. Afirmă că au cumpărat bilete speciale care le permite accesul pe țărmul de la Amity. Ar trebui să vezi chestia asta, nenorocitul de bilet, vreau să spun. Am unul la mine, pe el scrie: „Plaja rechinelui. Permisul numărul unu“. Cred că un șmecher isteț a dat lovitura, vânzând naivilor bilete de care n-au nevoie.

— Cum reacționează oamenii când află că n-au nevoie de bilet?

— Mai întâi se-nfurie și-i apucă pandaliile, dându-și seama că au fost trași pe sfoară când le spun că nu se percepe nici o taxă pentru a se prăji la soare pe plaja publică. Apoi parcă turbează când află că — fie că au sau nu bilet — nu au voie să-și lase mașinile în spațiul de parcare de aici și că trebuie să se ducă vreo doi kilometri mai departe. Gata.

— A precizat vreunul din fraieri cine era acela care i-a plasat biletul?

— Nu, șefu'. Mi-au spus că au întâlnit un tip pe Main Street care i-a avertizat că n-au voie pe plajă fără bilet. Gata.

— Vreau să aflați cine dracu vinde biletele alea, Leonard, și să puneți capăt cercului. Du-te la telefonul din parking, ia legătura cu secția și spune-i polițistului de serviciu că am ordonat să meargă pe Main Street și să-l aresteze pe ticălos, ai înțeles? Dacă-i venetic, să fie izgonit; dacă e localnic, să-l bage la zdup!

— Ce acuzație să i se aducă? Gata.

— Nu mă interesează. Găsiți voi ceva. Escrocherie. Să-l facă dispărut de pe stradă!

— Okay, șefu.

— Alte probleme?

— Nu sunt. A venit o echipă de la televiziune, însoțită de o unitate mobilă. Dar suntem liniștiți. Iau interviuri cetățenilor. Gata.

— Ce întrebări pun?

— Chestii standard: „Ți-e frică să intri în apă? Ce părere ai despre rechin?” Porcării din astea. Gata.

— De cât timp se află acolo?

— Au apărut dis-de-dimineață și nu știu cât o să rămână pe, aici, mai ales că nimeni nu se aventurează în apă. Gata.

— Atâta timp cât nu tulbură liniștea...

— Am înțeles. Gata.

— Okay. Hei, Leonard, nu-i nevoie să repeți mereu „gata”. Îmi dau seama și singur când ai terminat de vorbit.

— Obişnuința, șefu. Ca să fie limpede. Gata, am terminat și întrerup.

Brody aşteptă câteva secunde și apăsă din nou butonul.

— Hooper, aici Brody. Ceva nou pe la tine? întrebă, dar nu primi răspuns. Hooper, aici Brody, repetă el. Mă auzi? Se pregătea să-l cheme a treia oară, când ihtiologul îi răspunse.

— Îmi pare rău, eram la pupă. Mi s-a părut că văd ceva.

- Ce anume?
- Nimic. Sunt sigur. Cred că ochii m-au înșelat.
- Ce ți s-a părut că vezi?
- Nu-s în stare să-ți descriu. O umbră, poate. Nimic altceva. Lumina soarelui îți poate juca feste, știi.
- Altceva n-ai văzut?
- Nimic. Toată dimineața.
- Continuă să patrulezi. Te caut mai târziu.
- Peste un minut sau două ajung în dreptul plajei publice.

Brody puse aparatul la loc, în sacoșă, și scoase sandvișul. Pâinea rece se întărise, căci stătuse lipită de punga cu gheață și cu cele două cutii de bere în ea.

La două și jumătate plaja aproape se golise. Turiștii se duseseră la tenis, la coafor sau cine știe unde. Rămăseseră doar cinci-șase adolescenți și familia din Queens.

Pe Brody începuseră să-l usture picioarele, din cauza expunerii la soare. Pete rozalii apăruseră pe pulpele și labele picioarelor. Brody și le acoperi cu prosopul. Scoase din nou aparatul și îl chemă pe Hendricks.

- Ceva nou la tine?
- Nimic, șefu. Gata.
- S-a aventurat cineva în apă?
- Nu. S-au bălăcit la mal, dar au revenit de mult pe plajă. Gata.
- La fel și aici. Ai aflat ceva în legătură cu individul care vindea bilete?
- Nimic, dar nimeni nu mi-a mai prezentat vreun bilet. Presupun că cineva i-a făcut vânt. Gata.
- Dar tipii de la TV?
- Au plecat și ei. Acum câteva minute. M-au întrebat unde te afli. Gata.
- De ce?
- Mă depășește, nu știu. Gata.
- Le-ai spus unde mă pot găsi?
- Sigur. N-aveam motiv să nu le spun. Gata.
- Okay. Te contactez mai târziu.

Brody se hotărî să se plimbe puțin. Apăsă cu degetul una din petele rozalii de pe pulpă. Locul se albi, dar când își ridică degetul deveni roșu aprins. Se sculă de unde șezuse până atunci, înfășură prosopul în jurul șoldurilor ca să și le apere de efectul razelor solare și, ținând aparatul de emisie-recepție în mână, porni spre malul apei. Chiar atunci auzi motorul unei mașini și, întorcându-se din drum, urcă înapoi panta dunei: un microbuz alb, pe care scria cu litere negre „N.N.B.C. — T.V. News“, staționa la marginea trotuarului, pe Scotch Road. Ușa din partea șoferului se deschise: un bărbat tânăr coborî din mașină și porni spre Brody, târându-și anevoie picioarele prin nisipul mișcător. Când izbuti să-i distingă trăsăturile, lui Brody i se păru vag familiară fața noului sosit. Era tânăr, avea păr lung, negru și cârlionțat, precum și dunga unei mustăcioare de aceeași culoare.

— Domnul Brody? Dumneavoastră sunteți șeful poliției?

— Exact.

— Mi s-a spus că vă găesc aici. Eu sunt Bob Middleton, canalul 4 de știri.

— Sunteți reporter?

— Da. Echipa e în mașină.

— Am impresia că v-am întâlnit undeva, zise Brody. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș vrea să vă iau un interviu.

— Despre ce?

— Despre povestea cu rechinul. Ce v-a determinat să redeschideți plajele?

Brody cugetă câteva clipe și își spuse: „La naiba! Puțină publicitate n-ar strica și nici n-ar dăuna orașului, acum când șansele de a se întâmpla ceva neplăcut — cel puțin astăzi — sunt foarte reduse“.

— Bine, acceptă el. Unde vreți să mergem?

— Pe plajă, mai încolo. Chem echipa și în câteva minute terminăm pregătirile. Între timp, dacă aveți treburi

de rezolvat, vă puteţi ocupa de ele. Vă strig, eu când suntem gata.

Middleton porni înapoi spre microbuz, târându-şi picioarele — în continuare — prin nisip.

Brody nu avea nimic deosebit de făcut şi, de vreme ce se hotărâse să se mişte puţin, se îndreptă spre malul mării. Tocmai trecea pe lângă un grup de adolescenţi, când atenţia îi fu atrasă din unul din ei, care rosti:

— Ei, ce spuneţi? Îl țin pe cineva curelele? Zece pițule sunt totuși zece pițule, nu?

O fată interveni:

— Haide, Limbo, să plecăm. Las-o baltă!

Brody se opri la vreo cinci metri de grup, prefăcându-se interesat de ceva, în largul mării.

— De ce? Insistă tânărul. Oferta mea e cinstită, dar cred că nimeni nu are curaj, deşi în urmă cu cinci minute spuneţi că rechinul nu mai poate fi pe-aici.

— Dacă te prelinzi atât de grozav, de ce nu te duci tu? interveni altă fată.

— Eu am făcut propunerea, răspunse primul băiat. Nimeni n-o să-mi dea mie zece verzişori dacă intru în apă. Ei, ce ziceţi?

Tăcură câteva clipe, apoi băiatul care fusese provocat, întrebă:

— Zece foi? Banii jos?

— Absolut! confirmă cel întrebat, fluturând o bancnotă.

— Cât de departe trebuie să înot?

— Păi, să ne gândim. Treizeci de metri ar fi o distanţă suficientă, nu?

— Şi cum o să-mi dau seama că am ajuns la limita convenită?

— Să vedem. Înoţi o bucată de timp, te opreşti şi priveşti spre mal. Dacă socotesc că ai parcurs distanţa, îţi fac semn să te înapoiezi.

— Ne-am înţeles. Băiatul se sculă în picioare.

— Ești sărit, Jimmy?! interveni din nou fata. De ce vrei să te duci în apă? Doar n-ai nevoie de nici un dolar!

— Crezi că mi-e frică?

— Nimeni n-a pomenit nimic de frică, replică fata. Doar că e inutil, asta e totul.

— Zece dolărei nu-s niciodată inutili, interveni băiatul care primise provocarea. Mai ales când bătrânul nu-ți mai dă bani de buzunar pentru că ai tras câteva fumuri dintr-o țigară cu „iarbă“, la nunta mătușii.

Se întoarse și porni spre malul mării, dar Brody îl strigă: „Hei!“ și îl opri.

— Poftim? se miră băiatul.

Brody se apropie de el.

— Ce vrei să faci?

— Să mă scald. Cine sunteți dumneavoastră?

Brody scoase la iveală portofelul și îl deschise, arătându-i insigna.

— *Chiar* vrei să intri în apă, să înoți? îl întrebă el. Observă privirile tânărului îndreptându-se, pe lângă el, către prietenii săi.

— Bineînțeles. De ce nu? E interzis?

Brody clătină capul. Nu era sigur că ceilalți băieți nu aud dialogul său cu tânărul de lângă el, de aceea coborî vocea.

— Vrei să te opresc? Să le spun prietenilor tăi că eu îți interzic să intri în apă?

Băiatul șovăi o secundă și, privindu-l pe Brody, clătină capul.

— Nu. Biștarii o să-mi prindă bine.

— Să nu stai prea mult în apă, îl sfătui Brody.

— Nu o să rămân, promise băiatul.

Păși în apă, luă piepțiș un val mic și începu să înoate. Brody auzi pe cineva alergând în spatele său. Bill Middleton trecu în fugă pe lângă el și îl strigă pe băiat.

— Hei, vino înapoi! Agită brațul spre el, chemându-l din nou.

Băiatul se opri din înot, se ridică în picioare și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt de la televiziune și vreau să iau câteva cadre în momentul când intri în apă. Okay?

— Cred că da. Desigur. Băiatul reveni la mal.

Middleton se întoarse spre Brody și îi zise:

— Sunt bucuros că am ajuns aici înainte ca tânărul să se fi avântat prea departe. În felul acesta o să putem arăta că cineva s-a încumetat să se scalde și să înoate în zona aceasta.

Doi oameni din echipa TV se apropiară de ei. Unul avea în mâini o cameră de 16 mm. și un trepied. Purta cizme cazone și era îmbrăcat cu pantaloni de lucru, cămașă kaki și vestă din piele. Celălalt, un tip mai scund, mai gras și mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri, boțit, căra în brațe un aparat paralepipedic pe care se vedeau o mulțime de cadrane cu ace mobile și butoane. La gât îi atârna o cască-radio.

— Chiar acolo, Walter, îl îndrumă Middleton. Anunță-mă când termini pregătirile. Scoase un carnet din buzunar și începu să pună întrebări tânărului.

Tehnicianul mai vârstnic se apropie de Middleton și îi întinse un microfon; apoi porni spre cameraman, desfășurând un fir din colacul pe care îl ținea în mână.

— Putem începe în orice clipă, anunță cameramanul.

— Trebuie să măsoar intensitatea vocii băiatului, zise tehnicianul de sunet, cu casca la urechi.

— Spune ceva, îl îndemnă Middleton pe tânăr, apropiind un microfon la câțiva centimentri de gura acestuia.

— Ce să spun? întrebă băiatul.

— E bine, răspunse tehnicianul fără a-și scoate casca de la urechi.

— Okay, aprobă Middleton. Facem o scurtă introducere, apoi înregistrăm cadrele care ne interesează. Fă-mi semn când să încep, da?

Cameramanul privi prin ocularul aparatului, ridică mâna, apoi îndreptă indexul către Middleton, zicând: „Gata,

dă-i drumul". Middleton începu reportajul privind în obiectivul aparatului.

— Ne aflăm, de azi dimineață, pe plaja de la Amity și am observat că până în clipa aceasta nimeni nu a îndrăznit să se aventureze în apă, ca să se scalde. N-a fost nici urmă de rechin, dar amenințarea continuă să persiste. Mă aflu lângă Jim Prescott, un flăcău care tocmai s-a hotărât să intre în mare și să înoate puțin. Spune-mi Jim, nu ți-e teamă că ar putea să apară ceva lângă tine, când ai să te avânți în larg?

— Nu, răspunse băiatul. Cred că nu mai e nici un pericol în apă.

— Deci nu ești îngrijorat?

— Nu.

— Înoți bine?

— Destul de bine.

Middleton ridică palma.

— Noroc, Jim, îi ură el, și îți mulțumesc că ai răspuns întrebărilor mele.

Tânărul scutură mâna ce i se întinse și întrebă:

— Acum ce fac?

— Întrerupe, zise Middleton cameramanului. O luăm de la început, Walter. Se întoarse către băiat. Nu mai întrebi nimic, Jim, ai înțeles? După ce îți mulțumesc, te întorci și pornești spre apă.

— Okay, zise tânărul, dârdâind și frecându-și brațele.

— Hei, Bob. Puștiul ar trebui să se usuce. Nu poate apărea ud când n-a intrat în apă, atrase atenția cameramanul.

— Ai dreptate. Te poți șterge și usca, Jim?

— Desigur. Băiatul alergă la prietenii săi, frecându-se cu un prosop.

Brody auzi o voce în spatele său, întrebând:

— Ce se petrece aici? Era cetățeanul din Queens.

— Televiziunea, răspunse Brody. Vrea să filmeze pe cineva înotând.

— A, da. Păcat că nu mi-am adus costumul de baie.

Înregistrară din nou interviul și, după ce Middleton mulțumi, tânărul se întoarse și porni, alergând, spre malul apei.

Middleton se apropie de cameraman și-i spuse:

— Continuă să filmezi, Walter. Irv, poți întrerupe sunetul. Probabil vom folosi postsincronul pe rola B.

— Cât de mult să-l filmez? întrebă cameramanul, urmărindu-l cu obiectivul pe băiatul care deja înota spre larg.

— Vreo treizeci-treizeci și cinci de metri de film, răspunse Middleton. Rămânem pe loc până revine și iese la mal. Să fii pregătit pentru orice eventualitate.

Urechea lui Brody se obișnuise atât de mult cu duduitul ușor, abia sesizabil, al motorului *Flickăi*, încât aproape nu îl mai înregistra, el împletindu-se și contopindu-se cu murmurul valurilor. Deodată tonul motorului se înțeți, zumzetul vag se întări, transformându-se într-un mârâit cu accente de urgență. Brody își îndreptă privirile dincolo de băiatul care se îndepărta înotând și zări șalupa făcând o întoarcere scurtă, rapidă, necaracteristică ritmului lent, liniștit, pe care Hooper îl imprima bărcii în condiții normale de patrulare. Duse la buze talkie-walkie-ul și întrebă:

— Ai depistat ceva, Hooper?

Brody văzu barca încetinindu-și înaintarea, apoi oprindu-se.

Middleton îl zări pe Brody vorbind și imediat alertă echipa sa:

— Sunetul, Irv! Înregistrează, Walter! După aceea se duse la Brody și întrebă: Ce se petrece domnule?

— Nu știu încă. Asta vreau și eu să aflu, răspunse Brody și apropiind aparatul de gură, chemă: Hooper?

— Da, se auzi răspunsul, însă tot nu-mi dau seama ce este. Am văzut din nou umbra despre care ți-am vorbit deja, dar am pierdut-o. Cred că mi-au obosit ochii.

— Ai înregistrat, Irv? întrebă Middleton, iar tehnicianul clătină negativ capul.

— Un băiat e în apă, înoată, îl anunță Brody pe Hooper.

Middleton vârî, fără nici o jenă, microfonul sub nasul șefului poliției, plimbându-l de la gura lui la difuzorul aparatului. Brody îndepărtă cu mâna microfonul reporterului, dar acesta — fără să se intimideze — îl propti din nou la câțiva centimetri de buzele lui.

— Unde-i? întrebă Hooper.

— La vreo treizeci și cinci-patruzeci de metri de mal. Cred că e mai bine să-l chem înapoi, zise Brody și, vârînd aparatul în prosopul de la brâu, făcu palmele pâlnie la gură și strigă: „Hei, tu, ăla! Vino înapoi!”

— Iisuse! exclamă tehnicianul de sunet. Mi-ai spart timpanele!

Băiatul nu auzi chemarea și continuă să înoate. Cel care propusese pariul îl auzi și se apropie de Brody.

— S-a întâmplat ceva? întrebă îngrijorat tânărul.

— Nimic, răspunse Brody. Dar cred că e bine să se înapoieze.

— Cine sunteți dumneavoastră? se interesă curios, băiatul.

Middleton se afla între ei, mutând microfonul întruna de la unul la celălalt.

— Sunt șeful poliției, mînzule. Iar acum, mână măgarul de aici, ai înțeles? Apoi se întoarse către Middleton: Iar dumneata, bagă-ți microfonul ăla undeva și nu mi-l vârî mereu în gură!

— Nu-ți face probleme, Irv, Middleton îl liniști pe colaboratorul său. Eliminăm partea asta la montaj.

Brody vorbi în talkie-walkie.

— Hooper, băiatul nu ne aude. Apropie-te de el și spune-i să se înapoieze la mal.

— E-n regulă, răspunse acesta. În câteva secunde ajung la el.

Peștele percepuse deja sunetul motorului și se învârtea, înoace și încolo, la vreo doi-trei metri deasupra fundului nisipos și la circa douăzeci și cinci de metri sub *Flicka*. De mai multe ori sistemul său nervos detectase

sunetele ciudate ce îi parveneau de sus. De două ori peștele urcase până la un metru sau doi de suprafața apei pentru a permite privirilor, mirosului și canalelor senzoriale să precizeze natura ființei care trecea — făcând atâta larmă — chiar deasupra capului său. De două ori investigase fără a se decide dacă să atace sau nu.

Brody zări șalupa — care până atunci navigase spre apus — întorcându-se și țâșnind spre mal. Prora ambarcațiunii improșca o ploaie de stropi de fiecare dată când se înfigea în apă.

— Prinde în obiectiv barca aia, Walter, îi ceru Middleton cameramanului.

Jos, peștele sesiza modificarea zgomotului, care mai întâi crescuse în intensitate, iar apoi se estompă treptat, pe măsură ce șalupa se îndepărta. Peștele viră cu precizia și acuratețea unui aeroplan și începu să înoate, orientându-se după zgomotul care încă se auzea.

Băiatul încetă să înoate și, călcând apa, își înălță capul. Brody agită brațele, strigând din răsputeri: „Vino înapoi, repede!“ Băiatul înțelese ceea ce i se cerea și, reluându-și poziția, porni înapoi viguros. Înota frumos, armonizând ritmul brațelor cu loviturile picioarelor, întorcând capul — din când în când — la stânga, ca să tragă o gură de aer. Brody aprecie că tânărul mai avea de străbătut vreo douăzeci de metri până a ajunge în zona neprimejdioasă și că îi va fi necesar un minut, eventual mai mult, ca să pășească pe plajă.

— Ce se petrece aici? îl auzi întrebând pe tipul din Queens. Lângă el, cei doi fii ai săi se holbau cu gurile căscate.

— Nimic, răspunse Brody. Nu vreau ca băiatul ăla din apă să se îndepărteze prea mult.

— A apărut rechinul? insistă cetățeanul.

— Vedeți-vă de treabă! Înapoiți-vă pe plajă. Brody începea să se enerveze.

— Ei, haide, domnule șef. N-am bătut atâta drum de florile mărului!

— Șterge-o! se răsti Brody exasperat.

Lui Hooper îi trebuiră doar treizeci de secunde ca să străbată cei circa o sută de metri care îl despărțeau de înotător. Se opri la câțiva metri în spatele lui, lăsând motorul să ruleze lent, în surdină. Nu îndrăznea să se apropie mai mult de teamă că un val l-ar putea împinge peste băiatul care continua să înoate. Acesta auzi zgomotul motorului și, înălțându-și capul, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu te opri, îl îndemnă Hooper.

Băiatul lăsă capul în apă și își reluă înotul. Un val îl împinse din spate, ajutându-l să câștige teren. Mai lopătă de câteva ori cu brațele și izbuti să stea în picioare. Apa îi ajungea la umeri și îl împiedica să pășească în voie.

— Vino mai repede, îl chemă Brody.

— Vin. Dar ce se petrece? întrebă băiatul, îngrijorat.

Middleton, care se afla la câțiva metri în spatele lui Brody, îl întrebă pe colegul său de echipă:

— Ce filmezi, Walter?

— Pe puști. Și pe polițai. I-am prins pe amândoi în obiectiv, răspunse cameramanul.

— Okay. Aparatul tău funcționează, Irv?

Tehnicianul de sunet dădu din cap afirmativ. Middleton începu să vorbească în microfon: „Ceva se petrece, doamnelor și domnilor, dar nu vă putem preciza ce anume. Știm doar că Jim Prescott s-a avântat în largul mării ca să se scalde și că, deodată, cineva — care naviga prin apropiere cu o barcă cu motor — a zărit ceva prin apă. Acum șeful poliției, domnul Brody, se străduiește să-l aducă pe băiat cât mai repede la mal. Ar putea fi rechinul, dar deocamdată nu știm“.

Hooper făcu motorul să funcționeze în sens invers, ca să frâneze și să nu fie împins de valuri peste înotător. Tocmai își îndreptase privirile spre pupă când observă licărul scurt, fulgerat, al unei dungi argintii avansând în apa albastră-cenușie. Ai fi crezut că făcea parte din ansamblul valurilor dacă nu s-ar fi mișcat independent. La început Hooper nu realiză ce se petrece, dar nu îi trebui decât o

secundă ca să-și dea seama că dunga argintie — pe care totuși nu izbutea să o deslușească bine — era monstrul ucigaș, și răzni:

— Ferește-te!

— Ce este? întrebă la rândul său Brody, țipând.

— Peștele! Ajută-l pe băiat să iasă afară din apă!

Iute!

Băiatul îl auzi pe Hooper și încercă să o ia la fugă. Dar în apa care îi ajungea la piept mișcările sale erau lente, greoaie, nesigure. Un val îl împinse în lături, făcându-l să se clatine. Își regăsi repede echilibrul și continuă să alerge, deși anevoie. Brody se năpusti spre băiat dar un alt val, care i se sparse de genunchi, îi stăvili elanul și îl opri câteva secunde.

Middleton vorbi din nou în microfon. „Omul din șalupă a pomenit ceva despre un pește, dar nici acum nu știm dacă e vorba de rechin“.

— E rechinul? Nu văd nimic, se miră cetățeanul din Queens, care venise lângă Middleton.

— Cine sunteți dumnevoastră? îl întrebă reporterul.

— Mă numesc Lester Kraslow. Vrei să-mi iei un interviu?

— Pleacă de aici! îl repezi și Middleton.

Băiatul se mișca ușor acum, ajutându-se de brațe și tăind apa cu pieptul, de aceea nu vedea aripioara — o lamă triunghiulară ascuțită, gri-cenușie — ce spinteca amenințător luciul apei în spatele său.

— Uite-l! strigă Kraslow. Îl vezi, Benny? Davey? Uite-l, chiar acolo!

— Nu văd nimic, spuseră smiorcăindu-se la unison cei doi copii.

— Uite-l, Walter! strigă și Middleton. L-ai zărit?

— Focalizez lentila, răspunse cameramanul. Daa, l-am prins în obiectiv, adăugă el.

— Repede! îl îndemnă Brody pe băiat, lângă care ajunsese și ai cărui ochi — larg cășcați — exprimau panică. Din nas i se scurgea apă amestecată cu mucozități. Brody

îl apucă de mână și îl trase după el. Apoi îl înlănțui cu brațul pe după umeri și amândoi pășiră, clătinându-se, pe nisip.

Aripioara dispăru în apă și, urmărind traseul descendent al platoului oceanic, peștele se pierdu în adâncuri.

— Te simți bine? întrebă Brody, continuând să-l țină strâns pe băiat pe după umeri.

— Vreau acasă. Băiatul dărdăia din toate încheieturile.

— Te cred.

Porniră amândoi spre grupul tinerilor care își așteptau prietenul, când Middleton se proțăpi în fața lor, cu microfonul în mână.

— Vreți să repetați? zise el către Brody.

— Să repet ce?

— Ceea ce i-ați spus tânărului acesta. Repetați...

— Piei din calea mea! se răsti Brody. Îl însoți pe băiat la grupul prietenilor săi și se adresă aceluia care iscase jocul periculos.

— Duceți-l acasă. Iar tu să-i dai dolarii pe care îi datorezi!

Palid de speriat ce era, băiatul dădu din cap.

Brody zări, bălăcindu-se în apă aparatul său, pe care îl scăpase la dunga valurilor. Îl recuperează și, după ce îl șterse și îl uscă cu grijă, apăsă butonul pe care scria „vorbește”, chemând:

— Leonard, mă auzi?

— Da, șefu. Gata.

— Peștele a fost zărit aici, la noi. Dacă în raza ta de acțiune se scaldă cineva, scoate-l imediat afară din apă. Și să nu te miști de acolo până nu îți trimitem ajutoare. Nimeni nu mai intră în apă. Plajele sunt închise oficial.

— Okay, șefu. A fost rănit cineva?

— Nu, slavă Domnului! Dar puțin a rămas ca să avem o victimă.

Brody porni spre punctul unde își lăsase sacoșa cu lucruri, pe nisip, când Middleton îl acostă din nou.

— Hei, șefu, ce zici, facem interviul?

Brody se opri, tentat să-l bage în mă-sa, dar se răzgândi.

— Ce dorești să afli? Ai văzut la fel ca mine tot ce s-a întâmplat.

— Vreau doar să pun câteva întrebări.

Brody oftă și zise:

— Bine, dă-i drumul.

Porniră spre locul unde se afla echipa televiziunii, iar când ajunseră acolo Middleton îl întrebă pe cameraman:

— Câți metri de film mai ai pe bobină, Walter?

— Cam douăzeci de metri. Să fii concis.

— Bine. Fă-mi semn când să încep.

— Gata, începe.

— Ei bine, domnule șef al poliției, Brody, aş zice că finalul a fost fericit, nu-i așa?

— Eu aş zice că a fost foarte fericit. Băiatul putea pieri.

— Crezi că a fost rechinul ucigaș?

— Nu știu ce să spun... Cred că a fost același.

— Ce măsuri o să luați?

— Am închis plajele. E tot ce pot face deocamdată.

— Măsura adoptată înseamnă că primejdia dăinuie în apele oceanului, la Amity?

— Trebuie să recunosc că acesta-i adevărul.

— Ce semnificație are pentru Amity hotărârea de a închide plajele?

— Că am dat de belea, domnule Middleton. Belea mare!

— Retrospectiv, domnule șef, vă mustră conștiința că ați permis astăzi accesul publicului pe plajă?

— Dacă mă mustră conștiința? Ce întrebare e asta? Sunt mânios, zăpăcit, dar mulțumit că totul s-a terminat cu bine. Nu-i destul?

— Perfect. Vă mulțumesc domnule șef al poliției! zise Middleton și zâmbi. Făcu o pauză apoi se adresă colaboratorului său: Okay, Walter. Poți strânge calabalâcul. Mergem acasă să facem montajul.

— Ce-ar fi să mai tragem un prim-plan? Mai am câțiva metri buni.

— E-n regulă, acceptă Middleton. Așteaptă numai să mă gândesc un pic ca să încropesc o introducere mai profundă, bine simțită.

Brody își adună și el lucrurile, luă sacoșa și, escaladând încă o dată duna, porni spre mașina sa. Când ajunse în Scotch Road zări familia din Queens înșirată în fața autoturismului cu care veniseră.

— A fost rechinul care i-a omorât pe oameni? întrebă capul familiei.

— Nu știu, răspuse Brody. Ce mai contează?

— Băieții mei sunt foarte dezamăgiți. Iar pe mine nu m-a impresionat deloc. Nu s-a văzut decât o aripioară...

— Ascultă, smucitule! se înfurie Brody. Un copil era cât pe-aci să cadă victimă, iar dumneata ești nemulțumit că tragedia n-a avut loc.

— Nu mă îmbrobodești pe mine cu de-astea, șefule, se rătoi obraznic individul. Chestia aia, care ziceți că ar fi fost rechinul, nici măcar nu se apropiase de băiat. Pariez că tot scenariul a fost pus la punct de șmecherii ăia de la T.V.

— Șterge-o! Și nu-ți uita familia pe aici! Să dispărești! Urgent! Ați priceput? Acum!

Fără să mai răspundă, cetățeanul își încarcă familia în mașină și demară. Înainte de a fi pornit Brody îl mai auzi spunând:

— Am bănuیت că-s săriți de pe șine, ăștia de aici. Dar n-am crezut că și poliția...

La orele șase Brody ședea la biroul său din secția de poliție, împreună cu Hooper și Meadows. Larry Vaughan îl sunase deja și — beat și plângând îngrozit — bâlbâise ceva incoerent despre viața sa ruinată.

Aparatul de pe birou bâzâi și Brody ridică receptorul.

— Șefu, un cetățean pe care îl cheamă Bill Whitman vrea să-ți vorbească. E aici și pretinde că e de la *Times* din New York, îl anunță Bixby.

— O, f...! nu se putu abține Brody. Bine, lua-l-ar dracu! Trimite-l încoace.

Ușa se deschise și Whitman apăru în prag.

— V-am întrerupt cumva? întrebă el.

— N-are importanță, răspunse Brody. Intră. Ți amintești de Meadows, nu? Iar acesta-i Matt Hooper de la Woods Hole.

— Îmi amintesc foarte bine de Meadows, cum să nu. Datorită lui bossul mi-a făcut curu vârtelniță, de mi s-a dus buhul pe Strada a 43-a, de la un capăt la celălalt!

— De ce? întrebă curios Brody.

— Domnul Meadows „a uitat“ în mod oportun să-mi pomenească de cazul Christine Watkins, dar n-a uitat să-și informeze cititorii.

— Trebuie că mi-a ieșit din minte, zise Meadows fără să se scuze.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă direct Brody pe noul venit.

— Mă întrebam, începu Whitman, dacă rechinul pe care l-ați întâlnit azi e același cu peștele care a ucis oamenii.

Brody făcu un gest către Hooper, iar acesta zise:

— Nu pot afirma cu certitudine. Nu văzusem înainte peștele ucigaș și nici astăzi nu pot spune că l-am zărit bine. Am observat un soi de fulger, o sclipire argintiu-cenușie. Bănuiesc că a fost el, dar nu am termen de comparație. Pot face doar presupuneri și după toate probabilitățile a fost același pește. Ar fi prea din cale afară — cel puțin așa consider eu — ca doi rechini-ucigași uriași să se fi pripășit, în același timp, aproape de coasta Long Island-ului.

Whitman îl întrebă pe Brody:

— Ce ai să faci, domnule șef, adică în afară de interzicerea accesului pe plaje, hotărâre care deja se aplică?

— Nu știu. *Ce putem face?* Aș fi preferat să înfrunt un uragan. Ori un cutremur. Calamitatea naturală are un început și un sfârșit. După ce a trecut, privești în jur, apreciezi cât de mare a fost dezastrul și ce este de făcut. Ele sunt cazuri excepționale, nefericite, cu care însă te poți

lupta. Dar rechinul ăsta te înnebunește. Parcă-i un maniac în libertate, care ucide pe cine pofteste. Îl cunoști, dar ești neputincios în fața lui, nu-l poți opri, nu-l poți prinde. Și, ceea ce e mai rău, nu știi de ce se comportă așa.

— Amintește-ți de Minnie Eldridge, interveni Meadows.

— Daa. Încep să cred că există ceva în ceea ce susține ea.

— Despre cine-i vorba? întrebă Whitman.

— N-are importanță. O țicnită, îi răspunse Brody.

Se așternu tăcerea, câteva clipe, ca după o conversație epuizantă în cadrul căruia participanții spusese rău tot ce gândiseră. Whitman rupse liniștea.

— Ei bine, zise el.

— Ei bine, ce? întrebă Brody.

— Trebuie să existe o soluție, o ieșire din impas.

— Aș fi foarte bucuros să aud o sugestie. Deocamdată eu-s cu morcovul adânc înfipt, îl simt... După un asemenea sezon nenorocit putem să ne socotim norocoși dacă mai rămâne ceva din orașul nostru.

— Oare nu exagerezi puțin?

— Nu cred. Tu ce zici, Harry?

— Nu exagerăm deloc, îl susținu Meadows. Vezi dumneata, urbea noastră trăiește de pe urma vilegiaturistilor, domnule Whitman. Poți spune, dacă dorești, că Amity seamănă cu un parazit, asta-i realitatea. Animalul-victimă sosește în fiecare vară iar populația orașului se năpustește cu furie și se hrănește din trupul lui, sugându-i și ultima picătură de vlagă, până pleacă, după Ziua Muncii. Împiedică venirea animalului și o să fim ca niște căpușe lipsite de câinele din sângele căruia supraviețuim. O să crăpăm de foame. Iarna care se apropie va fi, fără nici o exagerare, cea mai nenorocită din istoria orașului. O să avem o listă atât de lungă cu solicitanți de ajutoare încât Amity o să arate ca Harlem! Râse amar. Amity-de-pe-litoral, zise el.

— Eu mi-aș pune curu la bătaie ca să mă lămuresc de ce tocmai pe noi ne-a preferat nenorocitul ăla de pește. De ce nu East Hampton, ori Southampton, ori Quogue? zise Brody.

— N-o să aflăm niciodată, răspunse Hooper.

— De ce? întrebă Whitman.

— Nu vreau să credeți că invoc niște pretexte ca să mă scuz pentru neputința de a prevedea comportarea rechinului, zise Hooper, însă demarcația dintre firesc și nefiresc este foarte labilă în cazul acesta. Când se petrec fenomene naturale, pentru majoritatea lor există explicații logice. Dar pentru o mulțime de lucruri nu pot fi oferite răspunsuri valabile sau măcar de bun simț. Să zicem că doi oameni se scaldă, înotând unul în fața celuilalt, și că un rechin îi ajunge din urmă, trece pe lângă tipul din spate și îl atacă pe primul. De ce? Poate că emana un miros aparte. Poate că tipul din față înota într-un mod care a ațâțat peștele. Să zicem că înotătorul din spate sare în ajutorul tovarășului atacat. Totuși, s-ar putea ca rechinul să nu se atingă de el, ba chiar să-l evite, continuând să-l toace pe acela pe care l-a sfârtecat deja. Se presupune că rechinul alb preferă apele mai reci. Și atunci, de ce a abandonat coasta Mexicului, ca să vină aici? Într-un anumit fel, rechinii sunt ca tornado-urile. Lovesc aici, dar nu acolo; distrug complet o casă și o ocolesc, brusc, pe cea de alături. Tipul căruia i s-a nimicit locuința se lamentează: „De ce tocmai pe mine m-a năpăstuit?” Celălalt, norocos, zice: „Mulțumesc-ți, ție, Doamne!”

— Bine. Totuși ceva nu pricep: de ce nu poate fi prins monstrul ăsta?

— Poate că este posibil să fie capturat, dar nu de noi. Cel puțin nu cu echipamentul de care dispunem. Altminteri batem apa-n piuă din nou.

— Da, zise Brody, Ben Gardner ne-ar putea spune ce a însemnat pentru el să batem apa-n piuă.

— Ai auzit sau îl cunoști pe un oarecare Quint? întrebă Whitman?

— Am auzit numele ăsta, confirmă Brody. Ai avut de-a face cu el vreodată, Harry?

— Din câte știu — iar eu citesc și sunt la curent cu multe — tipul n-a încălcat niciodată legea.

— Ei bine, zise Brody, poate merită să-l contactăm.

— Glumești? interveni Hooper. Vrei să te încurci cu un asemenea individ?

— Ascultă, Hooper, în situația în care ne găsim, dacă vine cineva și pretinde că e Superman și că îi poate veni de hac ticălosului ăla de pește, să știi că l-aș lua în serios. Ba chiar l-aș ține de sulă să nu-mi scape!

— Da, dar...

Brody nu îl lăsă să continue.

— Ce spui, Harry? Îl căutăm în cartea de telefon?

— Vorbești serios? Lui Hooper nu îi venea să creadă.

— Pe dosul tău că-s foarte serios. Ai altă idee mai bună?

— Nu. Doar că... Nu știu. Cine ne poate asigura că individul nu-i un farsor sau impostor, ori vreun bețivan lăudăros?

— N-o să știm niciodată dacă nu-l punem la treabă. Brody luă cartea de telefon din cutia de pe birou și o deschise la Q. Urmări cu degetul, de sus în jos, numele de pe pagină, până dădu de cel pe care îl căuta și se opri. Iată-l, zise el. Quint. Atâta. Fără nume de botez. Dar e singurul cu numele ăsta, așa că el trebuie să fie.

Formă numărul.

— Quint, răspunse o voce.

— Domnule Quint, eu sunt Martin Brody, șeful poliției din Amity. Avem o problemă.

— Știu. Am auzit.

— Rechinul își făcea mendrele pe-aici, astăzi.

— Vreo victimă?

— Nu. Dar era cât pe-acți ca un băiat să cadă pradă monstrului.

— Un pește atât de mare are nevoie de multă hrană.

— L-ai văzut cumva?

— Nu! L-am căutat de vreo două ori, dar n-am dat de el; și nici destul timp n-am avut la dispoziție. Știi, clienții nu mă plătesc ca să umblu după potcoave de cai morți, ca să mă exprim așa. Ei vor acțiune!

— De unde știi cât de mare este?

— Am auzit. Se aprecia că depășește media, că e ceva cam în jur de trei metri. V-ați pricopsit de un pește pe cinste, nu glumă!

— Știu. Mă întreb dacă ne poți ajuta.

— Mă așteptam să mă căutați.

— Poți?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Cât sunteți dispuși să cheltuiți. Asta pentru început.

— Plătim prețul normal fără să ne tocmim. Oricât ne-ai cere pe zi. Până ucidem animalul.

— Nu cred că îmi convine, răspunse Quint. Asta-i treabă care merită un premiu.

— Adică?...

— Prețul meu obișnuit e 200 de dolari pe zi. Ceea ce îmi cereți voi e ceva special. O să plătiți dublu.

— Nici vorbă!

— Adio!

— Stai! Ce te grăbești, omule? De ce vrei să ne jecmănești?

— N-aveți încotro! Nu aveți la cine altcineva să apelați.

— Mai sunt și alți pescari.

Brody îl auzi pe Quint râzând scurt, batjocoritor. Râsul lui suna ca un lătrat.

— Sigur că sunt, răspunse el. Pe unul l-ați trimis deja, nu? Mai trimiteți unul sau încă vreo șase și când o să apelați din nou la mine poate că o să-mi plătiți triplu. Eu nu pierd nimic dacă aștept.

— Nu îți cer nici o favoare, știu că trebuie să-ți câștigi pâinea. Dar peștele ăsta *ucide* și vreau să-i pun stavilă, ca

să salvez vieți. Iar dumneata vreau să mă ajuți! N-ai putea să mă tratezi măcar ca pe un client obișnuit?

— Ce să zic, mi se rupe inima când te ascult! răspunse Quint ironic. Voi aveți un pește care trebuie ucis, iar eu o să încerc să vă scap de el. Nu garantez, dar o să-mi dau toată silința să-l omor; socotesc că străduința mea valorează patru sute de dolari pe zi. Am zis!

Brody oftă.

— Nu-s convins că edilii orașului nostru îmi vor da atâția bani.

— O să faci rost dumneata de undeva, îl încurajă Quint.

— Cât timp crezi că o să-ți trebuiască să-i vii de hac?

— O zi, o săptămână, o lună! Cine știe? S-ar putea să nu dăm de el niciodată, dacă își ia singur tălpășița.

— Tare-aș vrea. Brody făcu o pauză. Bine, acceptă el în cele din urmă. Nu cred că am de ales.

— Nu. Nu ai de ales.

— Poți începe mâine, ce zici?

— În nici un caz. Luni, cel mai devreme. Mâine am ceva deja organizat.

— Organizat? Ce naiba, vreun dineu? întrebă Brody și din nou auzi râsul acela ascuțit, ca un lătrat.

— Un grup organizat de clienți, ieșim în larg după pește. Se vede că nu prea te-ai ocupat cu pescuitul, îl ironiză Quint.

Brody simți că roșește.

— Ai dreptate, nu prea, admise el. Totuși, nu-i poți amâna? Dacă îți plătim prețul mi se pare că se cuvine măcar atâta serviciu să ne faci.

— N-aș preaș!... Ei sunt clienții mei credincioși și nu le pot trage clapa, că-i pierd de mușterii. Dumneata ești client ocazional: o dată și gata!

— Să zicem că întâlnești chiar mâine rechinul. Încerci să-l prinzi?

— În felul ăsta ai economisi o sumă frumoasă, nu-i așa? N-o să dăm peste el, ne ducem spre est. Pe-acolo bate peștele și se face un pescuit pe cinste! Ar trebui să încerci și dumneata, măcar o dată.

— Ce să zic, pe toate le-ai prevăzut.

— Mai e încă ceva, zise Quint. Am nevoie de cineva care să mă ajute. Mi-am pierdut tovarășul și nu mă încumet să fac față singur unui monstru ca ăla. Am nevoie de încă o pereche de brațe viguroase.

— L-ai pierdut? Cum? A căzut peste bord? întrebă Brody nedumerit.

— Nu, m-a părăsit. Se gândea prea mult și nu l-au ținut curelele. Li se întâmplă multora care se îndeletnicesc cu meseria asta.

— Dar nu și duminică.

— Nu. Știu că-s mai isteț decât un pește.

— Și-i de-ajuns atâta, să fii mai isteț?

— Până acum a fost. Dovadă: încă-s în viață. Ce spui, îmi găsești un om?

— Nu poți găsi tu?

— Nu destul de repede, pentru o treabă ca asta...

— Măine cine o să te însoțească?

— Un puștan. Dar nu mă pot bizui pe el ca să prind un rechin alb, uriaș.

— Pricep, zise Brody, începând să aibă îndoieli că a procedat înțelept apelând la ajutorul lui Quint. O să fiu și eu pe acolo, adăugă el. Dar nici nu terminase de rostit cuvintele că se și îngrozi de angajamentul pe care și-l luase.

— Dumneata? Ha! făcu Quint.

Pe Brody tonul batjocoritor al pescarului îl îndârji.

— Îmi pot purta singur de grijă, susținu el.

— Poate, nu-s sigur. Dar nu poți să înfrunți un pește atât de mare cu cineva care nici măcar la pescuit nu se pricepe. Știi să înoți?

— Sigur. Ce legătură are înotul cu treaba noastră?

— Oamenii mai cad în apă, din când în când; iar uneori durează până reușim să-i pescuim.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Cum poștești. Dar tot o să am nevoie de încă un om care să știe câte ceva despre pescuit. Sau măcar despre bărci.

Brody se uită, peste birou, la Hooper. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să petreacă zile întregi izolat cu Hooper într-o ambarcație și, mai ales, în situația când ihtiologul l-ar fi depășit în cunoștințe, dacă nu și în autoritate. Putea să-l trimită singur, el rămânând la mal. În felul acesta însă — își spunea Brody — ar fi însemnat să capituleze fațăș și să-și recunoască neputința de a face fațăș și, în cele din urmă, de a înfrânge inamicul care purta război împotriva urbei sale. Pe de altă parte, de-a lungul unei întregi zile petrecute în barcă, poate că pe Hooper l-ar fi luat gura pe dinainte și ar fi oferit un detaliu care l-ar fi lămurit cu ce se îndeletnicise tânărul miercurea trecută, când plouase. Pe Brody începea să-l obsedeze dorința de a afla unde fusese acesta în ziua respectivă, căci de câte ori prefigura în imaginație toate posibilitățile, cea care îi revenea mai des ca probabilă era exact alternativa de care se temea cel mai mult. Vroia să se *convingă* că Hooper fusese la cinema sau jucase table la Field Club, ori fumase iarbă împreună cu cine știe care hippy, ori regulase vreo tânără cercetașă. Nu îi păsa ce făcuse dacă s-ar fi convins că nu își petrecuse după-amiaza cu Ellen. Ori poate că tocmai fusese cu ea? În cazul acesta...? Nu vroia să se oprească asupra unei astfel de posibilități.

Acoperi cu palma microfonul receptorului și îl întrebă:

— Vrei să ne însoțești? Are nevoie de încă un om.

— Nici măcar n-are un ajutor?! Ce fel de acțiune nenorocită o să fie asta?! izbucni Hooper.

— Nu te mai oțărî și spune-mi dacă vii sau nu cu noi?

— Da, o să vin, deși probabil că o să regret, răspunse Hooper. Vreau neapărat să văd peștele și cred că aceasta va fi unica mea șansă.

— Ți-am găsit omul de care ai nevoie, vorbi Brody în receptor.

— Are idee despre ambarcațiuni?

— Da, are.

— Atunci, pe luni dimineată, la orele șase. Să iei de mâncare cu tine. Știi cum să ajungi aici?

— Ruta 27 până la cotitură către Țara Făgăduinței, corect?

— Daa. Pe Cranberry Hole Road, care te duce direct la oraș. Cum treci de ultima casă, mai mergi vreo sută de metri și faci la stânga, pe un drum de pământ.

— Există indicator pe șosea?

— Nu, dar e singurul drum în zonă care duce drept la debarcaderul meu.

— Numai barca ta e adăpostită acolo?

— Da. E singura.

— Bine. Ne vedem luni.

— Încă ceva, îl opri Quint. Vreau banii înainte. Peșin. În fiecare zi.

— Bine, dar...

— Astea-s condițiile mele. Nu vreau să cazi peste bord cu banii mei în buzunarul tău.

— Bine, acceptă Brody. O să-i ai. Puse receptorul la loc și-i spuse lui Hooper: Luni dimineată la șase, okay?

— Okay.

Meadows interveni.

— Am înțeles bine din convorbirea ta, Martin, că te duci cu ei luni?

Brody dădu afirmativ, din cap.

— E datoria mea.

— Eu aș zice că depășește obligațiile care îți incumbă.

— Acum, gata, am hotărât...

— Care-i numele bărcii? întrebă Hooper.

— Mi se pare că a spus *Orca*, răspunse Brody. Nu ştiu ce înseamnă.

— Nu înseamnă ci este ceva: o balenă ucigaşă, îl lămurii Hooper.

Meadows, Hooper şi Whitman se sculară să plece.

— Noroc! ură Whitman. Într-un fel, te invidiez că te angajezi într-o aventură captivantă şi emoţionantă.

— Mă pot lipsi de emoţii, replică Brody. Vreau doar să-i venim de hac ticălosului ăla sălbatic.

Hooper se opri în prag, se întoarse şi zise:

— Pentru că veni vorba de *Orca* şi de supranumele lui, ştii cum îi spun australienii rechinului uriaş, alb?

— Nu şi nici nu prea mă interesează. Totuşi, cum i se spune?

— „Moartea albă!”

— Şi ai ținut neapărat să mi-o spui, nu? zise Brody, închizând uşa după ce ieşiseră toţi trei.

Tocmai se pregătea să părăsească şi el secţia, când poliţistul care era de serviciu peste noapte îl strigă:

— Şefu, te-a căutat cineva la telefon când discutai cu domnii care tocmai au plecat şi mi-am zis că nu era cazul să te tulbur.

→ Cine m-a căutat?

— Doamna Vaughan.

— *Doamna Vaughan*?! Brody nu îşi amintea să fi vorbit vreodată la telefon cu Eleanor Vaughan.

— Mi-a spus că nu e cazul să te deranjez, că mai poate aştepta.

— Mai bine o caut eu, hotărî Brody. E atât de sfioasă că dacă i-ar lua foc casa, ar telefona la pompieri, cerându-şi scuze că îi deranjează şi întrebându-i dacă n-ar putea să se abată pe la ei data viitoare, când s-ar afla prin apropiere.

În timp ce se înapoia în birou, Brody îşi aminti ce îi spusese Vaughan cândva, despre soţia sa: atunci când completa un cec pentru o sumă rotundă în dolari, ea refuza să adauge 00/00, socotind că ar comite o nepoliteţe,

sugerând că persoana care urma să încaseze cecul ar putea să-și însușească vreo câțiva cenți.

Brody formă numărul lui Vaughan și Eleanor răspunse înainte ca telefonul să fi sunat complet o dată. Pândeia chemarea, își zise Brody.

— Martin Brody, Eleanor. M-ai căutat.

— O, da. Îmi pare rău că te deranjez, Martin. Dacă...

— Nu face nimic, nu mă deranjezi, o încurajă Brody.

Ce vroiai să-mi spui?

— Este... Ei bine. Știu că Larry a discutat mai devreme cu tine, de aceea ți-am telefonat. Mi-am zis că poate cunoști... dacă ceva nu e în regulă...

„Nu știe nimic, absolut nimic, gândi Brody. Dar să mă ia naiba dacă o să-i spun eu ceva!“

— Ce vrei să spui? se prefăcu el mirat.

— Nu știu cum să-ți explic, dar... știi, Larry nu bea mult, cel puțin acasă. Și atunci rareori.

— Și?

— În seara asta a venit acasă, a intrat în camera lui de lucru fără să spună un cuvânt și — cel puțin așa cred — a golit aproape o sticlă întreagă de whisky. Acum doarme în fotoliu.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, Eleanor, o liniști Brody. Probabil îl preocupă ceva. Fiecare din noi suferă, uneori, de asemenea stare, mai ales în ultimele zile.

— Cunosc, Martin. Doar că... ceva nu merge cum trebuie. Simt, îmi dau seama. De câteva zile Larry se comportă parcă nu-i el, parcă ar fi altcineva. M-am gândit că tu, ca prieten... Ce-i cu el? Ce se întâmplă cu Larry?

Prietenul lui, gândi Brody. Și Vaughan îi spusese la fel. Numai că el știa mai multe. Am fost prieteni, își răspunsese Brody.

— Nu știu ce-i cu el, minți el. Însă dacă vrei, o să-i vorbesc.

— O să-i vorbești, Martin? Ți-aș fi recunoscătoare. Dar... te rog... să nu-i pomenești că te-am căutat și am

discutat. Știi cum este el, nu-i place ca alții să se amestece în treburile lui.

— N-o să-i spun, promise Brody. Să nu fi îngrijorată. Culcă-te și încearcă să dormi.

— Să-l las în fotoliu?

— Sigur. Doar să-i scoți pantofii și să-l acoperi cu o pătură.

Paul Loeffler stătea în spatele tejghelei din magazinul său de delicatese. Își consultă ceasul.

— E nouă fără un sfert, constată el cu glas tare, ca să-l audă și soția sa, o femeie drăguță, durdulie, pe care o chema Rose și care tocmai punea în frigider mai multe cutii cu pachete de unt. Ce zici, tragem chiulul și închidem magazinul cu cincisprezece minute mai devreme?

— Sunt de acord, după o zi ca asta, răspunse Rose. Zece kilograme de salam Bologna! De când n-am mai vândut zece kilograme într-o singură zi?

— Și *schweizer*, adăugă soțul. S-a mai întâmplat vreodată să ne lipsească brânza? Încă vreo câteva zile în ritmul ăsta și s-ar epuiza mușchiul de vacă, lebervurștul, nu ne-ar mai rămâne nimic. Parcă tot norodul de la dealurile Brooklin și până la East Hampton s-a oprit la noi ca să mănânce un sandviș.

— Dealurile Brooklyn-ului, ce vorbești! Unul mi-a spus că venea tocmai din Pennsilvanya! Ca să vadă măcar o dată rechinul. Acolo, în Pennsilvanya, duc lipsă de pește?

— Cine știe? răspunse Loeffler. Curând regiunea noastră o să semene cu Coney Island.

— Probabil că plajele publice arată ca un teren de depozitat gunoaie, întări Rose ideea exprimată de soțul ei.

— Merită să ne luăm vreo două zile libere.

— Am auzit că plajele au fost închise din nou, spuse femeia.

— Daa! Am zis eu: dacă nu curge, pică.

— La ce te referi?

— Nu știu. Haide să închidem prăvălia.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL UNSPREZECE

Suprafața mării era netedă, gelatinoasă, și nici o boare nu încrețea oglinda ei. Soarele sorbea aburii sclipitori de căldură care se înălțau neîncetat din apa care părea că va da în clocot. Când și când o rândunică răzleață, în căutare de hrană, se scufunda ca o săgeată apoi se înălța tot atât de iute în văzduh. În urma ei undele stârnite își desfășurau la nesfârșit cercurile tot mai largi.

Șalupa, aparent încremenită, plutea în derivă, împinsă de fluxul imperceptibil, în creștere. Două undițe, înfipite în lăcașurile lor de la pupă, își târau firele, zgâriind luciul uleios care se întindea departe, în spatele navei, spre apus. Acolo ședea Hooper, alături de o găleată imensă cu o capacitate de vreo șaizeci de litri, folosită inițial la strângerea gunoaielor. La fiecare patru-cinci secunde Hooper vâra un soi de polonic mare în găleată și deșerta conținutul în urma bărcii.

În partea din față, prora era ocupată complet de două șiruri de butoiașe, asemănătoare celor de bere, înfășurate cu odgoane solide de cânepă, groase de doi centimetri, care se terminau într-un colac de vreo treizeci de metri, așezat alături de fiecare poloboc. La capătul odgoanelor, prinse bine, se distingeau vârfurile de oțel ale unor harpoane.

Brody ședea pe scaunul turnant, fixat de punte, și se chinuia să nu-l fure somnul. Își simțea trupul încins de căldură și jilav din cauza transpirației abundente. Nici un

vânticel, oricât de slab, nu adiasse în ultimile șase ore de când patrulau în alertă și, colac peste pupăză, soarele îi arsese ceafa astfel că, atunci când își rotea capul, gulerul cămășii de la uniformă îl făcea să se strâmbe din cauza usturimii provocate pielii devenită foarte sensibilă. Mirosul trupului său se împletea cu duhoarea măruntaielor și sângelui de pește din găleată, provocându-i greață și întorcându-i stomacul pe dos.

Se uită la silueta care domina mijlocul șalupei: Quint. Purta bluză albă cu mânecute, blugi uzați, de un albastru spălăcit, ciorapi albi și bascheți. Brody îi dădea vreo cincizeci de ani; era convins că acesta avusese cândva douăzeci și că o dată și o dată va ajunge la șaizeci de ani, dar îi era cu neputință să și-l imagineze adolescent și nici cum va arăta peste zece ani nu putea spune. Vârsta lui actuală părea că era cea dintotdeauna. Înalt — aproximativ de un metru și nouăzeci — și foarte subțire, cântărea — după cum aprecie Brody — 85 sau 90 de kilograme. Avea craniul pleșuv — chel, nu ras, căci lipseau petele care ar fi indicat existența părului — iar țeasta îi lucea de parcă aceasta fusese starea ei naturală de la bun început; iar când soarele se afla în crucea amiezei, purta o beretă albă, marinărească. Trăsăturile feței, ca de altfel și restul ființei sale, erau aspre, colțuroase, dominate de un nas lung și drept. Când privea în jos de pe puntea superioară a șalupei, avea impresia că ochii săi — cei mai negri ochi pe care Brody îi întâlnise vreodată — alunecau pe toboganul nasului direct către ținta urmărită, întocmai glonțului pe țeava puștii. Pielea sa, veșnic cafenie, fusese înăsprită de vânt și tăbăcită de sarea mării. Privea luciul orbitor al apei, rareori clipind.

Dâra de transpirație care i se scurgea în jos, pe jgheabul pieptului îl făcu pe Brody să se foiască, inconfortabil, pe scaun. Își suci capul, strâmbându-se din cauza arsurii de la ceafă, și încercă să privească și el în depărtare, dincolo de pupă, dar razele strălucitoare ale soarelui îl orbiră și renunță.

— Nu folosești ochelari de soare, Quint? întrebă Brody intrigat. Nu știu cum izbutești să te descurci fără ei.

Quint îl privi de sus.

— Nu folosesc niciodată, răspunse el pe un ton neutru, nici prietenos și nici neprietenos, dar care în mod evident nu îl încuraja la discuție pe interlocutor.

Însă Brody se plictisea de moarte și avea chef de vorbă.

— Cum așa? întrebă el.

— N-am nevoie. Văd lucrurile cum sunt în realitate și e mai bine așa.

Brody își privi ceasul: era puțin după două, deci mai aveau încă trei sau patru ore până încheiau misiunea pe ziua respectivă ca să se poată înapoia acasă, gândi el.

— Ți se întâmplă adesea să ai parte de asemenea zile?

Emoția și nerăbdarea, cu care pornise la treabă dis-de-dimineață, trecuseră și se stinseseră de mult. Brody era convins că nu vor mai întâlni peștele lor în cele câteva ore de patrulare ce le mai rămăseseră.

— Cum adică?

— Ca astăzi. Când constați că după o zi întreagă n-ai reușit nimic și nimic nu s-a petrecut.

— Câteodată.

— Iar clienții îți plătesc chiar dacă n-au văzut la ochi măcar un peștișor?

— Așa e învoiala.

— Chiar dacă n-ați prins un singur peștișor? Lui Brody nu îi venea să creadă.

Quint confirmă, dând din cap.

— Dar așa ceva rareori se întâmplă. În general ceva pică în undiță. Sau apare o pradă pe care o prindem.

— Pe care o prindeți? Cum anume?

— Cu fierul. Quint indică harpoanele înșirate la proră.

— Și ce prindeți? întrebă Hooper.

— Orice se apropie înotând.

— Zău? Credeam...

— Ceva a mușcat prima undiță, îl întrerupsese Quint.

Brody puse palma streășină la frunte și izbuti să privească dincolo de pupă întinderea calmă, netedă, netulburată, a apei.

— Unde? întrebă el.

— Așteaptă câteva clipe și ai să-l vezi, îi răspunse pescarul.

Cu un ușor șuier metalic varga undiței fixată la tribord se încordă, iar firul începu să se desfășoare, tăind apa și lăsând în urmă o dâră argintie.

— Apucă varga, îi porunci Quint lui Brody, și când ți-oi spune, trage și frânează, apoi dă-i drumul brusc.

— E rechinul? întrebă Brody. Eventualitatea de a înfrunța, în cele din urmă, obiectul acțiunii lor îi accelera bătăile inimii, iar gura i se uscaseră. Își șterse mâinile de pantaloni, scoase undița cu pricina de la locul ei și, așezându-se pe scaunul său rotitor, priponi cu nădejde varga între picioare, ca să-i dea mai multă stabilitate.

Quint râse scurt, în stilul său caracteristic.

— Ala de colo? Nu! Ala-i un flecușet, iar pescuitul lui o să fie un fel de antrenament pentru dumneata, ca să capeti experiență și să fii pregătit când l-om întâlni pe-al nostru. Quint privi câteva secunde firul undiței, apoi zise: Acum!

Brody se aplecă în față și eliberă piedica, lăsând mulineta să se desfășoare în voie, un timp, după care se lăsă pe spate și trase cu putere vergeaua, al cărei vârf se arcui. Brody se străduia din răzputeri, cu mâna dreaptă, să înfășoare firul înapoi pe rola ei, pentru a aduce tot mai aproape victima capturată. Efort zadarnic, căci peștele se îndepărta tot mai mult.

— Nu-ți irosi energiile, îl sfătui Quint.

Hooper, care ședea pe bancheta transversală, se sculă în picioare.

— Dă-mi-o mie, îi ceru el lui Brody, ca să o priponesc bine.

— N-ai să faci așa ceva! îl opri Quint. Lasă-l în pace!

Hooper îl privi uluit și ușor jignit de tonul pescarului. Brody observă suferința întipărită pe fața tânărului ihtiolog și își zise nu fără satisfacție: „Ia te uită! Era și timpul!“

După câteva clipe Quint explică:

— Dacă frânezi prea devreme, riști să smulgi cârligul din gura peștelui.

— A! făcu Hooper fără convingere.

— Am crezut că ai idee de pescuit. Quint puse punct discuției.

Hooper tăcu și se așeză la locul său pe banchetă.

Brody ținea strâns, cu amândouă mâinile, vergeaua undiței. Peștele coborâse în adâncuri și înota la dreapta și stânga, dar nu mai încerca să fugă. Aplecat în față, Brody își încorda mușchii brațelor și spinării — îndată ce simțea că peștele slăbește presiunea — și învârtea manivela, înfășurând, centimetru cu centimetru, firul pe moșorul undiței. Încheietura mâinii stângi îi amorse, iar cârceii amenințau să-i imobilizeze degetele mâinii drepte.

— Ce dracu am prins? întrebă Brody intrigat.

— Unul albastru, îl lămuri Quint.

— Probabil că trage o jumătate de tonă, își dădu cu părerea Brody.

— Poate șaptezeci-optzeci de kilograme, răsă pescarul.

Brody continuă să se lase pe spate și să înfășoare firul pe mosorul lansetei, până când îl auzi pe Quint spunând:

— L-ai adus. Ține-o așa.

Brody se opri. Cu o mișcare lină, fără a se grăbi, pescarul coborî de pe puntea superioară. Ținea în mână o armă, o pușcă militară veche M 1. Se opri la copastie, privi în apă și îl chemă pe Brody:

— Vrei să-l vezi? Vino-ncoace. Brody se sculă în picioare și, reluând înfășurarea firului, se apropie de locul indicat, pe partea laterală a bărcii. În apa întunecată

rechinul se detașa ca o pată bleu-petrol, de aproximativ doi metri și jumătate, o formă perfectă, alungită, zveltă, cu aripioare dorsale proeminente. Nu se mai zbătea, mulțumindu-se să plutească lin, într-o parte și alta, atât cât îi mai permitea firul.

— E minunat, nu-i așa? se entuziasmă Hooper.

Quint eliberă piedica armei, iar când rechinul urcă la câțiva centimetri de suprafață, slobozi rapid, unul după altul, trei gloanțe în capul peștelui; trei orificii egale, rotunde și bine conturate, apărură, dar nici un fir de sânge nu se scurse din răni.

— E mort, zise Brody.

— Vax! replică pescarul. E năucit, poate, și nimic mai mult.

Din buzunarul de la spate al pantalonilor Quint scoase o mânășă, punând-o pe mâna dreaptă, după care extrase un cuțit din teaca de la brâu și apucă firul undiței. Apoi, aplecându-se peste marginea șalupei, trase de fir până când capul peștelui apăru cu totul deasupra apei. Avea gura întredeschisă de vreo cinci-șase centimetri, iar ochiul — acoperit parțial de piele — privea țintă la omul care îl capturase. Quint vârî cuțitul între fălcile rechinului și, răsucindu-l, se chinui în zadar să-și oblige prizonierul să caște și mai mult gura feroasă, prevăzută cu dinți triunghiulari, tăioși ca briciul bine ascuțit. Dar peștele mușcase strâns, încât Quint de abia reuși să-și recupereze arma, după ce luptă o bună bucată de timp, sucind și răsucind lama cuțitului, obligând peștele să cedeze în cele din urmă. Îl vârî înapoi în teacă și scoase o pereche de clești de tăiat cabluri.

— Cred că mă plățiți destul pentru a-mi permite pierderea unui cârlig și a câtorva metri de fir, zise el, dar imediat se răzgândi. Ia stai o clipă! Puse cleștele în buzunar și apucă din nou cuțitul. Priviți! O să vedeți un spectacol nemaipomenit, care îi impresionează totdeauna pe clienții mei și îi face mai generoși, oferindu-mi un premiu.

Apucă firul și-l trase cu putere până când scoase rechinul aproape în întregime din apă. Cuțitul fulgeră o singură clipă când Quint spintecă pânțele peștelui, de la aripioara anală și până sub fălci, lăsând să se reverse în apă viscerele animalului din burta căscată — un amestec de organe albe, roșii și albastre — întocmai rufelor murdare când gospodina răstoarnă coșul în care le ținea. Apoi Quint tăie cu cleștele firul, lăsând rechinul să alunece peste bord, în mediul lui natural. Îndată ce capul îi dispăru sub apă, peștele începu să bâjbâie prin norul tulbure de sânge și măruntaie, apucând și înghițind hulpav tot ce nimerea. Trupul său se cutremura când înghițea propriile intestine și organe, care se scurgeau imediat afară din burta despicată și procesul se repeta.

— Acum să fiți atenți, le spuse Quint. Dacă avem noroc, în câteva minute vor veni la fața locului o droaie de confrăți albaștri care îl vor ajuta să se autodevoreze. Dacă se vor aduna destui, o să asistăm la un ospăț frenetic. O reprezentație grozavă care le place nățărilor de clienți.

Brody privea fascinat cum rechinul rupea și înghițea propriile măruntaie. O clipă mai târziu zări o săgeată albastră țâșnind din adânc. Un rechin mic, nu mai lung de un metru, se năpusti asupra semenului său și, încleștându-și fălcile de o bucată din pânțele spintecat ce flutura în apă, începu să-și smucească violent capul într-o parte și alta, pe când trupul i se zvârcolea cu frenezie, ca al unui șarpe. Reuși să rupă carnea mușcată și o înghiți. Curând un alt rechin apăru, apoi încă unul și încă unul, iar apa — înroșită de sângele victimei — părea că fierbe cu bășici.

Quint luă o cange de la copastie și se aplecă peste marginea bărcii, ținând-o ca pe o lance. O lansă și se retrase brusc: înfipt în vârful de oțel al cângii se zvârcolea un rechin mic. Quint scoase cuțitul din teaca de la brâu, repetă operația, despicându-i burta și îl aruncă înapoi, în apă.

— Acum aveți ce vedea! zise el.

Brody nu putea spune câți rechini se înghesuiseră în spațiul acela redus, care parcă explodase. Aripioare tăiau

cu repeziciune luciul mării și se încrucișau, cozi de diferite dimensiuni biciuiau apa. Câteodată, printre plescăituri, se auzea o bufnitură înăbușită când peștii se ciocneau cu violență, unul de celălalt. Brody își privi cămașa care se murdărise de pete mari de apă și sânge.

Frenezia dementă care se dezlănțuise dură câteva minute, până când doar trei rechini măricei rămaseră, patrulând încoace și încolo, aproape de suprafața apei.

Brody, Hooper și Quint priveră în tăcere scena și numai după ce dispăru ultimul pește, Hooper exclamă, în șoaptă:

— Iisuse!

— Nu ești de acord, nu-i așa? vorbi Quint.

— Într-adevăr. Nu-mi place să văd ființe, de orice natură, murind pentru a-i amuza pe niște spectatori ignoranți. Pescarul lănsă lătratul său batjocoritor. Dumitale îți place? îl întrebă Hooper.

— Nu e vorba de plăcerea sau neplăcerea mea. Din asta trăiesc, îi răspunse Quint. Vârî mâna într-o cutie destinată păstrării gheții și, după ce scormoni câteva secunde, scoase la iveală un cârlig și o funie. Momeala, un calmar tăiat fâșii, fusese potrivită cu meșteșug înainte de a părăsi debarcaderul, în țapușa încovoiată și săgeata cârligului. Cu ajutorul unui clește patent, Quint fixă cârligul de capătul funiei, apoi îl aruncă peste bord, lăsându-l să se târască în unda lină, după ce desfășurase încă vreo treizeci de metri de frânghie din colacul de pe podea.

Hooper își reluă activitatea, deșertând în apă cu polonicul zeama împutită din recipientul de lângă el.

— Cine vrea o bere? întrebă Brody.

Quint și Hooper dădură din cap, afirmativ. Brody coborî în cabina șalupei și scoase trei cutii din răcitorul cu gheață. Când să iasă, observă două fotografii, crăpate și vălurite de vechi ce erau, ținute cu pioneze în perete. În prima poză Quint stătea în picioare, îngropat până la șolduri într-un morman de pești ciudați. În cealaltă poză se vedea

un rechin mort, întins pe plajă; nu exista nici un alt detaliu pentru a compara și aprecia dimensiunea peștelui.

Brody părăsi cabina, le dădu câte o cutie de bere celor doi tovarăși de acțiune și se așeză pe scaunul său.

— Ce soi de pești sunt aceia din poza în care te afli și dumneata? întrebă Brody.

— Tarpon¹, răspunse Quint. I-am pescuit mai de mult, când am fost în Florida. N-am văzut de mult o bătaie de pește atât de abundentă. Cred că am prins atunci treizeci-patruzeci de exemplare uriașe, în patru nopți.

— Și de ce i-ai reținut pe toți? Erai obligat să-i arunci înapoi, în apă, interveni Hooper.

— Clienții mi-au cerut. Ca să se fotografieze cu peștii, explică Quint.

— Trebuie să trag concluzia că peștii aceia sunt mai utili morți decât vii.

— Firește. Același lucru se poate spune și cu alți pești... și cu unele animale. N-am încercat niciodată să mănânc vițel viu, râse Quint.

— Și-n cealaltă fotografie ce e? Un rechin oarecare? întrebă Brody.

— Nu chiar unul oarecare, ci unul alb. Era lung de vreo cinci metri și cântărea cam o mie cinci sute de kilograme.

— Cum l-ai prins?

— Cu harponul. Dar la început (și Quint râse pe înfundate) nu era prea clar cine pe cine vroia să captureze.

— Ce vrei să spui?

— Bestia ne-a atacat barca, fără să-l fi provocat. Sedeam cuminte și ne vedeam de treburile noastre, când deodată — buum! — ne-a izbit cu forța unui tren mărfar. Apoi l-a lovit pe ajutorul meu drept în cur, de era să-l arunce peste bord, iar clientul începu să țipe ca din gură de șarpe, că o să ne scufunde. Ticălosul ne-a lovit din nou. Am înfipt un harpon în trupul lui și am început să-l

1 Pește argintiu din zona Golfului Mexic.

urmărim. Iisuse! Cred că am parcurs jumătate din Atlantic ținându-ne după el.

— Cum ai reușit să nu-l pierzi? De ce n-a coborât în adâncul apei? Întrebă Brody.

— Nu putea, din cauza butoiașelor ancorate de funie, care — orice ar fi încercat peștele — reveneau la suprafață. De altfel, le-a și tras o dată cu el la fund, câtva timp; însă după ce a obosit a fost silit să iasă la iveală. Și, uite așa, am izbutit să nu-i pierdem urma. După vreo două ore am înfipt în el încă vreo două piroane. În cele din urmă a abandonat lupta și a rămas înotând la nivelul apei, liniștit ca un mieluşel. Iar noi am profitat, l-am prins de coadă cu lațul și l-am remorcat la mal. Dar clientul parcă dăduse strechea în el, urla tot timpul că o să ne înecăm. Dar cel mai caraghios lucru știi care a fost? După ce abandonasem rechinul pe nisip și beleaua se terminase cu bine și nu mai exista nici o primejdie, căcănarul ăla ce crezi că îmi propune? Îmi oferă cinci sute de verzișori ca să spun că el a prins peștele cu undița! Auzi! Rechinul ciuruit de fiarele harpoanelor, iar dumnealui mă puneă să jur strâmb, că el l-a capturat cu lanseta! Dacă a văzut că nu merge, a început să-mi cânte foaie verde, că ar trebui să reduc la jumătate prețul meu pentru că nu i-am dat șansa să prindă el rechinul cu undița lui. I-am spus că dacă l-aș fi lăsat să-și facă de cap, trei sute de metri de fir și, probabil, o lansetă — cu mulinetă cu tot — s-ar fi dus dracului, pe apa sâmbetei. Ca să nu pomenesc de peștii pe care i-am fi pierdut. După aceea dumnealui a schimbat macazul: cică mi se făcea — mie! — publicitate gratis, pe banii lui. I-am răspuns că mie să-mi dea banii, iar reclama n-avea decât s-o păstreze pentru el și nevastă-sa.

— Mă întreb, chestiile alea, cârligul și firul..., zise Brody.

— Ce vrei să spui? Quint era nedumerit.

— Păi, mă gândeam la povestea ta și mă întrebam dacă și pe rechinul nostru o să încerci să-l capturezi tot cu cârligul undiței.

— La dracu, nu! Din câte am înțeles ăla pe care l-am prins atunci poate fi socotit un cățeluș pe lângă ăsta, care ne dă de furcă acum.

— Păi, dacă-i așa, de ce ai scos și folosești undițele? La rândul său, Brody era nedumerit.

— Din două motive, începu Quint să explice. Mai întâi, un rechin uriaș, alb ca ăsta, îți înghite cârligul cu momeala ca pe nimic, uite-așa! O să reteze firul și o să-și ia tâlpășița însă cel puțin o să fim preveniți că e prin împrejurimi, ceea ce e important. Al doilea motiv: nu poți ști niciodată ce poate mușca momeala. Chiar dacă nu dăm peste rechinul nostru, poate pică altceva în cârlig.

— De pildă?

— Păi, cine știe? Poate un alt pește de soi. Odată, un pește-sabie s-a agățat în cârligul undiței mele, care plutea în doru-lelii; dar din pricina rahatului de mercurial impus de legile federale nimeni nu își bate capul cu pescuitul lor comercial, că n-ar obține mai mult de doi dolari și jumătate pe kilogram, la Montauk. Ori, poate, altceva... Și de vreme ce îmi plătiți patru sutare pe zi, măcar să aveți parte de puțină distracție pe banii voștri.

— Să presupunem că zărim prin împrejurimi rechinul care ne dă bătaie de cap. Ce ai să întreprinzi mai întâi?

— O să încerc să-l ademenesc, să-i mențin interesul ca să nu părăsească zona până îl înhățăm. Iar pentru a ne atinge țelul nu e nevoie de cine știe ce șmecherie, că peștii de soiul lui sunt proști! Depinde în ce dispoziție se află dumnealui când ne-om întâlni. Dacă o să-l imite pe ticălosul de care am pomenit și se dă la noi, o să-l ciuruim rapid cu fiarele, până s-o sătura! Apoi ne retragem și-l lăsăm să se zbată până își cheltuiește vлага. Dacă mușcă momeala din cârlig și fuge, n-o să-l putem împiedica. Dar o să-mi dau toată silința să-l atrag către noi, o să-l ancoriez bine cu butoiașele... Nu exclud riscul ca, totuși, să o ia la sănătoasa. Undița-i o joacă pentru el, e posibil însă să-l atragem destul de aproape ca să-l îndopăm cu piroane... Iar dacă izbutim să-l ținutim, restul e chestie de timp. Cel mai probabil,

bestia o să fie ademenită de duhoarea din apă și o să urce până aproape de suprafață, suficient ca să-l zărim. Totuși o să ne dea de furcă. Calmarul agățat de cârlig e un fleac, nu-i o momeală suficient de atractivă pentru un pește ca el. Un rechin alb uriaș sugerează momeala, cu cârlig cu tot, și nici nu-și dă seama că a înghițit-o. Așa că trebuie să-i oferim ceva special, cu cârligul bine înfipt în momeală, care să-l mențină prin apropiere măcar până plasăm în el câteva harpoane.

— Dacă însă cârligul e prea vizibil, s-ar putea să nu-l păcălim își dădu cu părerea Brody.

— Nici un pericol. Animalele astea nu au creierul câinelui, îl liniști Quint. Iar dacă s-o nimeri să fie flămând e-n stare să înghită cârligul gol, cum îl zărește. Un prieten a dat peste unul atât de înfometat că a vrut să-i înghită motorul atașat la pupa bărcii. S-a lăsat păgubaș numai pentru că n-a reușit să înghită prada dintr-o singură îmbucătură!

De la locul său, unde își îndeplinea cu conștiințiozitate îndeletnicirea, Hooper întrebă:

— Ce-i ăla „ceva special“, Quint?

— O bucatică gustoasă pe care nu o poate ignora. Quint zâmbi și, cu degetul, indică găleata de plastic verde, pitită într-un ungher, la mijlocul șalupei. Aruncă-ți ochii în găleata aia și ai să te dumirești, îl îndemnă pe Hooper. E o momeală cu totul deosebită pe care am păstrat-o pentru o ocazie ca aceasta, pe care ne-o oferă peștele nostru. Orice alt prilej ar fi însemnat irosirea ei.

Hooper se duse la recipientul indicat, desprinsese cârligele metalice din părți și înlătură capacul. Ceea ce văzu înăuntru îl șocă atât de puternic, încât i se tăie respirația: plutind vertical în găleata plină de apă, Hooper descoperi un delfin micuț cu nasul cârn, nu mai lung de cincizeci-șaizeci de centimetri, care își clătina capul lipsit de viață în ritmul undelor care legăneau barca. Înfipt într-un orificiu vizibil, sub maxilar, se afla inelul exterior al unui cârlig uriaș, destinat capturării rechinilor, iar în burtă un altul, ghimpat.

Hooper își încleștă mâinile de găleata cea mare și exclamă înăbușit:

— Un pui!

— Mai ceva! rânji Quint. Un pui nenăscut.

Hooper aruncă încă o privire, scurtă, conținutului găleții, apoi trânti capacul la loc.

— Unde l-ai găsit? întrebă el.

— O, la vreo nouă sau zece kilometri spre est de aici. De ce?

— Vreau să spun, de unde-l ai?

— De unde crezi, dumneata? De la maică-sa.

— Ai omorât-o!

— Nu. Quint rânji din nou, batjocoritor. A sărit în barcă și a înghițit un pumn de somnifere. Se opri, așteptând să-i fie gustată gluma și de ceilalți, dar văzând că nici Hooper și nici Brody nu par dispuși să-i împărtășească buna sa dispoziție, continuă: Așa ceva nu găsești de vânzare pe piață, știi bine.

Hooper îl privi, înecându-se de furie, dar se stăpâni și nu spuse decât:

— Știi că delfinii-s protejați prin lege!

— Când mă duc la pescuit, eu prind ce poftesc, răspunse Quint.

— Dar legile? Nu...

— Ce meserie ai, Hooper?

— Sunt ihtiolog. Studiez viața peștilor. D-aia mă aflu aici, nu știai?

— Când clienții îmi angajează barca, eu nu le pun întrebări. Bine, am priceput, pentru dumneata studiul peștilor e mijlocul de a-ți câștiga pâinea cea de toate zilele. Dacă ai munci ca mine, vreau să spun, dacă ai presta o muncă răsplătită după cantitatea de sudoare vărsată, atunci ai înțelege care e sensul adevărat al legilor. Desigur, legea îi apără pe delfini. Dar legea aia n-a fost făurită ca să-l împiedice pe Quint să pescuiască un exemplar sau două din peștii aceștia. Legea interzice pescuitul lor organizat, în

masă, cu regularitate; legea e menită să-i oprească pe tipii ăia care ucid din plăcere, pretinzând că fac sport. Ascultă, Hooper, n-ai decât să te lamentezi, să faci pe tine, dacă poțtești! Dar să nu-i spui lui Quint că n-are voie să-și facă meseria, să pescuiască vreo câțiva pești ca să poată trăi!

— Uite ce e, Quint, problema e că aceste animale sunt pe cale de dispariție, pentru că omul îi distruge. Iar ceea ce faci dumneata, grăbește procesul de exterminare a lor.

— Ascultă, Hooper, să nu-mi vinzi mie gogoșile tale! Să le spui comandanților de traulere care pescuiesc — chipurile — tuna, să înceteze uciderea delfinilor, ai înțeles? Or să te trimită undeva, urgent și neîntârziat, pentru că au guri de hrănit. La fel și eu, am gura mea de săturat.

— Am reținut mesajul tău, răspunse Hooper. Continuă așa cât ai să mai poți și când nu va rămâne coadă de delfin, ai să te apuci să pescuiești altceva, nu-i așa? E o judecată absurdă și stupidă!

— Nu depăși măsura, fiule. Quint fierbea, dar vorbea egal, fără intonații.

— Ce?!

— Să nu mă faci prost!

Hooper nu intenționase să-l jignească, iar reacția pescarului îl descumpăni.

— N-am vrut, zău... Ziceam doar...

Brody, care ședea cocoțat pe scaunul său la mijlocul bărcii, socoti că sosise momentul să intervină.

— Las-o baltă, Hooper, da? Nu suntem aici la un seminar de ecologie.

— Ce știi dumneata despre ecologie, Brody? Cel mult că nu ai voie să dai foc frunzelor uscate în curtea din spatele casei, îl repezi disprețuitor tânărul ihtiolog.

— Ascultă, mă, să-ți ții clanța și să nu-mi torni mie rahaturile de fecioraș de bani gata răzgâiat!

— Aha, deci asta era! „Feciorașul de bani gata“ se pare că te-a atins la coarda sensibilă, la curul tău, nu?

— Lua-te-ar dracu! Bagă-ți în cap: ne aflăm aici ca să-i venim de hac unui monstru care a ucis mai mulți oameni, iar dacă folosind drept momeală un nenorocit de delfin salvăm Dumnezeu știe câte vieți omenești, eu socotesc că târgul încheiat e rezonabil.

Hooper zâmbi cu superioritatea jignitoare a specialistului.

— Așa! Acum te erijezi în expert de salvamar! Ia să vedem: câte ființe omenești ai fi salvat dacă ai fi interzis accesul populației la plajă, imediat după...

Brody sări în picioare ca împins de un arc și porni spre el, înainte de a-și da seama ce face.

— Să pui frâu gurii tale spurcate, nenorocitul! Și în timp ce rostea aceste cuvinte mâna sa alunecă instinctiv la șold. Se opri numai în clipa când simți că tocul nu se mai afla la brâu și se îngrozi la gândul că dacă pistolul ar fi fost la locul lui obișnuit, poate că l-ar fi folosit.

Brody îl fulgera din priviri pe Hooper, la un pas de el, care la rândul său îl înfrunta cu fața roșie.

Râsul scurt, batjocoritor, al pescarului risipi tensiunea.

— O pereche de găoaze! Am știut unde o să ajungeți încă de azi dimineată, de cum ați pășit în barca mea, zise el, pe tonul său obișnuit, sarcastic.

CAPITOLUL DOISPREZECE

A doua zi de vânătoare nu se deosebi de prima. Când părăsiră debarcaderul briza adia dinspre sud-vest, promițând o vreme plăcută, răcoroasă, iar când trecură de Cap Montauk, dându-i ocol, timpul devenise variabil. Pe la orele zece briza încetase cu totul să sufle astfel că șalupa încremenise pe luciul sticlos al oceanului, ca o bărcuță de hârtie pe o băltoacă de apă. Nici un noruleț nu păta azurul

boltei, dar o pâclă subțire împiedica razele solare să-și dovedească forța. În drum spre debarcader Brody ascultase știrile la radioul mașinii și aflase că la New York poluarea atmosferei atinsese un nivel critic. Oamenii se îmbolnăveau, iar cei deja bolnavi sau bătrâni pur și simplu mureau.

Brody se îmbrăcase mai potrivit cu timpul prognozat decât în ajun. Purta o bluză fără mâneci, cu guler înalt, pantaloni ușori din bumbac, ciorapi albi și încălțase niște cipici. Luase și o carte, ca să înfrunte plictiseala, un roman captivant cu multe scene erotice — împrumutat de la Hendricks — care purta titlul incitant de *Fecioara fatală*. Nu dorea să fie atras din nou în discuții sterile, contradictorii, așa cum se întâmplase în ziua precedentă când atât el, cât și — bănuia — Hooper, se situaseră pe o poziție profund jenantă. Așa că Brody și Hooper își adresau câte un cuvânt, conversația desfășurându-se, în principal, prin intermediul lui Quint. Brody nu dorea nici măcar să se prefacă politicos față de ihtiolog.

Observase că în cursul dimineții Quint se menținuse foarte rezervat, rareori rostind un cuvânt. Trebuia să-i smulgi, cu cleștele parcă, o vorbă din gură. De pildă, în dimineața aceea, când porniseră la drum cu șalupa, Brody îl întrebase care erau criteriile după care se orienta când alegea zona unde urmau să patruleze, așteptând apariția rechinului.

— După nici un criteriu, îi răspunsese laconic pescarul.

— Cum? se minunase Brody, chiar nu ai nici măcar un punct de sprijin în adoptarea hotărârii?

Quint clătinase capul de la stânga la dreapta și înapoi.

— Atunci, pe ce temei alegi locul de pândă? continuase Brody să-l preseze cu întrebările.

— Pe nici un temei. La nimereală.

— Ai vreun semn deosebit de orientare?

— Nici unul.

— Poate ții seama de maree...

— Păi..., da.

O clipă Brody crezu că interlocutorul său — care înțepenisese scrutând orizontul — nu îi va răspunde. Totuși, contrar așteptărilor, pescarul vorbi făcând — așa i se păru lui Brody — un efort considerabil.

— Peștii mari, cum este și rechinul nostru, preferă — probabil — apele mai adânci. Dar cu aceștia nu poți fi sigur niciodată.

Brody era conștient că ar trebui să renunțe la discuție și să-l lase în pace pe pescar, dar curiozitatea îl îndboldi să-i mai pună o întrebare.

— Dacă dăm peste el, ori dacă el ne găsește pe noi, putem să ne socotim băftoși, nu?

— Cam așa ceva.

— Deci, cum s-ar spune, căutăm acul în carul cu fân.

— Nu chiar.

— Crezi?

— Dacă marea se desfășoară în condiții normale, până la sfârșitul zilei o să reușim să parcurgem vreo cincisprezece kilometri, poate chiar mai mult.

— N-ar fi bine să rămânem și peste noapte?

— Care ar fi rostul? întrebă Quint.

— Păi, am continua să pândim și să investigăm. Iar dacă adăugăm distanța străbătută în cursul nopții la cei vreo cincisprezece trecuți deja prin filieră, cred că am putea acoperi în total vreo treizeci de kilometri, argumentă Brody.

— Nu e bine dacă extindem prea mult aria de investigație.

— De ce?

— Rezultatele ar fi înșelătoare. Dacă rămâi o lună pe aici, izbutești să acoperi tot spațiul nenorocit al oceanului. Dar n-ar avea nici un sens.

Quint zâmbi aparent la ideea subînțeleasă a oceanului acoperit de pojghița ademenitoare a lichidului puturos, aruncat cu sâng din butoi de către Hooper.

Brody se lăsă păgubaș și se înapoie la *Fecioara fatală*.

Pe la amiază lui Quint îi trecuseră toanele și devenise parcă mai comunicativ. De patru ore undițele își târau, fără

nici un rezultat, firele prin apă. Deși nu i se încredințase în mod special sarcina, îndată ce șalupa începuse să fie împinsă de marea Hooper se instalase la pupă și, apucând polonicul de coadă, îl scufunda metodic în găleată, apoi îl deșerta în unde. Pe la zece, ceva mușcase nada unei undițe, stârnind emoție câteva clipe, dar se dovedise a fi un pește de vreo trei kilograme din familia macroului, care de-abia fusese în stare să înghită cârligul. La zece și jumătate un mic rechin albastru, imprudent, se prinsese în undița de la babord. Brody îl adusese la marginea șalupei, înfășurând încet-încet firul pe mosorul lansetei, iar Quint îl săltase cu cangea în barcă, apoi îl azvârlise înapoi, după ce mai întâi îl spintecase. Rechinul ciugulise puțin din propriile măruntaie, apoi dispăruse în adânc.

Nu mult după unsprezece Quint zărise aripioara dorsală, zimțată, a unui pește-sabie care se apropia de la pupă, urmărind dâra duhnitoare din apă. Așteptaseră, rugându-se ca peștele să muște una din momeli, dar acesta ignorase calmarul ademenitor și continuase să le țină trena la vreo douăzeci de metri în spatele bărcii. Quint agitase una din undițe ca să dea impresia unui calmar viu în apă, dar peștele nu fusese impresionat și nu căzuse în capcană. În cele din urmă Quint se hotărâse să-l străpungă cu harponul.

Porniră motorul. La indicația lui Quint, Brody și Hooper se apucară să înfășoare firele undițelor pe mulinetele lor. Șalupa porni să facă un ocol mare. Țăpușa de oțel a unui harpon era deja fixată la prăjină și un butoiaș, cu frânghia înfășurată în jurul doagelor, se afla pregătit la proră. Quint le explicase planul său. Hooper va conduce șalupa. Quint va aștepta, la capul prorei, momentul prielnic de acțiune și va lansa harponul din stânga sau dreapta, în raport de poziția bărcii manevrată de ihtiolog la indicația pescarului. Totul trebuia să se desfășoare ca la carte. Dacă planul decurgea în bune condiții, se vor apropia tiptil, iar Quint va lansa harponul, pe care îl ținea pregătit pe umăr, la distanță de vreo patru metri, drept în peștele care nu

bănuia ce soartă îl aștepta. Brody urma să aibă grijă de poloboc pentru ca frânghia să se desfășoare fără probleme.

Totul decurse întocmai planului stabilit, până în ultima clipă. Mișcându-se alene, cu motorul murmurând în surdină, șalupa se apropie de peștele care parcă se odihnea la nivelul apei. Cârma bărcii era foarte sensibilă, iar Hooper execută cu precizie indicațiile lui Quint. Însă exact în clipa când pescarul ridicase prăjina de la umăr și se pregătea să lanseze harponul, peștele sesiză prezența ambarcației, avansă clătinându-se și, bătând puternic apa cu coada, dispăru ca o săgeată în adâncuri. Înjurând aprig, Quint aruncă totuși harponul, care însă căzu la vreo trei metri depărtare de ținta urmărită.

Acum pluteau din nou în derivă, în voia curentului provocat de reflux.

Quint îi zise lui Brody:

— Ieri mă întrebai dacă mi se întâmplă adesea să am parte de asemenea zile ghinioniste. Ți răspund: rareori, mai ales două zile consecutive, atât de păcătoase ca ieri și astăzi. Până acum ar fi trebuit ca rechinii albaștri să forfotească în jurul nostru.

— Din ce cauză, oare? O fi vremea de vină?

— E posibil. Vremea este într-adevăr nenorocită și poate că peștii percep starea existentă, la fel ca oamenii.

Se făcuse amiază. Luară masa de prânz — sandvișuri și bere — iar după ce terminară de mâncat, Quint luă carabina și verifică dacă era încărcată. Coborî în cabină, aplecându-se, și reveni pe punte ținând în mână un aparat ciudat, despre care Brody nu își dădea seama la ce putea folosi.

— Mai ai la îndemână cutia de bere? îl întrebă Quint pe Brody.

— Da, răspunse acesta. La ce îți trebuie?

— O să te lămurești îndată. Aparatul, greu de definit, ceva între o ustensilă de făcut piure de cartofi și o grenadă de mână, era de fapt un cilindru cu manetă la un capăt. Quint îndesă cutia goală de bere în cilindru și o suci până

se auzi un ușor declic. Apoi luă un glonț orb pe care îl introduse la baza cilindrului, răsuci maneta până se auzi un nou declic, după care întinse lui Brody scula, zicându-i: Vezi pârghia de colo? Arată cu degetul capul manetei. Îndreaptă în sus chestia aia și când îți spun, apasă pârghia.

Quint apucă arma, înlătură piedica și, fixând-o la umăr, comandă:

— Acum!

Brody procedă întocmai cum i se recomandase. Se auzi o pocnitură ascutită și cutia de bere, propulsată de un resort nevăzut, zbură în văzduh, sclipind ca o nestemată în razele strălucitoare ale soarelui. Ajunsă la apogeu, în acea frântură de secundă cât rămase suspendată în atmosferă, Quint trase. Țintise la bază pentru a surprinde cutia în clipa când pornea să cadă și o lovi în partea de jos. Se auzi o bubuitură puternică și cutia se rostogoli în unde, dar nu se scufundă.

— Vrei să încerci? Quint îl îmbie pe Brody.

— Mai întrebi? răspunse acesta.

— Fii atent să o surprinzi când a ajuns la punctul cel mai înalt, începu Quint să-l dădăcească. Dacă tragi când încă e în ascensiune sau când a pornit-o la vale, e mult mai greu. Iar dacă prima dată ai ratat, urmărește traiectoria în cădere și împușcă din nou, la bază.

Brody făcu schimbul, preluând arma, și se postă la copastie. Quint armă aruncătorul, iar când Brody îi strigă: „Acum!“, slobozi cutia. Brody trase. Nimic! Trase din nou, spre vârf. Tot nimic! Iar când descărcă pușca a treia oară, ținti prea jos și rată încă o dată.

— Ei, drăcia dracului! exclamă el.

— E nevoie de oarecare antrenament, îl consolă Quint. Vezi dacă o poți lovi acum.

Cutia plutea vertical, jumătate deasupra nivelului apei, la vreo cincisprezece-douăzeci de metri de barcă. Brody ochii înadins un pic mai jos și apăsă pe trăgaci. Se auzi un sunet metalic când glonțul nimeri în plin și cutia dispăru.

— Hooper? îl invită Quint.

— Nu, mulțumesc, refuză acesta.

— Care-i problema?

— Nu-i nici o problemă. Pur și simplu n-am chef.

— Îți faci griji pentru că poluăm apele? Quint zâmbi. Să știi că în fiecare zi o cantitate imensă de tinichele este deșertată în ocean. Probabil că ruginesc și cad la fund, răscolind gunoaiele depozitate în straturi acolo.

— Nu-i asta motivul, răspunse Hooper, alegându-și cu atenție cuvintele, ca să nu cadă în capcana pe care, eventual, i-o întindea pescarul. Ți-am spus: n-am poftă.

— Ți-e teamă de pușcă. Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Frică? A, nu.

— Ai tras vreodată cu arma?

Brody ascultă fascinat dialogul. Îi făcea plăcere modul cum Quint îl încolțise pe tânărul ihtiolog, și îl încânta faptul că Hooper fusese înghesuit în corzi, deși nu pricepea ce urmărea pescarul. Poate că plictiseala provocată de inactivitate îl enerva, și în felul acesta Quint își mai potolea iritarea.

Hooper nu ghicea nici el țelul pe care acesta îl urmărea, dar nu îi făcea nici o plăcere purtarea lui Quint. Avea senzația că îl ațâta și îl provoca înadins ca să-l scoată din pepeni, pentru ca în final să-i dea lovitura de grație, să-l doboare.

— Bineînțeles că am tras cu pușca, răspunse Hooper.

— Unde? În armată?

— Nu. Eu... șovăi Hooper.

— Ai făcut armata? insistă Quint necruțător.

— Nu, recunosc Hooper.

— Bănuiam.

— Ce vrei să insinuezi?

— Cristoase! Pariez că încă ești virgin.

Brody își îndreptă ochii, iute, spre Hooper, așteptându-i replica, și-o fracțiune de secundă — privirile

li se încrucișară. Apoi tânărul se uită în altă parte pe când obrații i se colorau.

— Ce vrei de la mine, Quint? Ce urmărești? întrebă el.

Quint se lăsă comod pe spate, în scaunul său și rânji batjocoritor.

— Nu urmăresc nimic, îl asigură el. Credeam că discutăm prietenește, ca să treacă timpul și să omorâm urâtul. Te superi dacă îți cer cutia de bere după ce o golești? Poate că Brody dorește să-și încerce încă o dată norocul.

— Nu, nu mă supăr. Dar nu te mai lua de mine și lasă-mă în pace, da?

O oră întreagă se scurse în tăcere. Brody moțăia în scaunul turnant, cu pălăria pe față, ca să se apere de razele solare fierbinți. Hooper își reluasese activitatea la pupă, golind cu conștiinciozitate — deși în ritm oarecum redus — polonicul plin de zeama cea urât mirositoare. Din când în când clătina capul ca să se mențină treaz. Iar Quint stătea în picioare la postul de comandă, pe puntea superioară, cu bereta marinărească dată puțin pe ceafă.

Deodată Quint zise, cu voce calmă, monotonă, lipsită de inflexiuni, parcă s-ar fi referit la ceva banal, obișnuit:

— Avem un oaspete.

Brody tresări, Hooper se sculă în picioare. Firul undiței de la tribord se desfășura lin, dar iute.

— Apucă undița, Quint îi porunci lui Brody, aruncându-și bereta pe banchetă.

Brody desprinsese lanseta de la locul ei și o priponi între picioare, ținând-o strâns cu ambele mâini.

— Să pui piedica atunci când ți-o spune și să lovești, continuă Quint să dea instrucțiuni. Dar chiar în clipa aceea firul încetă să se desfășoare. Stai! O să se întoarcă și o va lua de la început; încă nu trebuie lovit, ca să nu scuipe cârligul, explică el. Dar firul rămase moale, inert, în apă. După câteva secunde un blestem țâșni din gura pescarului: Fir-aș al dracului! Strânge firul!

Brody răsuci mulineta pe care firul se înfășura ușor, fără să opună rezistență.

— Apucă firul cu două degete și scoate-l din apă, porunci Quint. Nu știu ce o fi fost, dar a înghițit momeala ca pe nimic.

Într-adevăr, firul ieși la iveală fără nadă, fără cârlig, retezat cu acuratețe. Quint coborî în barcă, părăsindu-și locul de observație de pe puntea superioară. Apucă firul, îl examinează cu ochi de expert, apoi îi pipăi marginile și rămase cu privirile pierdute în undele oceanului.

— Cred, vorbi el în cele din urmă, că l-am întâlnit pe prietenul dumitale, Brody.

— Ce?! exclamă acesta.

Hooper abandonează îndeletnicirea sa și, apropiindu-se repede de ceilalți doi bărbați, zise tulburat:

— Nu glumești, Quint? Ar fi grozav!

— E o presupunere, zise Quint cu prudență. Dar, zău, aș paria că a fost el! Firul a fost parcă tăiat cu briciul. De la prima încercare. Fără șovoială. Cu precizie. Alte semne nu sunt. Probabil că nici nu și-a dat seama că avea ceva în gură. Pur și simplu a supt momeala, a strâns falcile și, gata!, asta a fost totul.

— Acum ce facem? întrebă Brody.

— Așteptăm să vedem dacă o să muște cealaltă undiță; ori dacă iese la suprafață.

— Ce ar fi să folosim puilul de delfin ca nadă? sugeră Brody.

— Când o să-l văd și o să mă conving că e rechinul nostru, când o să-mi dau seama că e un exemplar care merită un sacrificiu, atunci o să folosim delfinașul ca momeală. Peștii ăștia sunt mâncători de resturi, de gunoaie, și nu vreau să irolesc o momeală clasa-ntâi pe cine știe ce flecușteț de rechin.

Așteptară. Nimic nu tulbura oglinda oceanului. Nici o pasăre nu se scufunda în căutare de hrană, nici un pește nu izbucnea la suprafață. Doar plescăitul intermitent al lichidului puturos aruncat peste bord cu polonicul de

Hooper întrerupea — când și când — monotonia deplină din atmosferă.

Apoi, deodată, firul undiței de la proră începu să se desfășoare cu repeziciune.

— Las-o acolo, la locul ei, zise Quint, referindu-se la lansetă. N-are rost să o scoți, căci presupun că o să înghită momeala, la fel ca întâia dată.

Adrenalina începu să se reverse șuvoi în trupul lui Brody, deopotrivă tulburat și înspăimântat. Se îngrozea la gândul că o primejdie necunoscută îi pândea din adâncuri, că o ființă — a cărei forță nu și-o putea imagina — îi amenința. Hooper stătea la babord, privind fascinat firul care se derula cu iuțeală.

Apoi, brusc, firul se opri și rămase atârând moale.

— F...! înjură Quint., Iar ne-a tras clapa! Scoase vergeaua de la locul ei și începu să tragă pe mosor, firul care — constată el — fusese retezat la fel ca la prima undiță. Îi mai oferim o șansă, hotărî el, și o să agățăm un cârlig mai solid. Nu că l-ar putea opri, dacă peștele arată cum bănuiesc. Vârî mâna în cutia de gheață de unde scoase la iveală o momeală proaspătă. Apoi, dintr-un sertar din spațiul destinat pilotului luă un lanț groscior și lung de vreun metru și jumătate.

— Parcă ar fi un lanț de legat câinele, zise Brody.

— A fost, confirmă Quint impresia polițistului. Prinse un capăt al lanțului de inelul cârligului prevăzut cu nadă proaspătă, iar capătul celălalt îl legă de fir.

— Crezi că o să izbutească să înghită chestia aia așa de mare? întrebă Brody cu îndoială în glas.

— Sper că da. O să-i ia mai mult timp, bănuiesc. Tot ce vreau e să-l ademenesc ca să se urce la suprafață, răspunse pescarul.

— Ce facem dacă nu iese treaba cum socotim noi?

— Nu știu. Presupun că o să iau alt cârlig pentru rechini, de zece centimetri, întărit cu un lanț mai gros și destul de lung, pe care o să-l arunc în apă după ce l-am garnisit bine cu momeală. Iar dacă se prinde, nu știu ce o

să fac imediat cu el. Cred că e în stare să smulgă orice clemă aş folosi din cele existente la bord şi de aceea n-o să risc nici o bucăţică de lanţ până nu-l văd. Quint azvârli cârligul în apă, derulând şi vreo câţiva metri de fir. Haide, ticălosule! mârâi el cu glas înăbuşit, ieşi o dată să-ţi vedem mutra!

Cei trei bărbaţi pândeau undiţa de la babord. Hooper se aplecă, vârî polonicul în găleată şi îl deşertă peste bord. Ceva îi reţinu atenţia, făcându-l să se întoarcă spre stânga. Ceea ce zări în apă îi tăie respiraţia. Un sunet nedesluşit, dar suficient de puternic, îi ieşi din gâtlee, făcându-i pe tovarăşii săi de aventură să-şi întoarcă iute privirile către el.

— Iisuse Cristoase! izbucni Brody.

La doar vreo trei metri de pupă, puţin spre tribord, se înălţa — cam la cincizeci de centimetri deasupra apei — botul conic, puţin turtit, al peştelui pe care îl aşteptau. Doi ochi negri ca tăciunii, situaţi în partea superioară a capului de un cenuşiu tulbure, îi priveau inexpressivi. În părţi, la extremităţile botului, se căscău nările, nişte crăpături adânci în pielea cuirasă. Avea gura deschisă nu de tot, o văgăună întunecoasă, păzită de dinţi uriaşi, triunghiulari.

Preţ de vreo zece secunde, poate, peşte şi oameni se înfruntară din priviri. Apoi Quint răcni: „Ia un fier!“, şi supunându-se propriei porunci se năpusti la proră şi începu să scotocească febril după un harpon. Brody luă carabina. Exact în clipa aceea rechinul făcu stânga-mprejur, coada sa lungă — în formă de seceră — bătu apa o dată şi alunecă fără zgomot în apă. Brody trase, nu îl nimeri, iar peştele dispăru.

— S-a dus, zise Brody.

— E fantastic! exclamă Hooper cu entuziasm. Exact cum mi l-am închipuit, ba chiar mai grozav! Splendidă creatură! Numai capul lui măsoară peste un metru, nu conţinea ihtiologul epitetul superlative.

— S-ar putea, aprobă Quint, ducându-se la pupă unde așeză la îndemână două harpoane, două butoiașe și doi colați de frânghie. În eventualitatea că se întoarce, explică el.

— Ai mai văzut așa ceva? îl întrebă Hooper pe Quint, cu ochii sclipitori și fremătând de mare emoție.

— Nu prea, recunosc Quint.

— Ce lungime crezi că are?

— E greu să apreciezi, răspunse pescarul. Vreo șapte metri, poate mai mult, nu știu. Când un pește ca acesta depășește șapte metri nu mai poți să-ți dai seama de diferențele în lungime. Orice monstru din neamul lui dacă măsoară peste șapte metri, constituie o adevărată belea. Iar cu ticălosul ăsta al nostru o să dăm de bucluc!

— Dumnezeule! Sper că o să revină, zise Hooper.

Un fior se scurse pe șira spinării lui Brody, făcându-l să se cutremure.

— Foarte ciudat, zise el. Ne privea și parcă rânjea la noi.

— Așa ți se pare când țin fălcile întredeschise, zise Quint. Dar nu merită să-i acorzi mai multă importanță decât merită. Este doar o găleată necuvântătoare de gunoi.

— Cum poți spune așa ceva?! se ofuscă Hooper. Peștele acesta e o minunăție, e o ființă care te face să crezi în Cel Atotputernic, care îți dovedește ce splendoare este în stare să zămislească Mama Natură, când își pune ambiția.

— Rahat! răspunse Quint, reluându-și postul pe puntea superioară.

— Ai să folosești delfinașul ca momeală? întrebă Brody.

— Nu-i nevoie. A urcat o dată la suprafață, o să revină.

În timp ce Quint vorbea, un zgomot — un soi de șuier ușor, lichid — îl determină pe pescar să se întoarcă iute.

— Ia priviți, zise Quint.

La vreo zece metri în spatele bărcii zăriră, înălțându-se cam treizeci de centimetri deasupra luciului mării, aripioara dorsală, în formă de triunghi, a peștelui, care despica apa, răspândind crețuri fine în diagonală. Coadă lui puternică bătea ritmic apa, la dreapta și la stânga, propulsând masa uriașă a trupului.

— Atacă barca! țipă Brody și fără să vrea se ghemui pe scaunul său, căutând — instinctiv — să se pună la adăpost de primejdie.

Quint sări, blestemând, de pe puntea superioară în barcă.

— Fără nici un avertisment, ticălosul! răcni el. Dă-mi firul!

Peștele ajunsese barca din urmă. Își înălță capul turtit, uitându-se la Hooper cu ochii săi negri, impasibili. Quint alergă la babord cu harponul pregătit de lansare, dar se împiedică de scaunul rotativ, iar fierul se desprinsese și căzu.

— Blestematul! răcni din nou Quint. Se aplecă și fixă repede harponul de oțel la capătul prăjinii. Unde-i? Unde-i?

— A trecut deja de partea cealaltă! Acolo! Spre tine! strigă Brody.

Quint se întoarse la timp în direcția indicată, pentru a surprinde peștele cenușiu-maroniu scufundându-se și dispărând în apa întunecată. Lepădă harponul pe punte, apucă repede carabina și, turbat de furie, o descărcă în direcția rechinului.

— Nemernicule! izbucni el, adresându-se monstrului. Data viitoare să-mi dai de veste când ai să urci la suprafață. Rezemă arma de scaun și râse. Cred că trebuie să-i fim recunoscători că nu ne-a atacat. Te-au scuturat fiorii un pic, nu-i așa? îl întrebă pe Brody nu fără o urmă de ironie.

— Ba chiar mai mult, recunoscui acesta. Clătină capul, încercând — parcă — să-și adune gândurile și să selecteze imaginile înregistrate de creierul său. Nici acum nu-mi vine să cred, exprimă el cu glas tare ceea ce simțea în inimă. În imaginația sa vedea aieveau peștele năpustindu-se — ca o

torpilă lansată din adâncul sumbru — și sfâșiind-o pe Christine Watkins, apoi pe băiețelul cu pluta, care nu bănuia nimic până în clipa când fusese apucat și înghițit aproape pe nemestecate de o ființă apocaliptică venită de pe alte tărâmurii. Brody era conștient că somnul îi va fi tulburat tot restul vieții sale de coșmaruri în care violența se împletea cu sângele nevinovat al copilășului, de imaginea mamei îndurerate care țipa la el, plângând sfâșietor, că se făcea vinovat de moartea băiețelului ei. Să nu-mi spui că chestia aia a fost un pește, reluă el exprimarea cu voce tare a gândurilor care îl chinuiau. Mai degrabă era butaforie care servește la turnarea filmelor de groază. Știi, monstrul din hăurile oceanului, de la zece milioane de stânjeni adâncime!

— Ba e un pește și nimic mai mult, îl contrazise Hooper, vizibil tulburat încă. Dar ce pește, Doamne! Aproape un *megalodon*, așa spune, lua-l-ar naiba!

— Ce tot vorbești? Brody nu pricepea referirile făcute de Hooper.

— Am exagerat, recunosc ihtiologul. Dar când un specimen — cum este rechinul nostru — se-nvârtește prin împrejurimi, zău că îți vine să crezi că-i *megalodon*, nu-i așa? Dumneata ce spui Quint?

— Spun că te-a pălit soarele în creștet.

— Nu zău! Ce dimensiuni crezi că atinge o ființă ca rechinul nostru?

— Nu-s bun la pronosticuri, răspunse pescarul. Peștele ăsta, pe care l-am văzut cu ochii mei, așa zice că avea vreo șapte metri. Însă dacă mâine dau peste un altul de opt metri, o să spun că ajung și la opt metri. Ghicitu-i rahat!

— De fapt, cât de mare poate crește un asemenea pește? întrebă Brody, regretând imediat că se amestecase în discuția lor, de teamă că Hooper va profita de ignoranța sa pentru a-l zeflemisi.

Dar tânărul ihtiolog era încă prea captivat, prea fericit, pentru a-și da aere de superioritate.

— Tocmai asta-i chestia, răspunse el. Nimeni nu știe cu certitudine. Un rechin ca al nostru s-a încurcat în năvoadele pescarilor din zona Australiei și a pierit. Măsura doisprezece metri; cel puțin așa afirmau știrile difuzate în legătură cu fenomenalul pește.

— Înseamnă că era aproape de două ori mai mare decât al nostru, zise uluit Brody care, neputând cuprinde cu mintea peștele ce tocmai dispăruse de sub ochii lor, cu atât mai puțin era în stare să conceapă dimensiunile monstrului pe temeiul datelor menționate de Hooper.

Hooper clătină, aprobator, capul.

— Zece metri este mărimea maximă în general acceptată, zise el. Dar ochii te pot înșela, cum spunea Quint: dacă mâine cineva o să vadă unul de douăzeci de metri, imediat lumea va accepta realitatea. Asemenea fenomene îți stârnesc și îți stimulează imaginația, dar tulburător e faptul că acolo, în străfundurile abisale ale oceanului, ar putea exista și trăi cu adevărat monștri de soiul alb-uriaz, care ating și poate chiar depășesc lungimea de treizeci de metri.

— Vax! comentă scurt Quint.

— Nu afirm că există, ci că *ar putea* exista, bătu în retragere Hooper.

— Rahat! întări Quint opinia sa.

— Poate că da, poate că nu, Hooper nu se dădu bătut. Ascultă, denumirea latină a acestor pești este *Carcharodon carcharias*, okay? Strămoșul lor cel mai apropiat, numit *Carcharodon megalodon*, a trăit în urmă cu treizeci sau patruzeci de mii de ani. Dinții lui fosilizați — care au fost descoperiți — măsoară vreo cincisprezece centimetri! Ceea ce te îndreptățește să presupui că posesorul lor măsura treizeci, ba poate chiar treizeci și cinci de metri în lungime. Iar dinții strămoșului sunt identici cu ai marelui-alb din zilele noastre. Iată întrebarea: dacă acceptăm ideea că ambii pești aparțin aceleiași specii, atunci putem oare să ne hazardăm afirmând că *megalodon*-ul a dispărut? De ce ar fi pierit? Evident nu din lipsa hranei.

Dacă ținem seama că încă în zilele noastre oceanul oferă condiții optime de supraviețuire unor specii mult mai mari, cetaceele — de pildă, putem la fel de bine presupune că pot exista și rechini de dimensiunile pe care le-am menționat. Faptul că până în prezent nimeni nu a văzut un rechin de treizeci și cinci de metri, nu înseamnă că — implicit — un asemenea pește nu există. Poate că nu are motive să urce în păturile superioare ale oceanului, de vreme ce hrana o va găsi din belșug acolo, jos, în adâncuri. Iar unul mort, accidental sau altminteri, nu va fi aruncat la țarm de valuri, fiindcă rechinii sunt lipsiți de bășicile flotoare, obișnuite la alți pești. Îți poți imagina cum ar arăta unul de treizeci și cinci de metri? Îți închipui ce forță ar poseda și ce ar fi în stare un asemenea monstru?

— Nici nu vreau să mă gândesc, răspunse Brody.

— Ar arăta ca o locomotivă, cu o gură dotată cu niște cuțite tăioase, ucigașe, completă Hooper tabloul.

— Vrei să spui că rechinul nostru ar fi un puișor pe lângă strămoșul său? Brody începea să se simtă abandonat, vulnerabil. Un pește uriaș, așa cum îl descrisese Hooper, ar fi fost în stare să zdrobească barca lor, ca o coajă de nucă!

— Nu, ăsta-i un pește matur, sunt sigur, răspunse Hooper. Știi, seamănă cu oamenii: unii măsoară un metru șaizeci, alții depășesc doi metri. Doamne! Ce n-aș da să văd un *megalodon*!

— Nu ești în toate mințile! zise Brody.

— Ba da, omule! la gândește-te: ar fi ca și cum ai întâlni Abominabilul Om al Zăpezilor!

— Hei, Hooper! îl întrerupse Quint. Termină cu basmele și apucă-te de treabă, vrei? Tare am chef să prind peștele ăsta!

Hooper se înapoie la pupă și își relua postul în primire, deșertând în apă polonicul cu zeama din găleată.

— Crezi că o să revină? întrebă Brody.

— De unde să știu? Nu poți prevedea niciodată cum o să se comporte un ticălos de soiul ăstuia. Din buzunarul de la spate al pantalonilor scoase un carnet și un creion. Întinse brațul stâng spre mal, închise ochiul drept și privi cu celălalt peste indexul ridicat și mângăli ceva în carnet. Mută brațul câțiva centimetri la stânga, privi și din nou scrise ceva. Anticipând întrebarea lui Brody, explică: Am notat câteva repere de sprijin. Vreau să precizez unde ne găsim acum pentru ca — în eventualitatea că rechinul nu o să binevoiască să reapară astăzi — să știu unde să ne înapoiem mâine.

Brody se uită și el în direcția țărmlui. Dar chiar și apărându-se de razele strălucitoare ale soarelui, cu palma streășină la frunte, și forțându-și ochii nu izbutea să distingă decât o dungă subțire, cenușie, și nimic altceva.

— Ce repere ai notat? întrebă curios Brody.

— Farul de pe mal și turnul de apă din oraș, răspunse Quint și explică: sunt puncte diferite în raport cu locul unde ne găsim în momentul ăsta.

— Chiar le vezi? întrebă neîncrezător Brody. Își îngustă ochii, scurtând zarea și silindu-se să depisteze reperele indicate de Quint, dar nu reuși să distingă mai mult decât dunga malului.

— Sigur, răspunse Quint, adăugând: și tu ai fi reușit performanța dacă ai fi petrecut treizeci de ani pe mare, ca mine.

Hooper zâmbi.

— Crezi că peștele va rămâne în aceeași zonă? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Quint. Dar aici l-am descoperit astăzi întâia oară și nu în altă parte.

— Și nici măcar nu s-a-ndepărtat de Amity, lua-l-ar dracu! blestemă Brody.

— Asta pentru că a găsit hrană aici, în zona noastră, zise Hooper fără urmă de ironie sau zeflema în voce. Totuși, Brody simți remarca tânărului ihtiolog ca un piron ce i se înfigea în creieri.

Așteptară încă trei ore, dar peștele nu reapăru. Puțin după cinci, Quint zise:

— Cred că e cazul să ne cărăbănim. E destul. O zi ca asta l-ar scoate din pepeni și pe cel mai zdravăn om.

— Unde crezi că a dispărut? întrebă naiv Brody.

— Dumnezeu știe! Oriunde, răspuse Quint. Când îl aștepți, îți face în ciudă și nu vine, dar se ivește tocmai când nu gândești și nu ai chef de el.

— Nu crezi că ar trebui să stăm aici, la post, și în timpul nopții, să veghem, să-l ademenim cu zeama din găleată? sugeră Brody.

— Nu, respinse Quint. Cum ți-am mai spus, nu e bine, dacă dâra mirositoare se extinde prea mult. Nici hrană nu avem la bord. Și, la urma urmei, nu sunt plătit pentru servicii de douăzeci și patru de ore.

— Dacă fac rost de bani, ai accepta?

Quint cugetă câteva secunde.

— Nu, refuză hotărât, din nou, perscarul. E tentantă oferta, dar nu cred că se va întâmpla ceva în cursul nopții. Dâra mirositoare își va lărgi aria și o să devină înșelătoare. Și chiar de ar veni peștele și s-ar uita la noi, tot n-am prinde de veste. Decât doar dacă ar rupe o bucățică din noi. Așa că ar însemna să vă iau banii numai ca să dormim în barcă. N-o să accept din două motive. Primul ți l-am spus: dâra mirositoare s-ar lărgi peste măsură și ne-ar încurca treburile. În al doilea rând, îmi place ca noaptea barca să stea liniștită, la debarcader.

— Nu te pot condamna, zise Brody. Presupun că și soția preferă să te aibă lângă ea, în pat, peste noapte.

— N-am soție, răspuse scurt Quint.

— O, îmi pare rău.

— N-ai de ce. Niciodată n-am simțit nevoia unei neveste.

Quint se întoarse și urcă pe puntea superioară.

Ellen tocmai pregătea cina pentru copii când se auzi soneria de la intrare. Băieții se uitau la televizor, în camera de zi.

— Să meargă unul din voi să vadă cine a sunat, vă rog, le strigă ea din bucătărie.

Auzi ușa deschizându-se, câteva cuvinte rostite în antreu și, după o clipă, Larry Vaughan apăru în prag. Nu trecuseră două săptămâni de când se întâlniseră ultima dată, totuși schimbările petrecute în înfățișarea lui erau atât de frapante încât, involuntar, Ellen holbă ochii de surprindere. Larry se îmbrăcase, ca totdeauna, cu multă grijă. Purta hanorac albastru, la doi nasturi, cămașă încheiată până sus, pantaloni gri și sandale Gucci. Slăbise destul de mult și, ca toți oamenii fără exces de greutate la trup, semnele cele mai evidente ale schimbărilor suferite i se întipăriseră pe chip. Ochii i se înfundaseră în orbite și parcă se decoloraseră, căpătând — i se păru lui Ellen — o tentă cenușie, dizgrațioasă. Pielea, care de asemenea prezenta o nuanță cenușie, îi atârna pe pomeții obrazilor. Trecea limba, la fiecare câteva secunde, peste buzele deja umede.

Stânjenită pentru că nu izbutise să se stăpânească și să-și camufleze sentimentele, Ellen își plecă ochii și îl întâmpină:

— *Hello, Larry.*

— *Hello, Ellen.* M-am oprit în trecere ca să... Vaughan se retrase câțiva pași și, lungindu-și gâtul, aruncă o privire în camera de zi. Mai întâi, aș putea bea ceva?

— Bineînțeles, Larry. Cunoști locul unde ținem băuturile, te rog să te servești. Ți-aș fi oferit eu, dar mi-am mânjit mâinile cu carnea puilor.

— Nu-ți face probleme, mă descurc. Vaughan deschise dulapul cu pricina, luă sticla de gin și umplu ochi un pahar. Începusem să-ți spun că m-am abătut pe aici ca să-mi iau rămas bun de la voi.

Ellen încetă să umble cu furculița prin tigaie și își ridică ochii.

— Pleci? Pentru cât timp?

— Nu știu. Poate pentru totdeauna. Nimic nu mă mai reține aici.

— Cum rămâne cu afacerile tale?

— S-au dus de răpă. Ori se vor duce curând.

— Ce vrei să spui? Afacerile nu pot fi abandonate așa de ușor.

— Nu, dar eu nu voi mai fi proprietarul firmei. Bruma de avere acumulată va aparține... partenerilor. Vaughan scuipă ultimul cuvânt și — dorind, parcă, să-și clătească gura de un gust neplăcut — luă o înghițitură bună de gin. Ți-a povestit Martin discuția care am avut-o împreună?

— Da. Ellen își plecă ochii din nou asupra tigăii și începu să învântească bucățile puse la prăjit.

— Bănuiesc că nu mai ai o părere grozavă despre mine.

— N-am căderea să te judec, Larry, se apără Ellen.

— Vreau să te asigur că niciodată n-am făcut rău cu bunăștiință, nimănui. Mă crezi?

— Sigur. Ce știe Eleanor?

— Nimic, biata de ea! Vreau să o cruț, dacă îmi va sta în putință. Ea este unul din motivele care mă îndeamnă să părăsesc Amity. Mă iubește, știi, și nu doresc să pun la încercare dragostea ei pentru mine. Vaughan se sprijini cu spatele de chiuvetă. Am să-ți mărturisesc ceva. M-am gândit adesea, de-a lungul anilor, că tu și cu mine am fi constituit o pereche ideală.

Ellen se îmbujoră.

— Ce vrei să spui?

— Tu aparții unei familii bune, cunoșteai lumea pe care eu am fost silit să o cuceresc, luptând, ca să fiu acceptat în rândurile ei. Din punctul acesta de vedere ne-am fi potrivit, am fi format o pereche perfectă pentru orașul nostru. Tu ești o femeie bună, drăguță, tenace. Pentru mine tu ai fi reprezentat o bijuterie de neprețuit. Iar eu ți-aș fi oferit, cred, viața pe care o doreai.

Ellen zâmbi.

— Nu sunt atât de tare cum ți se parte ție, Larry, și nu știu ce... soi de bijuterie aș fi reprezentat pentru tine.

— Nu te subaprecia, Ellen. Sper că Martin prețuiește comoara pe care o posedă. Vaughan goli paharul și îl puse în chiuvetă. Dar să lăsăm visele. Traversă bucătăria, puse mâna pe umărul ei și o sărută, ușor, pe creștet. Adio, scumpa mea, zise el. Să te gândești la mine, din când în când.

— Îmi voi aminti, răspunse Ellen, privindu-l în ochi. Apoi îl sărută pe obraz. Unde o să vă duceți?

— Nu știu. Poate la Vermont, poate în New Hampshire, ori în altă parte. E posibil să mă apuc de vândut terenuri populației care schiază. Și poate că mă apuc și eu de sportul ăsta, mai știi?

— I-ai spus lui Eleanor?

— Am prevenit-o că s-ar putea să ne mutăm. Mi-a zâmbit și mi-a spus: „E bine cum vrei tu“.

— O să plecați curând?

— Imediat după ce discut cu avocații despre... activul meu.

— Trimiteți-ne o ilustrată ca să știm unde v-ați stabilit.

— O să vă trimitem, neapărat. Adio!

Vaughan ieși. Ellen auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

După ce servi masa copiilor, Ellen urcă în dormitor și se așeză pe pat. „Ți-aș fi oferit viața pe care o doreai“, îi spusese Vaugan. Cum s-ar fi desfășurat căsnicia cu Larry Vaughan? Ar fi avut bani și, desigur, ușile deschise la așazisa lume bună și, deci, nu ar fi ajuns să regrete trecutul, căminul părintesc, căci ar fi continuat să ducă aceeași viață și după ce s-ar fi căsătorit. Și nici nu ar fi tânjit după acel „ceva nou“ care să-i întărească încrederea în sine, care să-i dea certitudinea că nu și-a pierdut feminitatea de totdeauna, ferind-o — totodată — de încurcături cu tipi de soiul lui Hooper. Dar nu! Era posibil ca plictiseala și monotonia să o împingă tocmai pe făgașul nedorit, la fel ca mulțimea femeilor care petreceau săptămâni de zile la Amity, departe de soții rămași la treburile lor în New York. Cu Vaughan ar fi dus un trai anost, cu satisfacții mărunte!

Tot cugetând și cumpănind cuvintele rostite de Vaughan, Ellen începu să aprecieze la justă valoare căsnicia ei cu Brody, și să-și dea seama de fericirea pe care nicodată nu ar fi cunoscut-o în compania lui Larry, de amalgamul în care se amestecau insuccese minore și mici triumfuri, care laolaltă exprimau — în ultimă instanță — 'ceva asemănător bucuriei. Și pe măsură ce se intensifica și se limpezea în inima ei simțul realităților ignorate până atunci, la fel creștea și devenea mereu mai puternic regretul că îi trebuise timp atât de îndelungat pentru a-și da seama de anii iroșiți în căutări zadarnice; de emoțiile inutile care o frământaseră, încercând să se cramponeze de un trecut pe care nu îl putea reînvia. Brusc simți înfiripindu-se și luând — treptat — proporții frica; începea să o cuprindă panica de a fi realizat prea târziu adevărurile vieții sale de femeie și mamă și să se teamă că bărbatul ei ar putea păți ceva înainte ca ea să poată savura noua ei stare sufletească.

Își privi ceasul: arăta șase și douăzeci. Brody ar fi trebuit să ajungă acasă, gândi ea și, cuprinsă de neliniște, imploră Pronia: „O, Doamne! Te rog să-l aperi!“

Auzi deschizându-se ușa și, ca împinsă de un resort, sări de la locul ei, năpustindu-se pe scări, în jos. Îl zări pe Brody și se cuibări la pieptul lui. Apoi îl înlănțui pe după gât cu brațele și îl sărută, apăsător, pe gură.

— Dumnezeu! exclamă Brody, plăcut surprins, când Ellen se desprinsese și îl lăsă să-și tragă sufletul. Așa primire mai zic și eu!!

CAPITOLUL TREISPREZECE

— N-ai să aduci la bord chestia aia, zise Quint.

Stăteau toți trei la debarcader, în lumina crescândă a zorilor.

Soarele limpezise orizontul, dar încă rămânea ascuns în spatele unui strat jos de nori care plutea la răsărit,

deasupra apei. Un vânticel plăcut adia, din sud. Șalupa era pregătită de plecare, cu butoiașele aliniat la proră și cu mai multe lansete fixate în lăcașuri speciale. Motorul bărcii duduia ușor, împrôșcând o pulbere fină de spumă când undele se înălțau până la țeava de eșapament, care pufăia norulețe albastrii de combustibil ars, imediat spulberate de briza lină.

La capătul debarcaderului staționa o furgonetă. Un bărbat urcă la volan și porni motorul, iar mașina — pe ușa căreia scria: „Institutul Oceanografic Woods Hole” — demară încet.

Quint stătea cu spatele la șalupă, dar cu fața la Brody și Hooper, care încadrau o cușcă de aluminiu ce măsura puțin mai mult de un metru nouăzeci în înălțime, aproximativ un metru nouăzeci în lățime și cam un metru douăzeci și cinci în adâncime. Cușca era dotată cu un tablou de comandă, două rezervoare cilindrice fixate în partea de sus, precum și — în partea de jos — un rezervor de aer comprimat, un dozator, o mască și un costum de scafandru.

— De ce nu? Nu cântărește mult și o putem înghesui într-un colțișor.

— Ba ocupă prea mult spațiu, respinse Quint.

— Și eu i-am spus același lucru, interveni Brody, dar n-a vrut să mă asculte.

— La urma urmei, ce dracu e chestia aia? întrebă Quint.

— E o cușcă folosită de scufundători în largul oceanului, ca să se apere de eventualele atacuri ale rechinilor. Mi-a fost trimisă, la cererea mea, de Institutul de la Woods Hole, cu furgoneta care tocmai a plecat.

— La ce îți trebuie așa ceva? întrebă din nou Quint.

— Când vom întâlni rechinul nostru, ori când el va da de noi, vreau să cobor în apă și, adăpostit în cușcă, să fac câteva fotografii. Nimeni n-a izbutit până în prezent să prindă pe peliculă imaginea unui monstru uriaș, cum este acest rechin.

— Nici vorbă! În orice caz nu cu șalupa mea, respinse din nou Quint.

— De ce nu?

— Pentru că ceea ce vrei să faci e o prostie. Un om sănătos la cap își dă seama de limitele sale. Iar ceea ce ți-ai propus depășește posibilitățile tale.

— De unde știi?

— Depășește limitele umane în general, repetă Quint și adăugă: Un pește de dimensiunile rechinului pe care vrem să-l vânăm poate zdrobi și înghiți cușca aia ca pe un mizilic.

— Dar *o să facă* așa ceva? Eu nu cred, continuă Hooper să insiste cu încăpățănare. Se va împiedica de cușcă, poate chiar va încerca să muște gratiile, dar nu va fi în stare să le rupă.

— Ba o să fie în stare și o să o facă atunci când o să vadă ce bucatăică gustoasă se află înăuntru, replică Quint.

— Mă îndoiesc.

— Las-o baltă, îți spun.

— Ascultă, Quint, poate că e șansa vieții mele și nu vreau să o irotesc, pledă Hooper cu înflăcărare. Nu mi-a venit ideea asta decât ieri după ce am văzut împreună peștele. E unic, cel puțin în emisfera noastră. Și deși rechini albi au mai fost filmați, nimeni n-a reușit să surprindă pe peliculă un exemplar ca acesta, de șapte metri lungime, în largul oceanului. Niciodată!

— Ți-a spus să te lași păgubaș, așa că ar fi bine să-i urmezi sfatul, interveni din nou Brody. Și-apoi, eu nu îmi asum răspunderea. Misiunea noastră este să-l răpunem, nu să facem filme artistice cu rechinul ca protagonist.

— Ce răspundere? Dumneata nu răspunzi de mine!

— Ba da, ba da. Cetățenii orașului nostru subvenționează acțiunea în care suntem angrenați, așa că afirmația mea e valabilă.

Hooper se întoarse către Quint.

— Te plătesc, îi zise el.

Quint surâse ironic.

— Nu zău! Cât?

— Las-o baltă! interveni pentru a treia oară Brody. Nu-mi pasă ce zice Quint. *Eu* nu-ți permit să pui în barcă drăcia aia!

Hooper îl ignoră.

— O sută de dolari, i se adresă lui Quint. Bani-gheață. Ți-i dau înainte, așa cum pretinzi tu.

Vârî mâna în buzunarul de la spate al pantalonului, ca să scoată pertofelul.

— Am zis nu! se răsti Brody.

— Ce spui dumneata, Quint? O sută de marafeți! Banii jos! Iată-i! Numără cinci bancnote de câte douăzeci de dolari și îi întinse pescarului.

— Nu știu, șovăi Quint. Dar numai după o clipă luă banii, exclamând: La dracu! Nu e treaba mea să împiedic pe cineva să se sinucidă, dacă ține morțiș.

— Dacă iei cușca în barcă, nu mai vezi cei patru sute de dolari, îl amenință Brody pe Quint. Iar în gând își spuse: „Dacă Hooper vrea să-și facă seama, n-are decât, dar nu pe banii și pe timpul cetățenilor din Amity“.

— Iar dacă nu luați cușca, eu renunț să vă însoțesc, îi amenință Hooper la rîndul său.

— N-ai decât, băgate-aș... îl înjură Brody. N-ai decât să rămâi, puțin îmi pasă.

— Nu cred că treaba asta o să-i placă lui Quint. Nu-i așa, Quint? Te-ncumeți să te ții de peștele ăla, însoțit numai de șefu? îl ațâță Hooper.

— O să găsim pe altcineva, zise Brody.

— Perfect! Îți urez noroc! Încearcă! îl provocă Hooper.

— Nu pot, e prea scurt timpul, zise și Quint.

— Atunci ducă-se la dracu! izbucni Brody nervos. Amânăm pe mâine, iar Hooper n-are decât să se înapoieze la Woods Hole și să se joace cu peștișorii lui.

Hooper fierbea de mânie. Nu realizează starea în care se afla și pierzîndu-și cumpătul, zise fără să vrea:

— Mai pot face și altceva... Apoi dându-și seama de gafa pe care era cât pe-acți să o comită, încercă să o dreagă. Oh, hai s-o lăsăm baltă! se întrerupse îngrijorat.

O tăcere apăsătoare se așternu și dăinui câteva clipe. Brody încremenise cu ochii ațintiți pe tânărul ihtiolog, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise. Nu își dădea seama cât adevăr și câtă laudăroșenie cuprindeau cuvintele rostite de acesta. Brusc, simți că îl copleșea un val de furie turbată. Din doi pași se proțăpi în fața tânărului și, apucându-l de guler cu amândouă mâinile, începu să-l strângă de gât.

— Ce-ai spus? mârâi el. Ce vrei să insinuezi?

Hooper de-abia putea să mai respire.

— Nimic, răspunse el cu greu, simțind că se înăbușă. Nimic. Încercă, disperat, să desprindă mâinile care îl sufocau, dar le simțea încheștându-se cu și mai multă forță în jurul gâtului său.

— Ce ai vrut să spui? scrâșni Brody.

— Nimic, repetă gâfâind Hooper. Am spus așa... la mânie, fără să mă gândesc.

— Unde ai fost miercurea trecută? Brody punea, obsedat, aceeași întrebare. Mâinile sale continuau să strângă ucigător.

— Într-un motel! Lasă-mă!

Brody slăbi puțin presiunea degetelor.

— Cu cine? Glasul său conținea accente de înverșunare, în sinea sa însă implora: „O, Doamne, să nu fi fost Ellen! Fă ca alibiul lui să fie adevărat!”

— Cu Daisy Wicker.

— Minți, ticălosule! Brody strânse din nou cleștele mâinilor. Simțea cum i se umezesc colțurile ochilor.

— Ce vrei să spui? Hooper lupta zadarnic să scape de presiunea sufocantă a degetelor lui Brody.

— Daisy Wicker e o lesbiană nenorocită! Ce ați făcut împreună? Ați croșetat?

Mintea tânărului începea să se tulbure. Menghinea mâinilor lui Brody împiedica sângele să-i irige creierul. Clipi mărunț și începu să-și dea ochii peste cap, ajuns în pragul leșinului.

Brusc, Brody își desprinsese mâinile, îmbrâncindu-l. Hooper se prăbuși la pământ, gâfâind, trăgând cu nesaț aerul răcoros în plămâni.

— Ce ai de spus? Brody continua implacabil să-l încolțească. Ești atât de zdravăn încât poți regula o lesbiană?

Hooper își revenea, mintea i se limpezea repede.

— Nu, răspunse el. Nu am aflat... până când nu a fost prea târziu.

— Ce vrei să spui? Că te-a însoțit la motel, iar acolo te-a respins? Nici o muiere nu s-ar aventura cu tine... mai ales la un motel.

— Ba da! Ea a venit cu mine. Hooper se chinuia cu disperare să mențină ritmul care i se impunea, răspunzând întrebărilor lui Brody. Mi-a spus că vrea, că socotește sosită vremea ca să intre pe făgaș normal. Dar până la urmă n-a izbutit, a renunțat. A fost îngrozitor!

— Mă crezi prost? Crezi că o să înghit balivernele pe care le îndrugi?

— Nu, nu! Verifică, întreab-o! Hooper era conștient că alibiul său e foarte șubred și că nu va rezista dacă Brody se apuca să cerceteze, dar nu avea altă soluție la îndemână: În drum spre casă, chiar în seara aceea, Brody putea vorbi de la telefonul public cu Daisy Wicker, pentru a verifica dacă povestea lui Hooper era sau nu adevărată. Hooper gândea febril, cumpănind dacă să se înapoieze la Amity, dacă nu era mai bine să se ducă, imediat ce se înapoiau, la Orient Point ca să ia feribotul și să dispară înainte ca Brody să ia legătura cu Daisy Wicker.

— O să verific, să n-ai grijă, răspunse Brody amenințător. În spatele său, îl auzi pe Quint chicotind amuzat.

— E cea mai năstrușnică poveste pe care am auzit-o vreodată: să regulezi o lesbiană, zise pescarul amuzat.

Brody îl privea cu intensitate pe Hooper, străduindu-se să surprindă și să citească în ochii tânărului un semn

care să-l lămurească dacă spusese adevărul, ori mințise. Dar acesta continua să-și țină ochii pironiți la pământ.

— Ei bine, ce facem? Quint întrerupse șirul gândurilor celor doi bărbați. Pornim la treabă, ori amânăm? Oricum, Brody, o să-mi plățiți, așa cum am convenit.

Brody era profund tulburat și ar fi renunțat la ieșirea în larg. Îl tenta ideea de a se înapoia îndată la Amity, ca să afle adevărul. Și, mă rog, ce ar fi trebuit să facă dacă bănuielile se adevereau? Să o înfrunte pe Ellen? Să o bată? Să o părăsească? Ce folos ar fi avut dacă proceda așa cum îl îndemna primul impuls? Avea nevoie de timp ca să cumpănească.

— Plecăm, răspunse el lui Quint.

— Luăm și cușca?

— O luăm. Dacă găoază ăsta vrea neapărat să-și pună capăt zilelor, n-are decât!

— Mie îmi este egal, zise Quint. Haideți să urnim circul din loc.

Hooper se ridică și se duse la cușcă.

— Eu cobor în barcă, zise el cu voce răgușită. Voi să mă ajutați, împingând-o peste marginea bărcii, înclinând-o puțin. Apoi unul din voi să vină lângă mine ca împreună să o ducem și să o așezăm într-un ungher.

Brody și Quint procedară cum li se ceruse, împingând cușca peste balustrada de lemn a șalupei. Brody rămase surprins cât de ușoară era, socotind că nu depășea suta de kilograme, inclusiv aparatura pe care o conținea. Hooper o apucă de barele din stânga și dreapta, apoi așteptă până când Quint i se alătură, în spațiul destinat pilotului. Împreună manevrară cu ușurință cușca, așezând-o într-un colț, sub streășina ce mărginea puntea superioară, iar Hooper o priponi cu frânghii.

Brody sări în barcă.

— Să pornim, zise el.

— N-ai uitat nimic? îl întrebă Quint.

— Ce?

— Patru sute de dolari.

Brody scoase un plic din buzunar și i-l întinse, zicând:

— Ai să mori bogat, Quint.

— Păi, ăsta-i țelul pe care îl urmăresc, răspunse ironic pescarul, apoi ordonă: Desfă legătura de la pupă.

Quint desprinse frânghiile de la proră și de la copastie, le aruncă pe punte și, convingându-se că dispoziția sa fusese executată de Brody, accelerează motorul, îndreptând barca spre ieșirea din mica radă. Apoi, după ce coti la dreapta, Quint împinse maneta, iar șalupa se avântă în viteză pe marea calmă. Trecură pe lângă Hicks Island și Goff Point, ocolind Shogwong și Montauk Points. Curând depășiră Montauk Point și porniră să navigheze spre sud, către largul mării.

Treptat, pe măsură ce șalupa se încadra în ritmul imprimat de ușoara hulă a oceanului, mânia care îl răscolise pe Brody până atunci începu să cedeze. Poate că Hooper n-a mințit. Era cu puțință, căci nimeni n-ar fi apelat la o poveste care putea fi lesne verificată. Ellen nu îl înșelase niciodată înainte, Brody era sigur. „Dar, își zise el bănuitor, oricând se poate face un început“. La gândul acesta simți din nou că i se usucă gâtul de gelozie, de ciudă, de furie, de jignire a sentimentelor sale cele mai intime. Sări de pe scaunul său rotitor și urcă pe puntea superioară.

Quint îi făcu loc lângă el, pe banchetă, și după ce Brody se așeză, râse pe înfundate.

— Cât pe-aci să vă încăierăți pe debarcader azi dimineață, flăcăilor! zise el

— N-a fost nimic, mormâi Brody.

— Dimpotrivă. Mie mi s-a părut că a fost ceva serios la mijloc, dar ce anume? Crezi că băiatul s-a dat la nevastă-ta?

Brody rămase șocat când îl auzi pe Quint exprimând clar, cu brutalitate și fără menajamente, gândurile sale cele mai tainice.

— Nu-i treaba ta, 'lua-te-ar dracu! exclamă el furios.

— Qkay, okay, cum dorești, vorbi Quint împăciuitor. Dar dacă m-ai întreba ți-aș spune că tipul nu trebuie luat în serios. Nu-i nimic de capul lui.

— Nimeni nu ți-a cerut părerea, îl repezi din nou Brody. Apoi ca să schimbe subiectul, întrebă: Ne ducem în același loc unde am fost ieri?

— Același, confirmă pescarul. N-o să dureze mult până ajungem acolo.

— Ce șanse crezi că avem să dăm de rechin?

— Cine ar putea spune? Dar e singurul lucru cu cap pe care trebuie să-l facem.

— Ieri spuneai la telefon că ești mai isteț decât oricare pește, îi aminti Brody. Pe ce se întemeiază convingerea ta?

— O să-ți răspund. Totul depinde de puterea omului de a prevedea acțiunile lor, zise Quint. Nu-i nici o șmecherie la mijloc. Pești-s proști ca noaptea!

— Toți? N-ai întâlnit niciodată unul isteț?

— Nu, nici unul până acum.

Brody își aminti cum în ziua precedentă rechinul scosese capul la suprafața apei și îl privise rânjind.

— Nu știu, nu sunt sigur, zise el cu îndoială în glas. Ieri mi s-a părut că peștele ne avertiza să nu glumim cu el, că acționa în mod conștient.

— Rahat! Nu era deloc conștient, respinse Quint disprețuitor.

— Peștii au o personalitate a lor? întrebă curios Brody. Vreau să spun, se deosebește unul de altul?

— Cine? Peștii? râse pescarul cu poftă. Fugi de-aici! Ai o impresie prea bună despre ei. Nu-i poți pune alături de o ființă omenească, deși unii din semenii noștri sunt la fel de proști ca orice pește. E drept că uneori aceștia acționează neprevăzut, dar în scurt timp ajungi să-i cunoști bine și să-ți dai seama de *ce sunt în stare*.

— Deci nu socotești că te provoacă înadins? Nu îl consideri dușman demn de înfruntat?

— Nu. Nu mai mult decât instalatorul care se chinuiește să desfunde canalul. Poate că o să înjure, o să bată furios în țeavă cu o cheie franceză, dar niciodată n-o să-i treacă prin cap că se răfuiește cu un dușman. Mi s-a

întâmplat să întâlnesc un peşte care mi-a dat de furcă mai mult decât altul. Dar atunci am folosit alte unelte pentru a-i veni de hac.

— Există peşti pe care nu îi poţi prinde, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dar asta nu înseamnă că-i mai deştept sau mai şiret decât mine, ci doar că nu-i flămând, ori că momeala nu e potrivită. Quint tăcu câteva clipe. Odată, un rechin aproape că m-a prins el pe mine. Asta s-a întâmplat cu vreo douăzeci de ani în urmă. Un rechin albastru, măricel, care se prinsese în cârlig, a smucit cu putere şi, pierzându-mi echilibrul, am căzut peste bord.

— Şi ce ai făcut?

— Nu-ţi poţi închipui cât de repede m-am căţărat înapoi, în barcă. Cred că picioarele mele n-apucaseră să atingă luciul apei. Norocul meu a fost că am căzut de la pupă, care e joasă, iar balustrada bărcii e destul de aproape de suprafaţa mării. Dacă m-ar fi păscut ghinionul şi aş fi căzut de la mijlocul bărcii, nu ştiu ce s-ar fi ales din mine. Oricum, am izbutit să ies înainte ca peştele să prindă de veste că i-a sosit un musafir nepoftit. De fapt el era ocupat să se debaraseze de cârlig.

— Dar dacă picai drept peste rechin, puteai face ceva? Întrebă prosteste Brody.

— Cum să nu! Să mă rog lui Dumnezeu! Aş fi fost în situaţia paraşutistului a cărui paraşută nedeschizându-se nădăjduieşte să aterizeze pe o şiră de paie. Numai Dumnezeu m-ar fi salvat! Dar de vreme ce chiar El mi-a dat brânci în apă, şansele de a scăpa ar fi fost nule.

— E o femeie în Amity care susţine că ne bate Dumnezeu pentru că suntem păcătoşi şi că toate necazurile constituie pedeapsa divină.

— Cred că putem accepta, măcar pe jumătate, ceea ce spune dumneaei. Atotputernicul a zămislit, presupun, monstrul nostru, aşa că tot El ar trebui să ne îndrume cum să-i venim de hac.

— Vorbeşti serios? Lui Brody nu îi venea să creadă.

— Nu, nu prea. Nu-mi pasă de religie.

— Atunci, de ce crezi că au pierit oamenii aceia?

— Au avut ghinion. Quint trase maneta, reducând accelerația motorului. Șalupa își încetini înaintarea, lăsându-se purtată de reflux. O să încercăm să forțăm norocul, adăugă el. Scoase din buzunar o hârtie, o desfăcu și o netezi. Apoi citi ce notase pe ea și, întinzând brațul, începu să determine poziția în care se găsea șalupa în clipa aceea, în raport cu reperele pe care le însemnase cu o zi înainte; după care răsuci cheia de contact și opri motorul. Tăcerea care se așternu deveni, curând, apăsătoare. Quint se adresă ihtilogului: Okay, Hooper, dă-i drumul și deșartă rahatul ăla în apă.

Ascultător, Hooper își relua corvoada: înlătură capacul de pe găleata cu pricina și umplând polonicul începu să-l deșarte metodic. Zeama plescăia cu zgomot când se revărsa în undă, apoi se lățea și se întindea spre apus, ca o pată de ulei.

La ora zece briza se porni să adie, nu prea tare, dar suficient ca să încrețească pânza mării și să-i răcorească pe cei trei bărbați care ședeau, pândind și așteptând apariția inamicului. Doar plescăitul ritmic al lichidului azvârlit cu sâng de Hooper la pupă tulbura liniștea deplină.

Instalat în scaunul său rotitor, Brody se lupta din răspuțeri să nu-l fure somnul. Căscă și, amintindu-și că nu terminase de citit „*Fecioara fatală*“, se sculă și coborî cele trei trepte care duceau la cabină. Luă cartea de pe raftul pe care o pusese și porni înapoi, când atenția îi fu atrasă de cutia de gheață. Se uită la ceas și își zise: „La dracu! Aici timpul nu merită să-l măsoară“.

— Eu beau o bere, strigă el către cei de sus. Cine îmi ține tovărășie?

— Eu nu, refuză Hooper.

— Eu da, acceptă Quint. După ce le golim putem trage cu pușca, folosind cutiile drept țintă.

Brody luă două cutii și porni pe scăriță în sus. Pășise pe ultima treaptă când îl auzi pe Quint spunând, cu glasul calm, fără inflexiuni:

— Iată-l că a sosit.

La început Brody crezu că pescarul se referise la el, dar îl zări pe Hooper sărind de la locul său, apoi îl auzi fluierând admirativ.

— Tii! El este, nu încape îndoială!

Brody își simți pulsul accelerându-se. Urcă iute și întrebă:

— Unde-i?

— Uite-l acolo, chiar în spatele pupei, răspunse Quint.

Lui Brody îi trebuiră câteva secunde ca să-și ajusteze privirile până izbuti să distingă aripioara peștelui — un triunghi zimțat, cafeniu-cenușiu — care despica oglinda mării, iar — mai în spate — coada în formă de seceră zvâcnind, la dreapta și la stânga, cu mișcări scurte, spasmodice, dar viguroase. Peștele se afla la cel puțin zece, poate chiar cincisprezece metri de pupă, aprecie Brody.

— Ești sigur că e rechinul nostru? întrebă el.

— Da, confirmă Quint.

— Ce intenționezi să facem?

— Nimic, până ne dumirim ce vrea el să facă. Hooper, dumneata continuă-ți misiunea, să-l atragem mai aproape.

Hooper săltă pe banchetă găleata ca să o poată deșerta mai iute și mai ușor. Quint întări harponul de oțel la capătul prăjinii și, luând un butoiăș împreună cu colacul de funie, le duse și le puse la pupă.

Peștele continua să înoate când înainte, când înapoi, prin părția uleioasă, căutând — după toate aparențele — sursa duhorii cu sânge.

— Strânge undițele, îi spuse Quint lui Brody. Nu ne mai folosesc, acum că dumnealui s-a prezentat personal la apel.

Brody luă lansetele, una câte una, și le așeză pe punte. Peștele se apropie, dar nu prea mult, înotând alene.

Quint săltă butoiășul și îl puse pe bancheta de la pupă, la stânga lui Hooper, apoi colacul de frânghie alături,

după care se urcă și el pe banchetă și, ridicând brațul drept cu harponul pregătit de lansare, îl provocă pe inamic.

— Haide, nemernicule! strigă el. Arată-ți mutra, să ți-o vedem!

Dar rechinul se menținea mereu la distanța respectuoasă de zece-cincisprezece metri.

— Nu mă dumiresc, se miră Quint. Ar fi trebuit să se apropie și să arunce o privire asupra noastră. Brody, ia cleștele din buzunarul meu, desprinde bucățile de calmar din undițe și aruncă-le în mare. Poate că în felul acesta se va lăsa ademenit. Și fă să plescăie apa când le azvârli, să audă că se petrece ceva în apă.

Brody execută porunca, agitând apa la pupă cu ajutorul unei prăjini, fără să piardă din ochi aripioara triunghiulară, de teamă că peștele s-ar putea ivi brusc din adânc și l-ar înhăța de braț.

— Mai aruncă niște momeală, îi strigă Quint. Ia din cutia de colo. Și aruncă și cutiile de bere.

— De ce? se miră Brody.

— Cu cât aruncăm mai multe lucruri în mare, cu atât mai bine. Nu importă ce, numai să-i mențină trează atenția ca să vină după noi.

— Ce facem cu puiul de delfin? întrebă Hooper.

— Păi, domnule ihtiolog, credeam că ești împertăș, îl zeflemisi Quint.

— Nu-ți mai bate capul, răspunse Hooper cu ochii strălucind de emoție puternică. Vreau să văd peștele acela!

— O să-l vedem, să n-ai grijă, îl asigură pescarul. Dacă o să fie nevoie, o să folosim și delfinașul.

Curentul purta spre rechin bucățile de calmar aruncate peste bord, precum și una din conservele de bere, care continua să plutească. Totuși, peștele nu se lăsa ademenit.

Așteptară — Hooper mânuind polonicul, Quint cu harponul gata să-l arunce, Brody în picioare, lângă lansetele așezate pe punte.

— Lua-l-ar dracu de ticălos! blestemă Quint. N-am încotro. Abandonă harponul și sări în barcă, îndepărtând

capacul de pe pubela în care se afla puiul de delfin. Brody îl zări clătînându-se în apa sărată din recipient, cu ochii neînsuflețiți deschiși. Priveliștea îi provocă repulsie, silindu-l să întoarcă spatele. Ei bine, micuțul meu prieten, a sosit vremea ta, zise Quint. De sub bancheta de la pupă scoase un lanț destul de gros, asemănător celor pentru legat câinii. Un capăt îl introduse în ochiul lipsit de viață al delfinului și îl fixă chiar sub maxilar. La celălalt capăt al lanțului atașă funia de cânepă — desfăcând și lăsând liber câțiva metri din colac — pe care o priponi la tribord, de tachetul de la copastie.

— Credeam că rechinul nostru e în stare să smulgă tachetul, zise Brody vag ironic.

— Este, confirmă Quint. Dar pun rămășag că o să înfig harponul în el înainte ca să-l smulgă și să o ia la fugă.

Quint apucă lanțul și scoase din recipient puiul de delfin, așezându-l pe punte. Urcă din nou pe bancheta de la pupă, trăgând momeala după el. Scoase cuțitul din teaca de la brâu, săltă puiul de delfin și, ținându-l în față, deasupra apei, îi creștă pânțele, nu prea adânc, în mai multe locuri. Un lichid negricios, urât mirositor, începu să picure în unde, din creștături.

După aceea aruncă delfinașul în apă, mai slobozi câțiva metri de funie, iar capătul acesteia îl trase și îl fixă cu talpa piciorului, pe banchetă. Delfinașul plutea la vreo trei metri de șalupă, chiar sub nivelul apei.

— E cam aproape, constată Brody.

— Așa trebuie, răspunse Quint și explică: Dacă rechinul rămâne prea departe, să zicem la peste zece metri, risc să nu-l nimeresc.

— De ce stai cu piciorul pe funie? întrebă Brody.

— Pentru ca micuțul nostru prieten să se mențină la aceeași distanță, să nu se apropie prea mult de pupă. Dacă rechinul înșfacă momeala, iar eu nu ridic imediat piciorul ca să se desfășoare funia și să aibă câțiva metri spațiu de mișcare, ar putea să se năpustească asupra noastră și să ne sfarme șalupa.

Quint cumpăni harponul în mână, uitându-se la aripioara peștelui. Rechinul continua să înoate înainte și înapoi, reducând distanța și apropiindu-se puțin câte puțin, de fiecare dată. Apoi se opri la vreo șapte-opt metri și rămase — parcă — nemișcat câteva secunde, orientat mereu spre barcă. Coada i se scufundă, aripioara dorsală alunecă înapoi și dispăru. Dar capul i se înălță cu gura căscată într-un rânjel fioros, cu ochii întunecați, abisali.

Brody încremenise de groază, zicându-și că așa arăta, probabil, privirea diavolului.

— Hei, bestie! răcni Quint care se cocoțase din nou la pupă. Stătea cu picioarele rășchirate, cu prăjina harponului în mână, sprijinită de umăr, în poziție de lansare. Vino să vezi ce ți-am pregătit!

Preț de o secundă peștele rămase cu capul suspendat deasupra apei, privindu-i parcă. Apoi alunecă înapoi și dispăru, fără zgomot, în adânc.

— Unde s-a dus? întrebă Brody.

— O să revină, de-acum, zise Quint. Haide rechinule, haide ticălosule, vino să-ți primești porția, vorbi el cu glas ademenitor, cu harponul îndreptat spre momeala — puil de delfin — care plutea neînsuflețită.

Brusc șalupa fu zguduită violent, balansându-se într-o parte și alta. Quint se clătină, își pierdu echilibrul și fu aruncat cu spatele pe banchetă. Harponul de oțel se desprinsese de prăjină și căzu, zdrăngănind, pe punte. Brody oscilă, gata să cadă, se agăță de spătarul scaunului, rotindu-se o dată cu el. Hooper fu împins și se izbi cu spinarea de marginea de la copastie.

Firul de care agățaseră delfinașul se încordă și vibră. Frânghia, solid prinsă la tacht, își strânse nodul și mai tare, fibrele ei cedară și plesniră, iar lemnul — de care fusese înșurubat tachtul — crăpă, amenințând să se desprindă. Apoi, brusc, firul țâșni înapoi, încolăcindu-se moale în apă, la marginea șalupei.

— Băga-l-aș... explodeă Quint.

— Parcă a bănuir intenția dumată și a ghicit capcana pe care i-ai întins-o, zise Brody.

— Blestematul! N-am întâlnit niciodată un pește ca ăsta!

— Și-a dat seama că dacă te răstoarnă, poate înșfăca prada.

— Vax! A țintit momeala, asta a făcut.

— A țintit din partea opusă? remarcă Brody.

— Ei bine, n-are importanță. A înfăptuit ceea ce urmărea, conveni Quint.

— Cum crezi că s-a debarasat de cârlig? întrebă Brody. N-a smuls tachelul.

Quint se duse la tribord și, aplecându-se peste copastie, scoase firul din apă.

— Ori a mușcat chiar de lanț, ori... Oo!, se întrerupse el câteva secunde, apoi continuă: Mi-am închipuit eu. Aplecându-se iar peste bord, trase lanțul: era intact, cu cleva petrecută în ochiul cârligului undiței. Dar cârligul însuși fusese distrus. Nu mai era curbat, ci aproape drept, iar acolo unde cândva oțelul fusese îndoit, se observau două creștături.

— Iisuse Cristoase! exclamă Brody uluit. Cum a reușit asemenea performanță?!

— A mușcat, bine-mersi, răspunse Quint. Nu cred că i-a trebuit mai mult de o secundă. Poate două.

Brody simțea un vid complet în cap, buricele degetelor îl mâncau. Se așeză pe scaun și respiră adânc de câteva ori, silindu-se să înlăture spaima care începea să-l apese.

— Unde crezi că s-a dus? întrebă Hooper, stând în picioare, la pupă, cu ochii pironiți pe suprafața apei.

— E pe undeva prin apropiere, zise Quint. Cred că o să revină. Pentru el delfinașul ăla a fost ca o sardea pentru un ton. O să caute mai multă hrană. Montă harponul la prăjina de lemn, strânse funia colac și le așeză pe banchetă: N-avem ce face decât să-l așteptăm. Și să

deșertăm mereu în apă zeama aia puturoasă. Iar eu o să tai niște calmar în fâșii, pe care o să le împrăști în jurul șalupei.

Brody îl privea pe Quint, care lua bucățile de calmar și le arunca peste bord, după ce mai întâi le lega cu sfoara de tacheți, de suporturile pentru lansete și de orice alt punct unde puteau fi înnodate firele cu momeală. După ce slobozi în apă vreo douăsprezece nade, care pluteau la diferite adâncimi în jurul șalupei, Quint urcă și se așază pe puntea superioară.

— Totuși peștele ăsta pare să fie isteț, zise Brody, nădăduind că va fi contrazis.

— Nu știu, răspunse pescarul. Dar isteț sau nu, până acum n-am întâlnit altul care să se comporte ca el. Se întrerupse câteva secunde, apoi vorbi din nou, mai mult pentru sine decât pentru Brody: Dar o să-i vin de hac ticălosului, să fii sigur!

— Pe ce te bizui?

— Știu și e destul! Acum să mă lași în pace!

Era o poruncă, nu o rugă; și deși Brody dorea să vorbească despre orice, chiar și despre rechin, numai să șteargă din memorie imaginea bestiei hălăduind nevăzută în adânc, sub ei, îl ascultă și tăcu. Își privi ceasul: arăta unsprezece și cinci.

Pândiră, așteptând să apară din clipă în clipă aripioara caracteristică brăzdând, înainte și înapoi, suprafața mării. Hooper deșerta mereu polonicul, iar plescăitul zemei aruncate în apă îi evoca lui Brody zgomotul diareei evacuate de un bolnav.

La unsprezece și jumătate Brody tresări, auzind un plescăit puternic. Quint ateriză imediat în barcă și de acolo sări drept pe bancheta de la pupă. Apucă harponul și îl săltă pe umăr, în poziție de lansare, scrutând în același timp suprafața apei.

— Ce dracu s-a auzit? întrebă Brody.

— A venit dumnealui, răspunse Quint.

— De unde știi? Ce a fost zgomotul acela?

— A luat una din momeli. S-a rupt o sfoară.

— De ce a rupt-o? De ce nu s-a mulțumit cu bucata de calmar?

— Bănuiesc că nici n-a mușcat, doar a supt, iar sfoara a plesnit când și-a închis fălcile, răspunse Quint. Cred că a făcut cam așa — Quint își smuci capul într-o parte — și firul s-a rupt.

— Cum naiba s-a auzit plesnitura, dacă s-a întâmplat sub apă? .

— Pentru Dumnezeu! Nu sub apă a fost ruptă sfoara! Privește acolo. Quint arată cu degetul firul care atârna moale de unul din tacheții de la balustradă, la mijlocul ambarcației.

— Aa! făcu Brody. În timp ce se uita la firul cu pricina, observă altă sfoară — vreun metru mai la vale, la copastie — care se încordă și, deodată, începu să plutească moale. Uite încă unul, zise el și, ducându-se, scoase firul din apă. Probabil că e chiar sub noi.

— Cine are chef să facă o baie? invită Quint.

— Să băgăm cușca în apă, propuse Hooper.

— Glumești? Lui Brody nu îi venea să creadă.

— Nu, nu glumesc. S-ar putea să fie atras de ciudățenia pe care o va vedea.

— Ai să intri în ea?

— La început, nu. Să vedem cum o să reacționeze. Ce spui, Quint?

— Putem încerca, răspunse pescarul. N-avem ce pierde. La urma urmei, ai plătit. Puse jos harponul și se duse, însoțit de Hooper, la cușcă, pe care o răsturnară într-o parte. Ihtiologul deschise ușa și se strecură înăuntru. Desprinse rezervorul de aer comprimat, masca subacvatică și costumul de neopren și, ieșind afară, le așeză pe punte. Răsturnară cușca în poziția inițială și o târâră la copastia de la tribord.

— Dă-mi o funie, ceru Hooper. Vreau să o leg de șalupă. Înnodară strâns capetele funiilor de la cei doi colaci de tanchetii dinspre pupă și de la mijlocul șalupei, iar

celelalte capete le legară de barele de deasupra cuștii. Okay, zise Hooper, acum să o lăsăm în apă.

Săltară cușca, se dădură înapoi un pas și-i făcură vânt peste bord. Cușca alunecă aproximativ un metru sub nivelul mării, până când — oprită de legături — rămase suspendată, balansându-se în ritmul curentului. Cei trei bărbați se apropiară și, sprijinindu-se de marginea șalupei, se uitară la cușca perfect vizibilă în undele limpezi.

— Ce te face să fii sigur că o să urce la suprafață? întrebă Brody.

— N-am zis că o să urce, am zis că s-ar putea să fie atras, răspunse Hooper. Cred că o să fie tentat să vadă dacă nu cumva a apărut ceva bun de mâncat.

— Lua-l-ar dracu! înjură Quint. N-o să ne ajute cu nimic dacă se menține la trei-patru metri adâncime. N-o să-l pot străpunge.

— Să sperăm totuși că o să apară la suprafață, zise Hooper. Tot ce am întreprins până acum n-a dat nici un rezultat.

Dar peștele nu apăru, iar cușca rămase neatinsă.

— Uite că se mai duce un calmar, zise Quint, arătând cu degetul în față. Este acolo, bine-mersi, ticălosul! Se aplecă peste marginea bărcii și strigă furios spre apă: Ieși afară și arată-ți mutra, nemermicule, să slobozesc câteva gloanțe în tine!

După cincisprezece minute de așteptare, Hooper zise: „Ei bine!“ și coborî în cabină, de unde reveni peste câteva clipe cu o cameră de filmat, protejată de o învelitoare impermeabilă, precum și cu (așa i se păru lui Brody) un baston prevăzut cu o brățară de piele la un capăt.

— Ce vrei să faci? întrebă el curios.

— Intru în ea, răspunse Hooper, indicând cușca. Poate că așa o să iasă la iveală.

— Ai înnebunit de-a binelea! exclamă Brody. Ce ai să faci dacă apare?

— Mai întâi o să-l filmez. După care o să încerc să-lucid.

— Cu ce, mă rog, dacă îmi dai voie să te întreb?

— Cu asta! Hooper ridică și agită bastonul.

— Grozav! Un răs scurt, ca un soi de cotcodăcit, însoți aprecierea rostită de Quint. Iar dacă marafetul ăla nu funcționează, poți să gâdili cu el pește până și-o da duhul de răs.

— Ce dracu-i ăla? întrebă Brody.

— Unii îi spun „ciomag de mardit“! Alții îl numesc pușcă. De fapt chiar este o armă subacvatică. Hooper apucă și trase, cu ambele mâini, de capul bastonului, care se desfăcu în două. Aici — indică el lăcașul din vârf — amplasezi un cartuș de calibrul doisprezece. Hooper scoase un cartuș din buzunar și îl împinse în magazia armei, apoi reuni la loc cele două părți ale acesteia. După ce te-ai apropiat suficient, înfigi vârful în pește și apeși pe trăgaci. Dacă ai țintit bine (locul cel mai vulnerabil este creierul) l-ai dat gata.

— Chiar și un pește mare cum este rechinul nostru?

— Cred că da. Dacă, așa cum am spus, l-am lovit unde trebuie.

— Și dacă nu? Să presupunem că ai ratat cât firul de păr.

— De asta mă tem și eu.

— Și mie mi-ar fi frică, interveni Quint. Nu prea mi-ar plăcea ca un dinozaur de două tone și jumătate să-mi zdrobească oasele și să mă halească.

— Nu asta mă preocupă, zise Hooper. Mă îngrijorează ideea că l-aș putea goni. Probabil că ar dispărea și nu am mai afla dacă a murit sau încă trăiește.

— Până când va ataca și va mânca pe altcineva, zise Brody.

— Exact.

— Te-ai ținut de tot, zise Quint.

— Oare? Constat că nu prea ți-a mers cu peștele ăsta, Quint. Și dacă o ține tot așa, avem șansa să stăm o lună întreagă pe aici, fără nici un rezultat. O să-ți pape momelile chiar sub nasul tău.

— O să iasă la iveală, ia aminte ce îți spun, zise pescarul cu încredere și încăpățănare.

— O să-ți crească barba până la brâu, de bătrânețe, și tot n-o să apară, Quint, replică Hooper. Cred că peștele ăsta își bate joc de noi! Nu vrea să respecte regulile pe care dorim să i le impunem.

Quint îl țintui cu privirile și vorbe cu vocea egală, fără inflexiuni.

— Mă înveți meserie? Pe mine, băiețuș?

— Nu. Îți spun numai că peștele acesta depășește posibilitățile dumitale.

— Asta-i părerea ta, băiețuș? Crezi că tu ești mai capabil decât Quint?

— Poți să spui ce vrei, eu cred că nu poți ucide rechinul acesta.

— Bravo! Perfect! O să ai tu prilejul...

— Haideți, fiți serioși, interveni Brody împăciuitor. Quint, nu-l putem lăsa să se scufunde în chestia aia...

— Ce te bagi tu? îl repezi Quint arțăgos. Din câte am priceput, de-abia aștepti să intre în apă și să nu-l mai vezi aparând. Atunci măcar n-o să...

— Țineți gura aia spurcată, țipă Brody șocat. Simțea ciocnindu-se și confruntându-i-se în inimă sentimente contradictorii. Își zicea că nu ar trebui să-i pese dacă tânărul ihtiolog trăia sau murea. Ideea dispariției lui Hooper ar fi trebuit chiar să-i convină. Dar ce răzbunare ar fi fost asta? Fără îndoială nesatisfăcătoare și, probabil, nemeritată. Dorea cu adevărat moartea acestui om? Nu. Nu încă.

— Du-te și intră în drăcia aia, îi zise Quint lui Hooper.

— Numaidecât. Hooper își scoase, repede, cămașa, sandalele, pantalonii și începu să îmbrace costumul de scafandru. Și-l trase pe picioare, apoi își forță brațele prin mânecutele elastice ale bluzei. După ce intru în cușcă și m-ați lăsat în apă, le zise el lui Quint și Brody, să așteptați, pândind la marginea șalupei. Poate că apare și se ridică suficient la suprafață ca să sloboziți în el câteva gloanțe din

carabină. Apoi, privindu-l pe Quint: poți să-ți pregătești și harponul... dacă vrei.

— O să fac ce trebuie. Tu să-ți păzești pielea, răspunse Quint.

După ce se echipă, Hooper montă la rezervor aparatul ce regla scurgerea ritmică a aerului comprimat și strânse holendrul pentru a-l fixa bine. Apoi deschise supapa și supse de două-trei ori din furtun, ca să verifice că poate respira normal. Ajută-mă să iau în spate chestia asta, se adresă el lui Brody.

Brody săltă rezervorul și îl ținu până când Hooper își trecu brațele prin bretelele de susținere și se încinse cu a treia curea, strângând-o în jurul mijlocului. Apoi așază masca pe față, spunând:

— Ar fi trebuit să aduc niște lest.

— Ba ar fi trebuit să faci rost de niște creieri în plus, îl puse la punct, acru, Quint.

Hooper își petrecu dreapta prin cureaua de la mânerul camerei de filmat și, luând în mână aparatul, se duse la copastie.

— Okay, zise el. Dacă apucați amândoi capetele frânghiilor și trageți, o să aduceți cușca la suprafață. Eu o să pătrund în ea, iar voi o s-o sloboziți din nou în apă, unde va rămâne atârnată la un anumit nivel. N-o să folosesc tancurile de flotare decât dacă cedează una din legături.

— Sau e mușcată și ruptă, zise Quint.

Hooper se uită la el și, zâmbind, spuse:

— Mulțumesc pentru încurajare.

Quint și Brody procedară cum li se ceruse. Când partea de sus a cuștii, cea cu ușa, apărură la vedere, Hooper zise:

— Okay, ajunge.

Scuipă și frecă saliva cu degetele de sticla măștii pe care o potrivea pe față. Vârî capătul tubului în gură și aspiră o dată, după care încălecă marginea bărcii și deschise ușa cuștii, dar se opri. Scoase tubul din gură și zise:

— Am uitat ceva.

Nasul ascuns în mască îi făcea vocea cavernoasă, nazală. Străbătu puntea, ridică pantalonii aruncați pe jos și scotoci puțin prin buzunare până găsi ceea ce căuta. Trase fermoarul de la buzunarul bluzei.

— Ce-i ăla? întrebă Brody.

Hooper arată un dinte de rechin, prins în armătură de argint, identic cu cel pe care îl dăruise lui Ellen. Îl puse în buzunarul bluzei și închise fermoarul.

— Nu strică niciodată să fii atent, zise el, zâmbind.

Traversă puntea, introduse în gură capătul tubului conectat la rezervorul de aer comprimat și încălecă din nou balustrada de la copastie. Mai trase o gură de aer, deschise ușa cu gratii și se lăsă să alunece în cușca scufundată în mare. Brody îl privea cum dispare sub pânza de apă și se întreba dacă mai ținea să cunoască neapărat răspunsul la întrebarea care îl obseda: a existat sau nu o legătură între soția sa și Hooper?

Hooper își amortiză căderea înainte de a fi atins gratiile podelei, se răsuci și se ridică în picioare. Privi în sus, spre Brody, și — unind arătătorul cu degetul mare de la mâna stângă — făcu semn că totul era în ordine, după care se chirci, lăsându-se pe vine.

— Cred că putem să-i dăm drumul, zise Brody. Apucară frânghiile și le lăsară să alunece încet, până când cușca ajunsese cam la un metru și jumătate sub apă.

— Ia carabina, zise Quint. E jos, pe raftul din cabină. Ai grijă că-i încărcată.

Brody coborî, luă arma și reveni — fără întârziere — pe punte. Trase închizătorul și împinse un glonț pe țevă.

— Cât aer are? îl întrebă el pe Quint.

— Nu știu, răspunse acesta. Dar oricât de mult ar avea n-o să apuce să-l termine.

— Poate că ai dreptate, dar tot tu spuneai că nu poți fi sigur niciodată la ce te poți aștepta din partea acestor pești.

— Da. Și cu atât mai puțin de la rechinul ăsta, care e un soi cu totul deosebit. Nici un om cu creieri în cap

n-ar face prostia dobitocului de colo. E ca și când cineva și-ar vârî mâna în foc, nădăjduind — totuși — că nu va păți nimic.

Jos, în cușcă, Hooper așteptă ca bășicuțele stârnite la coborâre să se risipească, pentru a verifica vizibilitatea. Constată că apa pătrunsese în interiorul măștii și, lăsând capul pe spate, apăsă pe vizorul de sticlă și expiră pe nas până când geamul se limpezi. Se simțea relaxat, senin. Recunoștea senzația copleșitoare de pace și descătușare pe care o încerca de fiecare dată când se scufunda în adâncul mării și rămânea singur în tihna albastră, vărgată doar de sulțele de lumină ale soarelui, ce dansau în unde. Nu se auzea decât sunetul provocat de respirația sa — un zgomot adânc, cavernos, când inspira aerul și ușoarele pocnituri ale bulelor eliminate prin expirare. Își reținu respirația — tăcerea deveni totală. Imponderabilitatea îi crea o stare de exaltare, silindu-l să se cramponeze de barele cuștii pentru a-și feri rezervorul cu aer comprimat de o eventuală ciocnire de ușa zăbreliță, care se afla deasupra capului său. Se răsuci și privi în sus: carena șalupei se profila ca un corp alungit, de culoare cenușie, ce se legăna ușor. La început, spațiul strâmt al cuștii îl cam săcăi, căci îl obliga să-și restrângă aria deplasării, privându-l astfel de plăcerea pe care i-o ofereau mișcărilor grațioase din apă. Își aminti însă pricina pentru care fusese silit să recurgă la protecția cuștii și își temperă resentimentele.

Privi împrejur, căutând rechinul. Știa că nu putea fi sub barca lor, așa cum gândise Quint, „stând“ sau odihnindu-se inert, căci pentru soiul acesta de pești numai mișcarea le asigura supraviețuirea.

În pofida soarelui strălucitor apa era întunecată, ceea ce reducea vizibilitatea la doar treisprezece-paisprezece metri. Hooper se roti ușor, forțându-și ochii să depășească limita impusă de lipsa luminii și să surprindă orice mișcare sau modificare de culoare. Privi sub șalupă, acolo unde din albastră apa devenea cenușie, apoi neagră. Nimic. Se uită la ceas și calculă că, dacă își controla respirația, putea

rămâne cel puțin o jumătate de oră în plus scufundat în apă.

O fâșie albă, subțire, de calmar — din cele pe care le aruncaseră în apă, ca momeală, legate de sfori — pătrunse printre gratii, adusă de unde, și începu să se fluture prin fața ochilor, silindu-l pe Hooper să o înlăture, împingând-o cu mâna afară din cușcă.

Privi din nou în jos, începu să-și ridice ochii..., dar îi coborî iute: din albastrul întunecat rechinul se înălța spre el, înotând lin, ușor, fără efort aparent; un înger al morții care sosea, alunecând, la întâlnirea preconizată cu moartea.

Hooper încremeni. Ceva îl îmoldea să fugă, dacă ar fi putut, dar nu era în stare să miște un singur deget. Privea fascinat peștele ale cărui culori se modificau pe măsură ce se apropia. Brunul și cenușiul, care îl încântaseră când îl văzuse la suprafață, dispăruseră. Acum partea superioară a imensului trup era predominat de un gri-fer intens — cu reflexe albastrii, metalice, acolo unde razele de lumină îi brăzdau pielea — care se estompa treptat, spre flancuri, până se transforma într-un crem-alburiu spectral.

Hooper încercă să apuce aparatul de filmat, dar brațul nu i se supuse voinței. Peștele se apropie și mai mult, tăcut ca o nălucă. Apoi se întoarse și, înotând alene, defilă prin fața cuștii. Hooper zări apărând mai întâi botul ascuțit, apoi fălcile căscate ca într-un rânjet, etalând șiruri peste șiruri de triunghiuri zimțate, tăioase; și, în cele din urmă, ochii negri ca niște hăuri fără fund, aparent pironiți asupra lui. Branhiile se întrezăreau prin creștăturile din pielea cu sclipiri de oțel, ca niște răni ce nu sângerau.

Hooper întinse mâna printre gratii și-i atinse, într-o doară, pielea: o simți rece, dură, dar nu lipicioasă, nici cleioasă, ci netedă ca vinilul. Mângâie, cu degetele, carnea, aripioarele pectorală și pelvică, ventuzele genitale groase, ferme, până când, în sfârșit (căci părea că nu se mai termină) peștele se desprinse cu o mișcare viguroasă a cozii și se îndepărtă de cușcă.

Hooper percepu niște plesnituri ușoare și zări trei spirale de bășicuțe lansându-se cu furie de la suprafață, dar încetinindu-și pătrunderea pe măsură ce coborau, până dispărură cu totul, mult înainte de a ajunge la rechin. Gloanțe! Nu încă, își zise el. Să mai treacă o dată prin fața mea ca să-l filmez.

Peștele începea să se întoarcă, aripioarele pectorale — elastice — schimbându-și ritmul. Se apropie și își vârî botul printre gratii, încercându-le parcă tăria.

— Ce dracu face ăla jos? De ce nu-l găurește cu arma!? se agită Brody.

Quint nu răspunse. Stătea neclintit și scruta adâncul apei cu harponul în poziția obișnuită.

— Vino, peștișorul, vino la nenea Quint, chemă el rechinul cu glas potolit, dar încrâncenat.

— Îl vezi? Ce face? întrebă Brody.

— Nimic, deocamdată, răspunse Quint.

Peștele se îndepărtase la limita vizibilității omului — o nebuloasă fantomatică, cenușiu-argintie, trasând un arc de cerc în apă. Hooper apucă aparatul, și — îndreptându-l spre obiectul vizat — apăsă butonul care punea mecanismul în funcție. Știa că filmul va fi lipsit de valoare dacă rechinul nu revenea, dar vroia să-l surprindă cum apărea din tenebre.

Prin ocularul camerei zări peștele întorcându-se și năpustindu-se spre el. Coada sa lovea cu vigoare apa, fâlcile i se deschideau și închideau convulsiv, ca un alergător la finisaj care avea nevoie acută de mult aer. Hooper focaliză, cu mâna dreaptă, lentila, spunându-și: nu uita să-i modifice încă o dată focalizarea, când se va întoarce cu spatele.

Dar peștele nu avea de gând să se întoarcă. Trupul său vibra, de la un capăt la celălalt, scuturat de un tremur care se intensifica pe măsură ce se apropia de cușcă. Se năpusti cu capul înainte și își înfipse botul între gratii. Hooper fu lovit cu violență și azvârlit în gratiile din spate. Scăpă aparatul din mână, iar tubul îi fu smuls din gură. Peștele se răsuci în jurul axului său și — cu lovituri furibunde ale cozii — forță pătrunderea sa în cușcă, printre

zăbrelele îndoite și îndepărtate. Hooper băjbâi cu disperare după furtun, dar nu îl găsi. Simțea că se înăbușă, că plămânii îi vor plesni fără aer.

— Atacă! răcni Brody. Alergă și, apucând una din frânghiile folosite pentru fixarea cuștii de șalupă, trase de ea cu deznădejde, pentru a-l scoate pe ihtiolog din apă.

— Blestemat să fii, pește ticălos! urlă și Quint, fierbând de mânie.

— Aruncă-l! Aruncă-l! țipă Brody la el, arătând harponul pe care pescarul îl ținea pregătit de lansare.

— Nu pot! Trebuie să-l fac să iasă la suprafață ca să-l pot nimeri, îi răspunse Quint. Apoi, către rechin: Haide, diavole! Vino, urcă! Arată-ți fața, scârnăvie!

Peștele ieși de-a-ndăratelea, din cușcă, făcu o întoarcere scurtă, în cerc, la dreapta. Hooper orbecăi în spatele cefei, dădu peste tubul de legătură cu rezervorul de aer comprimat și pipăind, în sus, cu degetele de-a lungul lui, ajunse la capătul de care avea nevoie, pe care îl vâri iute în gură. Uită că trebuia mai întâi să expire, se înecă până când tubul se goli, dar reuși să aspire o gură de aer izbăvitor. De-abia atunci văzu barele distruse și capul uriaș care se întindea ucigător spre el. Ridică brațul deasupra capului căutând ușa care îl putea salva.

Peștele continua să forțeze pătrunderea în cușcă, apropiindu-se implacabil de victimă cu fiecare impuls imprimat de loviturile cozii sale mușchiuloase. Lipit de grătile din spate, Hooper vedea — cu teroare — mereu mai aproape gura larg căscată a monstrului. Își aminti de pușca subacvatică și întinse mâna dreaptă ca să o apuce, dar peștele — ghicindu-i parcă intenția — începu să se zbată, intensificându-și eforturile de a pătrunde mai iute în cușcă. Hooper își dădu seama, cu groaza morții în inimă, că nu mai avea nici o scăpare.

Fălcile monstrului se încheștară, prinzând în cleștele lor bustul tânărului ihtiolog, care instantaneu simți o presiune înspăimântătoare comprimându-i măruntaiele. Lovi cu pumnul în ochiul negru, dar peștele mușcă, și ultimul

lucru pe care Hooper îl văzu — înainte de a muri — fu ochiul negru care îl sfredelea prin norul tulbure provocat de propriul sânge.

— L-a apucat! urlă Brody. Fă ceva!

— Omul e mort, zise Quint.

— De unde știi? Poate că îl mai putem salva!

Cu victima între fălci, peștele se retrase de-andă-rătelea din cușcă. Alunecă și se scufundă vreun metru, mestecând și înghițind viscerele scurse din trupul omului mort. Apoi se cutremură și, propulsat de loviturile puternice ale cozii, zvâcni în sus, fără a abandona prada sa.

— Urcă! urlă iar Brody.

— Ia carabina! Quint își încordă brațul, pregătindu-se să arunce harponul.

Peștele țâșni din apă la vreo cinci metri de șalupă, înconjurat de o ploaie de stropi. Cadavrul lui Hooper se zărea clar între fălcile rechinului, capul și brațele atârând moale într-o parte, picioarele — cu genunchii și coapsele — de cealaltă.

În cele câteva secunde, cât îl zăriră, lui Brody i se păru că distinge — prin geamul căștii — ochii tânărului încremeniți într-o privire sticloasă. Monstrul rămase suspendat o secundă în aer, lansându-le — parcă — triumfător provocarea de a se răzbuna, dacă vor fi în stare.

Brody înșfăcă pușca și, simultan, Quint lansă harponul. Țința era uriașă — un întreg tăpșan de pântece alb — și nici distanța nu era mare pentru a o nimeri în plin. Însă chiar în clipa când harponul era lansat, peștele începea să se scufunde, astfel că lovitura se dovedi prea înaltă. Capul rechinului rămase încă o secundă, poate, afară din apă, cu Hooper atârându-i între fălci.

— Împușcă! răcni Quint. Pentru Dumnezeu, trage!

Brody apăsă pe trăgaciul armei fără a ținti. Primele două gloanțe se pierdură în apă, al treilea — spre groaza lui Brody — îl lovi în ceafă pe Hooper.

— Dă-o-ncoace! Quint smulse carabina din mâinile lui Brody și, dintr-o singură mișcare, o propti la umăr și

împuşcă de două ori. Dar peştele începuse deja să dispară în adâncuri, după ce lansase o ultimă privire tulbure. Gloanţele plescăiră, fără nici un efect, chiar în locul unde se făcuse nevăzut capul monstrului.

Nici un zgomot, cu excepţia murmurului brizei, nu tulbura liniştea care se aşternuse. Apa era calmă, parcă rechinul nici nu fusese pe acolo. Doar Hooper nu mai era.

— Ce facem acum? Pentru Dumnezeu, ce putem face?! se lamentă Brody.

— Ne înapoiem. Deocamdată, răspunse Quint.

— Cum „deocamdată“? Ce vrei să spui? Peştele ăsta nu e de noi. E o fiinţă supranaturală!!

— Te dai bătut, omule?

— Eu sunt învins, Quint. Nu cred că putem face altceva, decât să aşteptăm ca Pronia, natura sau ce dracu o fi ea, să se îndure de noi şi să ne scape de pacostea aceasta, socotind că ne-a făcut să suferim destul.

— Nu, respinse Quint ferm. Eu nu mă dau bătut! O să ucid bestia asta!

— După cele întâmplate nu cred că mai pot face rost de bani, zise Brody.

— Păstraţi-vă banii! Nu mai e o chestie legată de parale!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Brody se uita mirat la Quint, care înţepenise la pupă, cu ochii pironiţi pe locul unde, cu puţine minute în urmă, se ivise rechinul, aşteptându-se — parcă — să reapară în orice clipă, în gură cu cadavrul sfârtecat al nefericitului Hooper. Scruta marea şi ardea de dorinţa să-i iasă încă o dată în cale ucigaşul care îi sfidase.

— O să-l omor! repetă Quint cu înverşunare. Poţi să vii cu mine sau să stai acasă, dacă aşa pofteşti. Dar eu o să-i vin de hac bestiei!

În timp ce acesta vorbea Brody se uită în ochii pescarului: erau la fel de negri şi de abisali, ca ai rechinului.

— Vin şi eu. Cred că nu am de ales, zise Brody.

— Nu, nu ai de ales, îl îngână Quint. Trase cuțitul din teaca de la brâu și i-l întinse, spunându-i: Taie legăturile cuștii și să plecăm de aici.

După ce șalupa fusese amarată, Brody coborî și porni spre mașina sa. Se opri, fără să vrea, la cabina telefonică de la capătul debarcaderului, îndemnat de hotărârea sa anterioară de a vorbi cu Daisy Wicker. Își stăpâni însă impulsul și își continuă drumul spre locul de parcare. „Ce rost mai are? gândi el. Chiar dacă a existat ceva între Ellen și Hooper, acum s-a terminat. Totuși, se întreba Brody în timp ce se îndrepta spre locuința sa, cum a reacționat oare Ellen când Paza de Coastă a anunțat-o că Hooper a pierit?“ Înainte de a porni înapoi, spre mal, Quint luase legătura prin radio cu cei de la Pază, iar Brody îl rugase pe ofițerul de serviciu să-i comunice soției sale că el, cel puțin, era bine, sănătos.

Când ajunse acasă, Ellen încetase de mult să plângă. Jelise mecanic, mânioasă nu atât din pricina soartei lui Hooper, cât — mai ales — de disperare și durere pentru pierderea altcuiva. O întristase mai tare decăderea morală a lui Vaughan, căci Larry era prietenul lor drag, apropiat, pe când Hooper îi fusese doar „amant“, în sensul cel mai abject al cuvântului. Ellen *nu îl iubise, îl folosise* și, deși îi era recunoscător pentru ceea ce el îi dăruise, nu se considera obligată cu nimic față de acesta. Era, desigur, îndurerată că tânărul murise, dar — gândea Ellen — la fel ar fi suferit dacă ar fi auzit că a pierit David, fratele lui Matt. În memoria ei amândoi constituiau relicve ale trecutului îndepărtat.

Auzi mașina lui Brody pătrunzând pe alee și deschise repede ușa din spatele casei. „Dumnezeule! E vlăguit!“, exclamă Ellen în sinea sa, privindu-l cum venea spre ea, cu ochii injectați și adus puțin de spate. Îl sărută în prag și-i spuse:

— Cred că ți-ar prii o băutură.

— Și încă cum! îi răspunse el și, intrând în camera de zi, se prăbuși într-un fotoliu.

— Ce vrei să bei?

— Orice. Numai să fie tare.

Ellen se duse la bucătărie, umplu un pahar cu vodcă și suc de portocale, în părți egale, și i-l aduse. Se așeză pe brațul fotoliului și îl mângâie pe cap, insistând pe pata lipsită de păr, din creștet.

— Uite cum ai chelit, zise ea zâmbind. A trecut mult timp de când nu am mai atins locul acesta, încât aproape uitasem de existența lui.

— Mă mir că mi-a mai rămas un fir de păr. Iisuse! Nu cred că o să mă simt vreodată mai bătrân decât azi.

— Sunt convinsă. Dar acum totul a luat sfârșit.

— Aș fi vrut să fie cum spui. Zău că aș fi vrut.

— Nu înțeleg. S-a terminat, nu-i așa? Nu mai aveți ce face!

— Mâine dimineață, la șase, ieșim în larg.

— Glumești!!

— Din păcate, nu.

— De ce vreți să ieșiți? Ce mai puteți face?

— Putem prinde peștele. Îl putem omorî.

— Chiar crezi ce spui?

— Nu sunt sigur. Quint însă e convins. Dumnezeu! Ce forță e în credința lui!

— Atunci lasă-l pe el să se ducă. N-are decât să fie ucis, dacă așa vrea el.

— Nu pot.

— De ce?

— E datoria mea.

— Ba nu e datoria ta! Ellen era furioasă, dar și speriată. Lacrimi i se iviră la colțurile ochilor.

Brody cugetă o clipă și zise:

— Da, ai dreptate.

— Atunci de ce ții să te duci?

— Nu cred că-s în stare să-ți dau o explicație. Nu știu.

- Încerci să dovedești ceva?
- Poate. Nu știu. N-am avut niciodată asemenea senzație. După ce Hooper a murit, eram gata să renunț.
- Cine te-a determinat să-ți schimbi atitudinea?
- Quint, cred.
- Adică el îți spune ce trebuie să faci tu?
- Nu. El nu mi-a spus nimic. E doar ceea ce simt eu. Și deși nu mă pot lămuri singur, nu cred că abandonarea ar rezolva problema.
- Și de ce e atât de important să o rezolvi?
- Cred că avem motive diferite. De pildă, Quint e convins că dacă nu ucide monstrul, toate valorile în care crede i s-ar părea false.
- Dar tu?
- Brody se strădui să zâmbească.
- Eu? Cred că sunt un sticlete încăpățânat.
- Nu glumi cu mine! Ellen începu să plângă de-a binelea. Lacrimi îi șiroiau pe obraji. Dar cu mine... cu copiii, cum rămâne? Vrei să fii omorât?
- Nu! Dumnezeuule, nu! Doar că...
- Te crezi vinovat, te socotești răspunzător pentru toate!
- Răspunzător de ce?
- De băiețaș, de bătrânul acela. Ești convins că uciderea rechinului va readuce lucrurile pe făgașul lor normal. Vrei să te răzbuni!
- Poate că asta vreau într-adevăr, oftă Brody. Nu știu. Simt că... Sunt convins că numai distrugerea monstrului care ne terorizează va readuce la viață orașul nostru.
- Și ești dispus să-ți riști viața ca să...
- Nu fi proastă! Nu vreau să fiu ucis! Nici măcar n-aș vrea (dacă acesta-i cuvântul pe care îl preferi) să plec cu barca aia blestemată! Tu chiar ești convinsă că țin să ies în larg? Mi-e frică, mi-e atât de tare frică încât îmi vine să-mi vârs mațele în fiecare clipă!
- Atunci *de ce te duci?* Ellen pleda, implora. Te gândești numai la tine, la nimeni altcineva!

Brody era șocat de implicația cuvintelor rostite de soția sa. Nu îi trecuse prin cap vreodată că acțiunile sale ar fi motivate de egoism, de dorința nemărturisită de a-și ispăși păcatele.

— Te iubesc, zise el. Știi bine că te iubesc... orice s-ar întâmpla.

— Sigur că mă iubești, bineînțeles că mă iubești! răspunse ea cu ciudă și amărăciune.

Cinară în tăcere. După ce terminară de mâncat, Ellen strânse farfuriile, le spălă, apoi urcă în camera lor de dormit. Brody făcu ocolul sufrageriei, stingând luminile.

Tocmai ajunsese în antreu și întinse mîna la întrerupător, când auzi ciocănindu-se la intrare. Deschise ușa și în prag i se înfățișă Meadows.

— Ei, Harry, intră, îl pofti Brody.

— Nu, e destul de târziu, refuză Meadows. M-am abătut în trecere ca să-ți dau asta. Îi întinse un plic pânzat.

— Ce-i înăuntru?

— Deschide-l și ai să afli. Discutăm mâine. Se întoarse și porni pe alee în jos, spre trotuar, la bordura căruia își parcase mașina, cu farurile aprinse, cu motorul duduind ușor.

Brody închise ușa, apoi desfăcu plicul. Înăuntru găsi probele de șpalt ale editorialelor ce urmau să fie publicate a doua zi în *Leader*. Primele două articole fuseseră încercuite gros, cu cerneală roșie. Brody citi:

O NOTĂ DE TRISTEȚE ȘI DURERE...

În ultimele trei săptămâni groaznice nenorociri s-au abătut, una după alta, asupra urbei noastre, și amenințări înspăimântătoare, inexplicabile, continuă să planeze asupra concetățenilor și prietenilor acestora.

Ieri, Marele Rechin Alb a pus capăt altei vieți omenești. Matt Hooper, tânărul oceanograf de la Woods Hole, a pierit pe când se străduia, de unul singur, să ucidă monstrul.

Oamenii se pot îndoi de înțelepciunea acțiunii îndrăznețe a domnului Hooper. Numiți-o cum doriți — temerară, ori prostească; însă nimeni nu trebuie să aibă îndoieli asupra motivelor nobile care l-au îndemnat să-și asume această misiune fatală. El vroia să ajute Amity, cheltuindu-și timpul și banii în efortul de a restaura pacea în comunitatea noastră cuprinsă de disperare.

A fost un prieten care nu și-a precupețit viața pentru ca noi, prietenii săi, să trăim în tihnă.

...ȘI O MOȚIUNE DE RECUNOȘȚINȚĂ

Din clipa când rechinul prădător a apărut în apele de la Amity, un om a dedicat fiecare minut pe care îl avea la dispoziție protejării și apărării concetățenilor săi. Omul acesta este Martin Brody, șeful poliției din orașul nostru.

După primul atac al monstrului, Brody, șeful poliției, a vrut să informeze publicul despre amenințarea potențială și să închidă plajele. Dar un cor de voci mai puțin prudente, inclusiv a directorului acestui ziar, l-a acuzat pe șeful Brody că nu are dreptate. Asumă-ți riscul, i-am cerut noi, iar riscul va dispărea de la sine. Însă noi am fost cei care am greșit.

Cu mare greutate unii locuitori din Amity au învățat lecția care se impunea. Când, după repetatele atacuri ale rechinului ucigaș, șeful Brody a insistat ca să mențină închise plajele, a fost calomniat și amenințat. Atitudinea câtorva dintre criticii săi cei mai înverșunați nu se datoră spiritului lor civic și nici nu se întemeia pe dorința de a promova interesele publicului, ci era dictată de lăcomia lor. Șeful Brody a persistat în poziția sa și încă o dată ne-a dovedit că el a avut dreptate.

Acum, șeful poliției, Brody, își primejduiește viața în aceeași acțiune ce a fost fatală lui Matt Hooper. Trebuie să ne rugăm cu toții ca el să se înapoieze sănătos la ai săi... și să-i oferim prinosul nostru de grațitudine pentru curajul și integritatea sa extraordinare.

— Mulțumesc, Harry, rosti Brody cu voce tare.

Pe la miezul nopții, vântul începu să sufle cu putere dinspre nord-vest. Șuiera printre spațiile storurilor, improșcând podeaua cu picături de ploaie. Brody se dădu jos din pat și închise fereastra. Se culcă și se strădui să adoarmă, dar somnul nu i se lipea de gene. Se sculă din nou, îmbracă halatul de baie și coborî în camera de zi. Deschise televizorul, schimbă canalele până găsi unul unde se prezenta un film — *Weekend la Waldorf* — cu Fred Astaire și Ginger Rogers. Se instalează comod în fotoliu și imediat așipi — căzând într-o stare de semisomn zbuciumat.

Se trezi la fâșâitul televizorului, care își încheiase programul. Îl închise și trase cu urechea: vântul scăzuse în intensitate și parcă bătea din altă direcție, dar continua să plouă. Cumpăni dacă să-i telefoneze lui Quint, dar renunță. Nu, nu, își zise el, n-are nici un rost, o să ieșim chiar dacă ar izbucni furtuna.

Urcă înapoi în dormitor și își puse hainele, în liniște. Înainte de a pleca se uită la Ellen care dormea, cu o cută adâncă imprimată între sprâncene. „Te iubesc mult, știi bine“, murmură el și, aplecându-se, o sărută pe frunte.

Porni în jos, pe scări, dar, brusc, îndemnat de un impuls subit, se opri. Se înapoie, se duse la camera copiilor și aruncă o privire înăuntru: dormeau toți trei.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Când opri mașina în apropierea debarcaderului, Brody îl zări pe Quint: o siluetă cu figura impasibilă, cu pielea măslinie a feței sclipind în poșida cerului mohorât, care îl aștepta ascuțind săgeata harponului cu o bucată de carborund.

— Era cât pe-acți să-ți telefonez, îi zise Brody îmbrăcându-și impermeabilul. Ce e cu vremea asta?

— Nu-i nimic, ce să fie, îi răspunse Quint. O să cedeze peste puțin timp. Dar nu trebuie să ne îngrijorăm, chiar dacă ar rămâne neschimbată în continuare. Dumnealui tot o să vină.

Brody ridică ochii spre norii care se îngrămădeau pe boltă.

— Posomorâtă vreme, comentă el.

— E potrivită, zise Quint sărind în barcă.

— Numai noi suntem?

— Numai noi. Așteptai să mai vină cineva?

— Nu, dar credeam că ai nevoie de încă un ajutor.

— De-acum dumneata cunoști animalul ăsta la fel de bine ca mine, iar două brațe în plus nu ar însemna nimic. Și-apoi, nu-i treaba străinilor.

Brody coborî pe bancheta de la pupă și se pregătea să sară pe punte, când observă — într-un colț — o prelată care acoperea ceva nedeslușit.

— Ce-i sub chestia aia? întrebă el, arătând cu degetul.

— O oaie, răspunse Quint, sucind totodată cheia în contact. Motorul tuși o dată, încă o dată, și începu să duduie în ritm egal.

— La ce îți folosește? Brody coborî pe punte. Te pomenești că vrei să aduci jertfă Proniei, zise el, nu fără oarecare malițiozitate.

Quint râse scurt, lansând nechezatul său caracteristic, semn că gustase umorul lui Brody.

— Am putea-o folosi și la așa ceva, acceptă el. De fapt ne va servi drept momeală. O să i-o oferim la micul dejun, înainte de a ne ocupa temeinic de dumnealui.

Se duse întâi la copastie, apoi la pupă pentru a dezlega parâmele cu care șalupa fusese amarată. În timp ce Brody făcea aceeași operație la proră, se auzi sosind o mașină. Zăriră luminile farurilor apropiindu-se în viteză și auziră scrâșnetul roților frânate brusc. Mașina se opri la capătul debarcaderului și din ea coborî un bărbat care începu să alerge spre *Orca*. Era Bill Whitman.

— Cât pe-aci să vă scap, zise el gâfâind.

— Ce dorești? îl întrebă Brody fără a-și camufla atitudinea neprietenoasă.

— Vreau să merg cu voi. Ori, mai bine zis, am primit misiunea să vă însoțesc.

— Du-te și te p...! îl repezi Quint, adăugând: Nu-mi pasă cine ești, dar nimeni nu o să vină cu noi. Brody, mergi și dezlegă ultima parâma de la pupă.

— De ce nu? N-o să vă incomodez. Dimpotrivă, cred că vă pot ajuta, încercă Whitman să pledeze cauza sa. Ascultați, ceea ce intenționați voi să faceți poate constitui material pentru un reportaj trăsnet! Vreau să fiu alături de voi când o să-l înhățați pe ucigașul ăla!

— Ți-am spus ce să faci. În plus te bag în mă-ta, îl repezi din nou Quint, cu grosolănie.

— Închiriez o barcă și vă urmăresc, nu se dădu bătut gazetarul.

— N-ai decât, rase Quint batjocoritor. Să vedem care barcagiu este atât de tâmpit ca să te ia cu el în larg și după aceea să-și piardă timpul, căutându-ne. Oceanul e cam mărișor, nu? Trage parâma, Brody!

Brody aruncă pe punte frânghia pe care o dezlegase, Quint împinse maneta accelerând motorul, iar șalupa se desprinsese încet de debarcader. Brody privi înapoi și îl văzu pe Bill Whitman îndreptându-se, fără grabă, spre mașina sa.

Dincolo de Montauk marea era agitată, căci acum vântul sufla dinspre sud-vest, în sensul opus mareei. Șalupa înainta legănându-se și de fiecare dată când prora se scufunda în valuri o ploaie de stropi se abătea pe punte. La pupă, carcasa oii — ascunsă sub prelată — sălta în ritmul impus de tangaj.

Ajunseră în larg și cotiră spre sud, puțin spre vest. Hula se mai potolise. Ploaia se transformase în burniță, iar crestele valurilor erau tot mai puțin înspumate.

Înaintau deja de cincisprezece minute în larg, când Quint trase maneta, reducând turația motorului. Brody privi spre mal. În lumina tot mai clară a dimineții izbuti să

distingă limpede castelul de apă, un punct negru ce părea să fi crescut chiar la dunga cenușie a uscatului. Farul funcționa încă, lansând cu intermitență în eter fascicolul strălucitor de lumină.

— Nu ne-am dus prea departe în comparație cu zilele trecute, constată Brody.

— Așa e, confirmă Quint.

— Cred că suntem doar la câțiva kilometri de țărm, continuă Brody.

— Cam așa, confirmă încă o dată pescarul.

— Atunci de ce ne-am oprit?

— Am eu o presimțire. Quint întinse brațul la stânga, către un ciorchine de lumini, de pe țărm. Acolo e Amity.

— Și?

— Nu cred că astăzi rechinul o să se ducă prea departe în larg. Bănuiesc că o să apară undeva între locul unde ne găsim acum și Amity.

— Pe ce te bizui când faci afirmația asta?

— Ți-am spus, am o presimțire. E o senzație pe care nu o poți explica totdeauna.

— Două zile la rând l-am găsit în larg, se încapățână Brody.

— Poate că el ne-a găsit pe noi.

— Nu pricep, Quint. Dumneata ești acela care susține că nu există pește inteligent, dar tot dumneata te orți cu rechinul acesta parcă ar fi înzestrat cu un creier enial.

— N-aș susține așa ceva, răspunse Quint.

Brody sesiză tonul cam enigmatic, ușor viclean, al escarului.

— Ce pui la cale, Quint?

— Nu pun la cale nimic. S-ar putea să greșesc, n-am să fac.

— Iar mâine o să mergem să-l căutăm în altă parte. Brody nădăjduia că Quint nu avea dreptate și că în felul acesta vor avea răgaz încă o zi.

— Ori poate chiar azi, dar mai târziu. Însă nu cred că o să avem de așteptat, până atunci Quint opri motorul și barca rămase pe loc, legănându-se. Se duse la pupă și, scoțând la iveală găleata cu resturile rău mirositoare, o săltă și o așeză pe banchetă. Apucă-te să deșerți chestia asta, îi zise lui Brody, întinzându-i polonicul. Apoi înlătură prelată și petrecu juvățul unei frânghii de gâtul oii, pe care o târi până la copastia de la tribord. Îi spintecă burta și o azvârli peste bord, iar când se îndepărtase, plutind, la vreo șapte-opt metri, priponi celălalt capăt al funiei de tachelul de la copastie. După aceea se duse la proră, săltă două poloboace și desfășură funiile de pe ele; mai luă doi colaci de frânghie și două țapușe de oțel pe care le duse și le depozită metodic, la spatele bărcii: un butoiăș cu colacul său și cu o țapușă la stânga, iar al doilea set la dreapta banchetei transversale de la pupă. Apoi se apucă să fixeze țapușele de prăjinile harpoanelor.

— Okay, zise el, să vedem cât o să dureze până își arată dumnealui nasul.

Cerul se limpezise, iar luminile de la mal se stingeau clipind, una câte una. Duhoarea exalată de lichidul pe care îl azvârlea în valuri răscolea stomacul lui Brody, făcându-l să regrete că a plecat de acasă fără să fi pus un duminic în gură.

Quint ședea pe puntea superioară și privea, într-o doară, zbuciumul valurilor. De prea mult stat pe bancheta dură, pe Brody începuse să-l doară fundul, iar brațul — cu care mânua neîncetat polonicul — amenința să se anchilozeze. Se ridică în picioare, își întinse mădularele ca să se dezmoștească și tocmai voia să afunde polonicul în găleată, când — deodată — zări capul peștelui la nici doi metri de șalupă! Era atât de aproape, încât — dacă se apleca peste bord — îl putea atinge cu polonicul. Rechinul îl privea ținând cu ochii lui negri și cu fălcile larg căscate. „O, Doamne! exclamă Brody în sinea sa, întrebându-se: Oare de cât timp îi urmărise monstrul în tăcere, până când se sculase în picioare și îl descoperise întâmplător?”

— Uite-l acolo! strigă el, dând alarma.

Dintr-o singură săritură Quint ajunsese la pupă, dar nu apucă să urce pe banchetă. Peștele dispăru sub apă și, o secundă mai târziu, șalupa fu zguduită de o lovitură puternică la baza pupei. Rechinul mușcă lemnul carenei, fălcile sale se încheștară și începu să-și smucească violent capul, într-o parte și alta, în efortul evident de a provoca o spărtură. Incapabil de a-și desprinde privirile de ochii fascinanți ai peștelui, Brody se cramponă de un tachtet pentru a-și menține echilibrul. Șalupa trepida și se clătina de câte ori rechinul își smucea capul. Quint alunecă și căzu în genunchi, iar peștele abandona prada și se făcu nevăzut, scufundându-se din nou în adâncuri, înainte ca pescarul să-și fi revenit. Șalupa rămase nemișcată, ca la început.

— Ne aștepta! țipă Brody din nou.

— Știu, răspunse calm Quint.

— Cum a izbutit?

— N-are importanță. Acum e al nostru, nu ne mai scapă, răspunse pescarul. L-am prins.

— L-am prins?! Noi pe el? N-ai văzut ce ne-a făcut?

— A zdruncinat binișor bărcuța noastră, nu-i așa?

Frânghia de care ancoraseră oaia se încordă, vibră o clipă, apoi începu să plutească moale în apă. Quint sări în picioare, cu harponul în mână.

— Ne-a halit momeala, dar o să revină peste câteva minute, zise el.

— De ce n-a înșfăcat oaia mai întâi? se miră Brody.

— E prost crescut! ironiză Quint, lansând râsul său caracteristic. Haide, vino, violator de mamă! Vino să-ți capeți porția cuvenită!

Brody se uita la Quint. Chipul măsliniu al pescarului părea răscolit de febra patimei, ochii îi scăpărau de maximă exaltare, iar buzele rășfrante dezgoliseră gingiile și încremeniseră într-un rânjet fioros. De încordare, mușchii cefei îi ieșiseră în relief ca niște funii groase, iar articulațiile mâinii — care strângea convulsiv prăjina harponului — se

albiseră în așteptarea clipei potrivite de a-l arunca asupra țintei urmărite.

Din nou barca fu zguduită și simultan se auzi o lovitură puternică, un soi de bubuitură înăbușită, cavernoasă.

— Ce-a fost asta? întrebă speriat Brody.

Drept răspuns, Quint se aplecă peste balustrada de la copastie și strigă către dușmanul invizibil:

— Ieși afară de acolo, mama ta de nemernic. Sau nu te țin curelele, ai? N-o să-ți meargă cu noi, n-ai să ne scufunzi, o să-ți venim de hac mai înainte!

— Ce vrei să spui? O să ne scufunde? Ce urmărește? Brody înșiră întrebările tot mai îngrijorat.

— Vrea să găurească nenorocita noastră de barcă, de-aiă mușcă. Urmărește să ne scufunde. Mergi și controlează lăcașul motorului. Vezi care e situația și vino să mă informezi, îi zise Quint lui Brody. Apoi înălță brațul cu harponul și strigă din nou: Vino, ticălos blestemat!

Brody se lăsă în genunchi, înlătură capota și își sili ochii să străpungă întunericul uleios din lăcașul motorului. Văzu ceva apă, dar nu i se păru mai multă decât în mod obișnuit și nu descoperi nici vreo spărtură care putea prezenta o primejdie.

— Mi se pare că e în regulă pe aici, raportă el și oftă oarecum ușurat: Slavă Domnului!

Aripioara dorsală și coada în formă de seceră ale rechinului apărură din nou la suprafață, tăind apa și apropiindu-se de barcă, dinspre pupă.

— Aha! Iată-te, puiule, vino puișorule! i se adresă Quint cu glas ademenitor de sirenă. Își propti stânga de șold, înălță dreapta cât mai sus cu putință, strângând în mână prăjina, iar când peștele ajunsese la un metru, azvârli harponul cu toată forța. Țăpușa ucigașă de oțel se înfipse chiar în fața aripioarei dorsale și în aceeași clipă peștele lovi barca în lateral, la pupă. Quint căzu pe spate lovindu-se

cu capul de scaunul rotativ și un firisor roșu începu să se prelingă din rana de la ceafă. Sări, totuși, în picioare și răcni, triumfător:

— Te-am atins, bestie ticăloasă! Al meu ești!

Pe măsură ce peștele se îndepărta, sfoara legată de oțelul harponului se desfășura de pe butoiaș și se scurgea peste bord, iar când ajunse la capăt butoiașul fu smucit și sări în mare.

— A tras butoiașul în adânc, după el, strigă Brody.

— N-o să rămână mult timp acolo, îl liniști Quint. O să revină și atunci o să-l garnisim cu încă o țăpușă — și încă una, apoi din nou una... până și-o da duhul! E-al nostru!

Quint se aplecă peste balustrada bărcii, încercând să străpungă cu privirile apa întunecată. Convingerea fermă manifestată de pescar era molipsitoare. Concomitent cu valul de încredere și energie ce îl inunda, Brody își simțea inima tot mai despovărată de frica morții care îl obsedase până nu de mult.

— Căcăciosule! strigă el către inamicul ascuns în apă. Apoi observă firisorul roșu care se scurgea pe ceafa lui Quint și zise:

— Sângerezi. Te-ai rănit.

În loc de răspuns, Quint îi porunci:

— Adu un alt butoiaș și ai grijă să nu aiurești colacul. Vreau ca funia să se desfășoare ca unsă.

Brody alergă la proră, petrecu pe brațul stâng un colac, apoi săltă butoiașul sub brațul drept și se înapoie repede la Quint.

— Uite-l că sosește, drăguțul de el, zise acesta, arătând la dreapta. Butoiașul țâșnise din adânc și se legăna pe unde. Quint apucă sfoara legată de prăjina pe care o aruncase cu puțin timp înainte și o trăsese înapoi, la el; fixă la capul ei o nouă țăpușă, apoi ridică harponul astfel pregătit sus, deasupra capului, strigând:

— Ieși bestie, arată-ți botul scârbos!

Peștele izbucni, spărgând oglinda apei la numai un metru de șalupă, ca o rachetă care se înalță spre o țintă nevăzută. Mai întâi apărură botul, falcile și aripioara pectorală, apoi burta cenușiu-alburie, aripioara pelvică și — la urmă — ventuzele de mascul atârând ca niște salamuri.

— Ți-am văzut sula, bastard nemernic! strigă Quint. În aceeași clipă se lăsă puțin pe spate și, înălțându-se pe vârfurile picioarelor — pentru a imprima mai multă forță loviturii — lansă harponul. Vârful ascuțit al țăpușei se înfipse în burta monstrului exact în clipa când imensul lui trup se apleca în față și se prăbușea, stârnind un plescăit ce răsună ca un tunet și împrôșcând șalupa cu un potop de stropi.

— Aha! S-a zis cu tine!! jubilă Quint.

Colacul își desfășură cu repeziciune spiralele, frânghia alunecă fără opreliște peste bord și se scufundă în apă. Barca se clătină o dată și încă o dată și concomitent auziră niște pârâituri înfundate.

— Mă ataci, ai ?! urlă ca turbat pescarul. N-ai decât! De data asta însă n-ai să iei viața nimănui, ticălosule! Ți s-a-nfundat!

Alergă în față și porni motorul, împinse maneta, iar barca începu să avanseze, remorcând butoiașele care dansau pe apă.

— Crezi că a provocat vreo stricăciune? întrebă Brody.

— Probabil că da. Pupa s-a lăsat prea mult în apă. Poate că a găurit barca, dar nu este cazul să fim îngrijați. O să scoatem apa cu pompa.

— Asta a fost! exclamă Brody bucuros.

— Ce anume?

— S-a terminat cu rechinul ăsta nenorocit!

— Nu cred, îl contrazise pescarul. Privește!

În spatele bărcii pluteau lin cele două butoiașe roșii, de lemn. Târâte de forța puternică a peștelui, ele despicau

apa, stârnind vâlurețe și lăsând fiecare câte o dâră în urmă.

— Ne urmărește, zise Brody. Quint dădu afirmativ din cap. De ce? Doar nu suntem buni de mâncat.

— Nu. Vrea să se lupte cu noi.

Pentru întâia dată Brody sesiză o undă de îngrijorare brăzdând fruntea pescarului, care păruse atât de sigur pe el până atunci. Reacția aceasta a lui nu se datora fricii sau groazei ci — mai degrabă — preocupării accentuată de neliniște, ca și când în cursul unei competiții regulile jocului au fost modificate, ori miza a fost majorată fără a-l fi prevenit. Brody se sperie când își dădu seama de modificarea survenită pe chipul lui Quint.

— Ai avut de-a face până acum cu un asemenea pește? întrebă el.

— Nu, niciodată, răspunse Quint posomorât. Unii mi-au atacat barca, ți-am spus. Dar îndată ce izbuteam să-l nimeresc, renunța la luptă și se chinuia să se debaraseze de țapusele înfipte în trupul său.

Brody privi spre pupă. Șalupa înainta cu viteză moderată, colind-o când la dreapta, când la stânga, după cum o dirija Quint care mânua cârma, iar butoiașele o urmau cuminte.

— F...! înjură aprig Quint. Vrei să te măsoari cu noi? Poftim! Încearcă și ai să vezi ce o să capeți! Trase maneta, reducând la minimum viteza. Sări pe punte, înșfăcă harponul și alergă la pupă. Chipul său schimonosit reflecta furia care îi răscolea inima. Okay, mâncător de scârnă! strigă el către peștele care încă nu se arătase. Vino, să primești și restul!

Butoiașele se apropiară plutind pe unde, distanța se redusese treptat, de la zece la opt, apoi la șapte metri... Brody depistă la tribord forma alungită, cenușie, a peștelui, alunecând paralel cu șalupa, aproximativ la doi metri sub nivelul apei.

— Uite-l! alertă el. Trece de noi, se duce înainte!

— Lua-l-ar dracu! blestemă Quint cu ciudă pentru că nu apreciasse corect distanța și lungimea frânghiei necesare.

Desprinse țăpușa de oțel și prăjina de lemn astfel eliberată o priponi, cu sfoara atașată la ea, de un tachtet de la pupă; sări jos de pe banchetă și alergă la celălalt capăt al șalupei. Când ajunse la proră se aplecă și apucă o altă prăjină pe care fixă țăpușa, apoi luă un butoiăș și se urcă pe puntea din față cu harponul ridicat în poziție de atac.

Peștele îi depășise și se afla la o distanță care îl făcea invulnerabil. Coadă i se ivi la vreo șapte-opt metri în fața șalupei. Butoiășele izbiră aproape simultan pupa, apoi se rostogoliră de o parte și de alta a bărcii.

După ce depășise cu vreo zece metri șalupa, peștele făcu cale-ntoarsă; își înălță capul deasupra apei, dar se scufundă din nou. Coadă lui părea o pânză de corabie când se iveau, bătând ritmic apa.

— Uite-l că vine! strigă Quint.

Brody urcă cele câteva trepte și, în clipa când ajunse pe puntea superioară, îl văzu pe Quint înălțându-se pe vârfurile picioarelor și înclinând pe spate brațul drept înarmat cu harponul.

Peștele se năpusti cu capul înainte și un sunet ca o explozie înăbușită se auzi când izbi barca. Quint azvârli harponul care lovi monstrul în cap, puțin deasupra ochiului drept, unde țăpușa rămase înfiptă. Funia începu să se desfășoare încet, peste bord, când rechinul se retrase.

— Perfect! exclamă satisfăcut Quint. De data asta l-am atins exact unde trebuia!

Acum, la suprafața apei pluteau trei butoiășe care, după un timp, dispărută în adâncul mării.

— Bestia! exclamă furios Quint. Țsta nu e pește normal! Altul n-ar fi fost în stare de asemenea performanță, să reziste cu trei fiare înfipte în trup și cu trei butoiășe ancorate de coadă.

Șalupa se cutremură din nou și, câteva clipe, păru că își va lua zborul, dar căzu înapoi, în mediul ei natural. Butoiașele țâșniră — două de o parte, una de cealaltă parte a ambarcației; apoi dispărură, reapărând după câteva secunde la vreo zece metri în față.

— Du-te jos și vezi ce stricăciuni a provocat scârâvia aia, îi zise Quint lui Brody, potrivit o țăpușă nouă la capătul prăjinei.

Brody coborî iute în cabină: era uscată. Înlătură mocheta roasă de pe podea și descoperi o trapă. O deschise și văzu un șuvoi de apă care se scurgea spre pupă. „Ne scufundăm!” își zise el în gând și coșmarurile copilăriei îi reveniră în memorie. Alergă înapoi într-un suflet și raportă:

— Cala e inundată!

— Mă duc să văd cu ochii mei, să-mi dau seama care e situația, zise Quint. Îi întinse harponul, spunându-i: Dacă revine înainte de a mă fi întors, înfîge-l în ticălos, ca amintire din partea mea. Se duse și coborî în cabină.

Brody urcă pe bancheta din față, cu harponul în mână. Poloboacele zăceau inerte, zvâcnind uneori impulsionate din adânc, de rechin. „Cum ți se pare acum, când îți dai duhul?” începu el să dialogheze în gând cu peștele muribund. În aceeași clipă începu să dădăie un motor electric, jos, în cabină.

— Nu-i nici un pericol serios, zise Quint liniștit, după ce revenise pe punte. Ne-a izbit în carenă, dar pompele își fac datoria și o să fim în stare să-l remorcăm la mal.

Brody își uscă palmele, ștergându-le de turul pantalonilor.

— Chiar vrei să-l cărăm la țărm? întrebă el.

— Neapărat. După ce crapă.

— Și când o să se întâmple lucrul ăsta?

— Când i-o bate ceasul.

— Și până atunci?

— Așteptăm.

Brody se uită la ceas: arăta orele opt și jumătate. Așteptară trei ore, pândind butoiașele care pluteau alene, fără noimă. La început dispăreau și se iveau din nou, după zece-cincisprezece minute, la câțiva metri mai departe. Apoi se scufundară tot mai rar, până când — pe la unsprezece — rămaseră aproape o oră la suprafață. La unsprezece și jumătate se legănau pe unde, fără să se miște din loc.

Ploaia încetase, iar vântul se potolise, dar o briză plăcută continua să adie. Bolta părea acoperită de o pânză cenușie, neîntreruptă.

— Ce spui, a murit? întrebă Brody.

— Mă îndoiesc, dar mult nu mai are, răspunse Quint. Cred că putem să-l agățăm de coadă și să-l târâm, până dă ortul popii.

Quint luă colacul de lângă unul din butoiașe, îl desfăcu și legă unul din capetele frânghiei de tachetul de la pupă, iar la celălalt capăt meșteri un laț, după cum preconizase.

La rădăcina stâlpului cu scripete de pe punte se afla un vinci electric. Quint răsuci butonul ca să se asigure că motorul funcționa, apoi îl întrerupse. Acceleră motorul bărcii, pe care o îndreptă — cu prudență — spre cele trei butoiașe, gata să vireze și să o rupă la fugă dacă rechinul ar fi atacat.

Dar poloboacele nu se clinteau din loc. Luă o cange, prinse cu ea funia unui butoiaș și îl trase pe punte, încercând să desfacă frânghia înfășurată pe doage. Nu izbuti, căci nodul ud se strânsese prea tare. Trase cuțitul din teaca de la brâu și, după ce reteză funia, îl înfipse în balustrada de la copastie. Apoi slobozi butoiașul pe punte, continuând să țină cu stânga celălalt capăt al frânghiei, pe care îl introduse în roata scripetelui și, lăsându-l în jos de-a lungul stâlpului, îl legă de vinci. De îndată ce

prisosul de frânghie fusese scos din apă, imensa greutate a peștelui făcu șalupa să se încline într-o parte, spre tribord.

— Vinciul acela o să-l poată struni? întrebă Brody.

— Ar trebui, răspunse Quint. N-o să izbutească să-l scoată din apă, dar pun rămășag că o să ne ajute să-l aducem până la noi.

Vinciul se învârtea lent, huruind surd, și făcea o rotire completă la fiecare trei-patru secunde. Funia vibra de încordare, scuturând un roi de stropi pe cămașa pescarului.

Deodată vinciul începu să se învântească iute, funia se încolăci aiurea și se încurcă pe roata macaralei. Șalupa țâșni drept, în sus, despovărată de lest.

— S-a rupt funia? întrebă Brody.

— Nu, lua-l-ar dracu! De data aceasta Brody descifra frica întipărită pe chipul pescarului. Nemernicul vine la suprafață!

Se repezi la motorul bărcii și îl accelerează, dar era prea târziu.

Peștele țâșni chiar lângă șalupă, stârnind un zgomot asurzitor, un soi de vâjâit de furtună ce se împletea cu plescăitul de cascadă al apei. Se înalță vertical, iar Brody simți că i se taie respirația văzându-i dimensiunile: un adevărat turn care bloca lumina soarelui. Aripioarele pectorale fâlfâiau ca ale unei păsări în zbor, lăsând impresia că în cădere îl vor îmbrățișa pe Brody.

Rechinul ateriză la pupa care — sub impactul loviturii și a greutății acestuia — pârâi și trosni din încheieturi, scufundându-se. Puntea fu inundată într-o clipă, iar Brody și Quint se treziră cu apa până la șolduri. Trupul peștelui — care zăcea cu fălcile deschise la nici un metru de Brody — zvâcni, iar șefului poliției i se năzări că vede imaginea însăși a morții reflectându-se în ochii lui negri, mari cât mingile de baseball.

— Diavol împielîțat, mi-ai distrus barca! urlă Quint ca turbat.

Un butoi plutea în cabina pilotului, iar frânghia desfășurată părea un vierme care se zvârcolea în apă. Quint înșfăcă țăpușa unui harpon, aflată la îndemână, și o înfipse cu sete în burta alburie a rechinului. Sângele se revărsă abundent din rana provocată peștelui și îi stropi mâinile.

Șalupa se scufunda. Pupa se afla complet sub apă, iar prora începea să se înalțe. Peștele se rostogoli și căzu în unde, trăgând cu el frânghia atașată de țăpușa pe care pescarul o împlântase în pânțele monstrului.

Pe neașteptate Quint își pierdu echilibrul și se răsturnă pe spate, în apă. „Cuțitul!“ urlă el disperat, ridicând piciorul stâng, pe glezna căruia frânghia se încolăcise și o prinsese ca într-un ștreang.

Brody își întoarse, iute, ochii spre copastia de la tribord: cuțitul se afla încă acolo, înfipt în balustradă. Se întinse, îl smulse și, întorcându-se, se luptă ca să răzbată prin apa care creștea neîncetat, cu repeziciune. Nu izbuti să înainteze destul de repede. Mai apucă să vadă chipul lui Quint schimonosit de groaza morții, mâinile — cu degetele rășchirate — care se întindeau deznădăjduite cerșind ajutorul lui, ochii în care citea o implorare mută, în timp ce era tras, impacabil, și dispărea în apa sumbră, ce urma să-i fie mormântul.

O clipă se așternu tăcerea, netulburată decât de sunetul ca al unei pompe absorbante, provocat de șalupa care, încet-încet, se scufunda. Apa îi ajunse la umeri și, înspăimântat, Brody se cramponă, cu disperare, de stâlpul vinciului. În clipa aceea perna de la un scaun fu propulsată la suprafață și Brody se agăță imediat de ea. („Te poate menține la suprafață dacă ai fi un copil de opt ani“, își aminti el că îi spusese Hendricks). Brody zări coada și aripioara dorsală ale

rechinului apărând la vreo opt metri, deasupra apei. Coada se undui la stânga, apoi la dreapta, iar aripioara tăie apa, îndreptându-se spre el.

— Pleacă, blestematule! urlă Brody, cuprins de panică.

Peștele de-abia se mișca, dar se apropia, târând în urma sa butoiașele cu frânghiile atașate de ele.

Stâlpul vinciului dispăru sub apă și Brody fu silit să-l abandoneze. Vroi să se îndrepte spre pupa care — deși aproape în poziție verticală — se menținea încă la suprafață, dar nu apucă: brusc pupa se înalță și mai mult, apoi alunecă în jos, și fu înghițită, fără să lase vreo urmă.

Brody se cramponă cu nădejde de pernă. Observă că, dacă o ținea în față și își sprijinea antebrațele pe ea, putea cu ușurință pluti și înainta fără a obosi, împingând apa cu picioarele.

Rechinul ajunsese la numai câțiva zeci de centimetri, iar Brody îi vedea botul conic apropiindu-se mereu, amenințător. Urlă, un amestec de teroare și disperare, și își închise ochii, așteptând cu resemnare agonia ultimă și chinurile de neimaginat ale morții.

Nu se întâmplă nimic. Deschise ochii: peștele aproape că îl atinge, dar se opri la câțiva centimetri de el. Și în timp ce Brody îl privea terorizat, imensul trup al monstrului — de culoarea oțelului călit — începu să se scufunde și se estompă ca o nălucă în tenebrele lichide.

Brody își vârî fața în apă și deschise ochii. Prin undele sărate și tulburi desluși rechinul care continua să alunece, făcând o spirală grațioasă, în adâncuri, trăgându-l în urma sa pe Quint, care rămăsese cu brațele desfăcute, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, încremenită într-un protest mut.

Curând însă, împiedicat de butoiașele ancorate cu țapuse de trupul său, rechinul încetă să se scufunde, rămase suspendat și se pierdu undeva, dincolo de

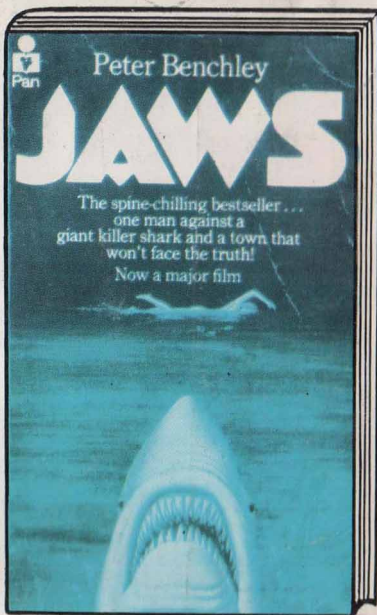
limitele vizibilității. Doar trupul lui Quint se întrezărea ca o vagă umbră ce se răsucea lent în lumina crepusculară.

Brody continuă să privească până când simți că îi vor plesni plămânii dacă întârzia încă o secundă. Își smulse capul din apă, aspiră cu nesaț aerul răcoros și își limpezi ochii. Apoi se întoarse cu fața spre plaja pe care o părăsiseră nu demult și, luând drept reper punctul negru ce reprezintă castelul de apă din Amity, începu să lovească apa cu picioarele, îndreptându-se spre țărm.

Sfârșit

BEST-SELLER

**Conflicte sociale, te-
roare mafiotă, erotism și
gelozie constituie fun-
dalul pe care se desfă-
șoară acțiunea princi-
pală și care devine
mereu mai captivantă,
atingând în final ten-
siuni, aproape insupor-
tabile.**

*

**Peter Benchley s-a născut în 1940 la New
York City. A fost reporter la Washington Post
și co-director al revistei News Week. Fălci a
fost primul său roman care s-a bucurat de
un imens succes chiar de la prima sa ediție,
fiind adaptat imediat pentru marele ecran.**

Lei 1700